

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Caralis.; ved Caralis.
Titel Title:	<u>Digte og Sange</u>
Udgavebetegnelse Edition Statement:	2. Oplag.
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøbenhavn : Chr. Steen & Søns Forlag, 1868
Fysiske størrelse Physical extent:	[6] bl., 208 s., [2] portrættav.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

54, -311, -8°

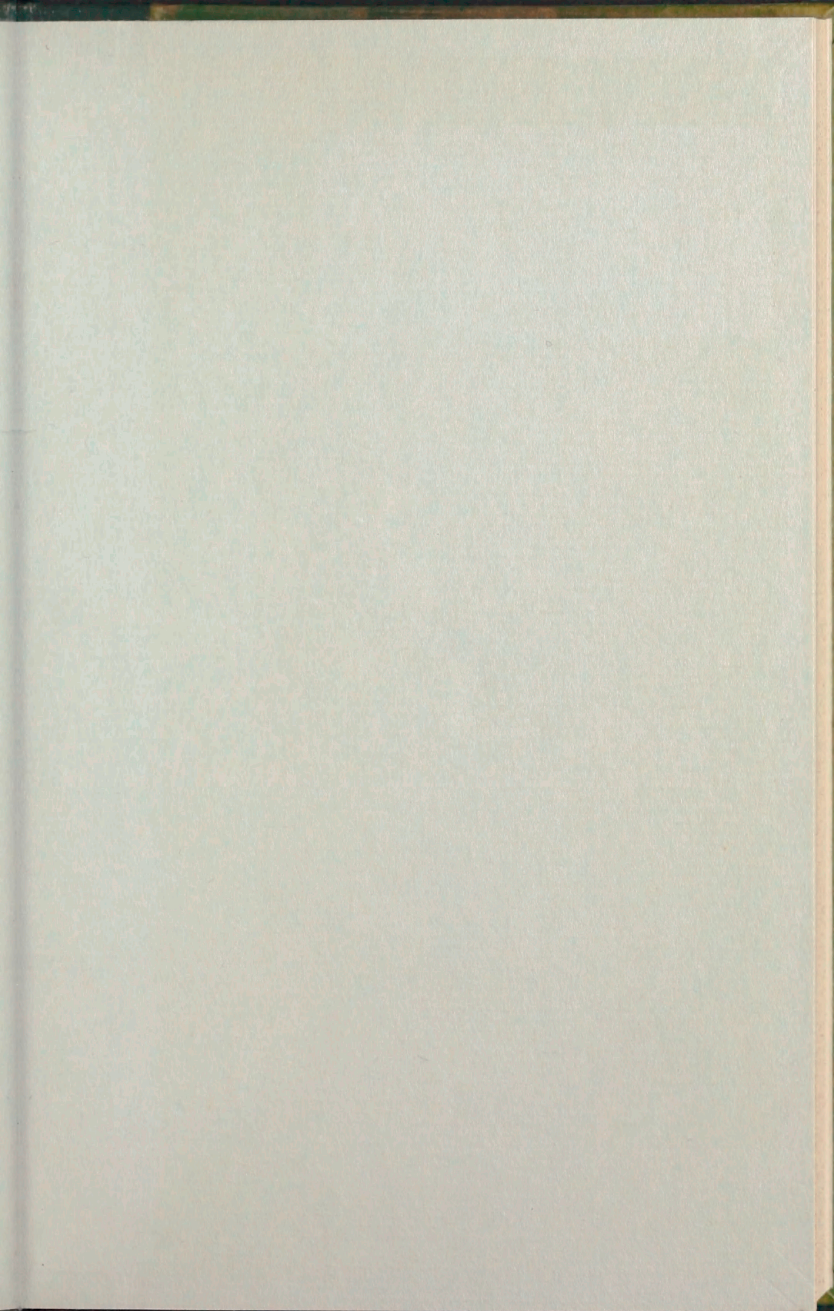
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 54 8°

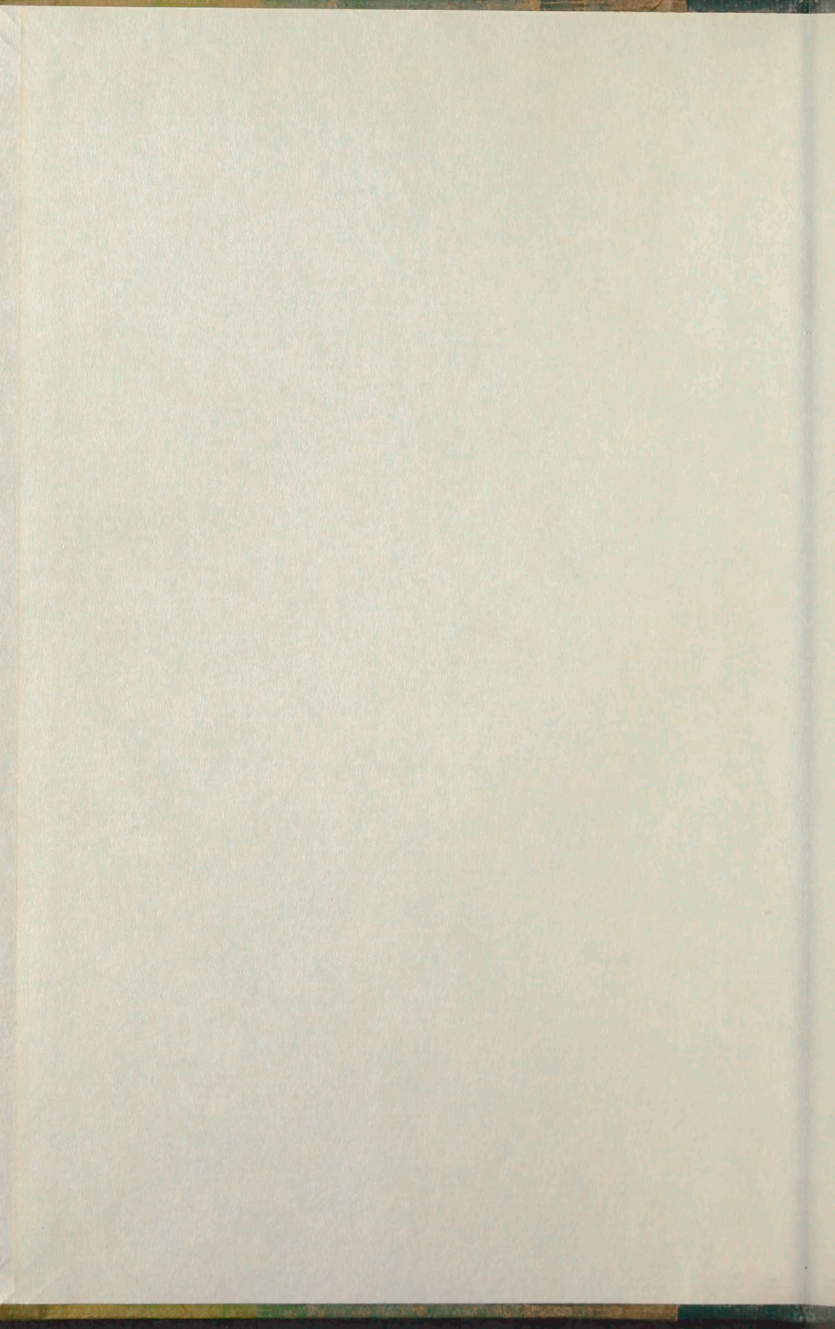

1 1 54 0 8 04649 3

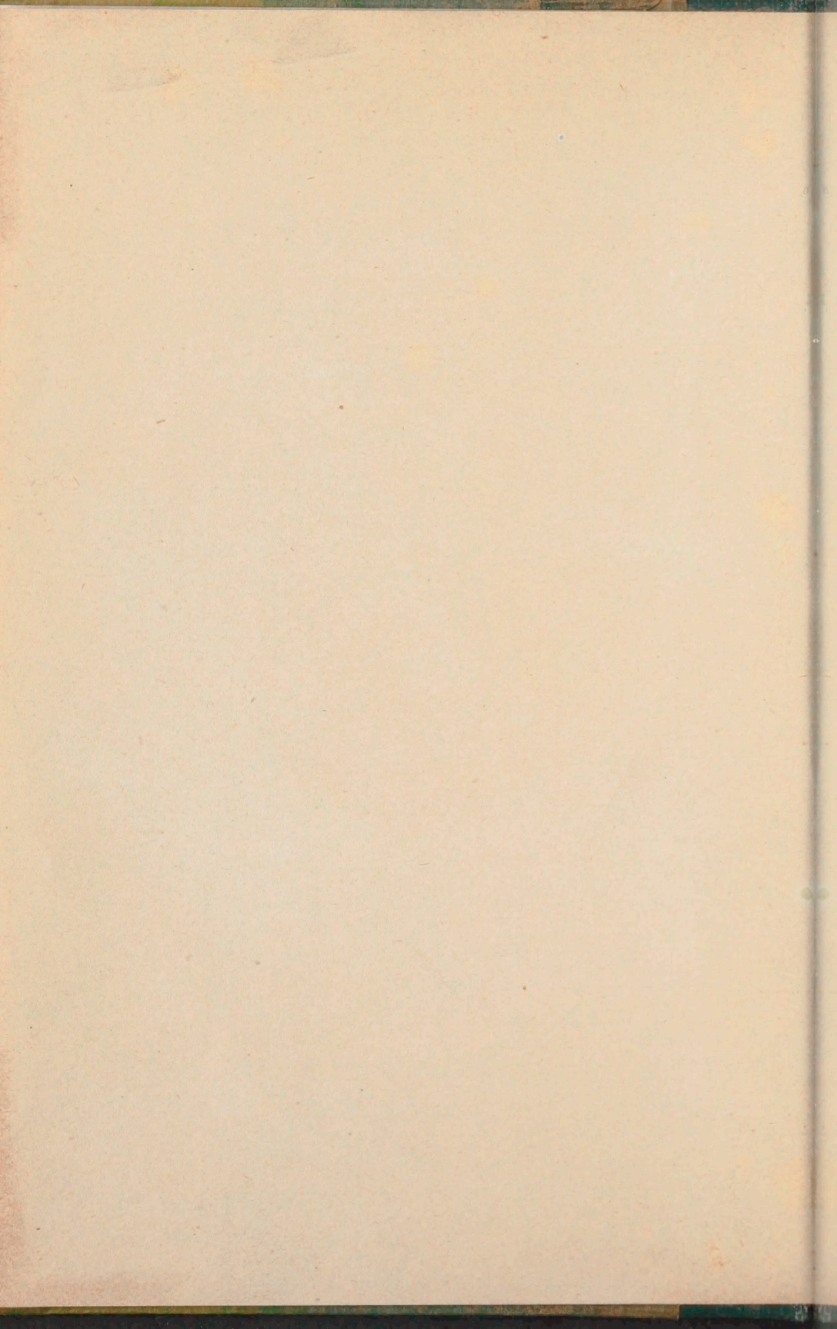
+ REX

6583

6583

William Cullen Bryant.

Hennyson.

H. Jensen lith.

Em. Barentzen & Co lith. Inst.

DIGTE OG SANGE.

„Blessings be with them, and eternal praise,
Who gave us nobler loves, and nobler cares,
The poets!“ —

Wordsworth.

DIGTE OG SANGE.

VED

CARALIS.

ANDET OPLAG.

KJØBENHAVN.

CHR. STEEN & SØNS FORLAG.

THIELES BOGTRYKKERI.

1868.

Disse »Digte og Sange« slutte sig i Indhold og Form ganske til de ifjor udgivne »Hundrede Digte«, som de ere bestemte til at supplere. De tilføjede Anmærkninger ere, forsaavidt Forfatterne ere de samme som i forrige Samling, væsentlig kun Gjentagelser, tildeels i forkortet Form; for de nye Forfatteres Vedkommende, har jeg fornemlig benyttet: Robert Chambers: »Cyclopædia of English Literature«, Edinburgh 1844, og Griswold: »Poets and Poetry of America«, Philadelphia 1855.

Udgiveren kan kun ønske disse Blade samme gunstige Modtagelse i Læseverdenen, som de tidligere, af hvilke allerede et nyt Oplag er under Pressen; men førend han skilles fra et Arbeide, der i længere Tid har udgjort hans kjæreste Syssel, føler han Trang

til endnu engang at takke dem, som velvillig have medvirket ved Tilveiebringelsen af et Materiale, der hos os ikke i nogen særdeles rigelig Grad er tilstede, og da især Hr. Revisor Beckwith-Lohmeyer, hvis Fortrolighed med engelsk Sprog og Literatur, hvis smukke Bogsamling og utrættelige Velvillie saavel dette Bind som dets Forgænger skylder Saa-meget.

Kjøbenhavn, i October 1867.

Indhold.

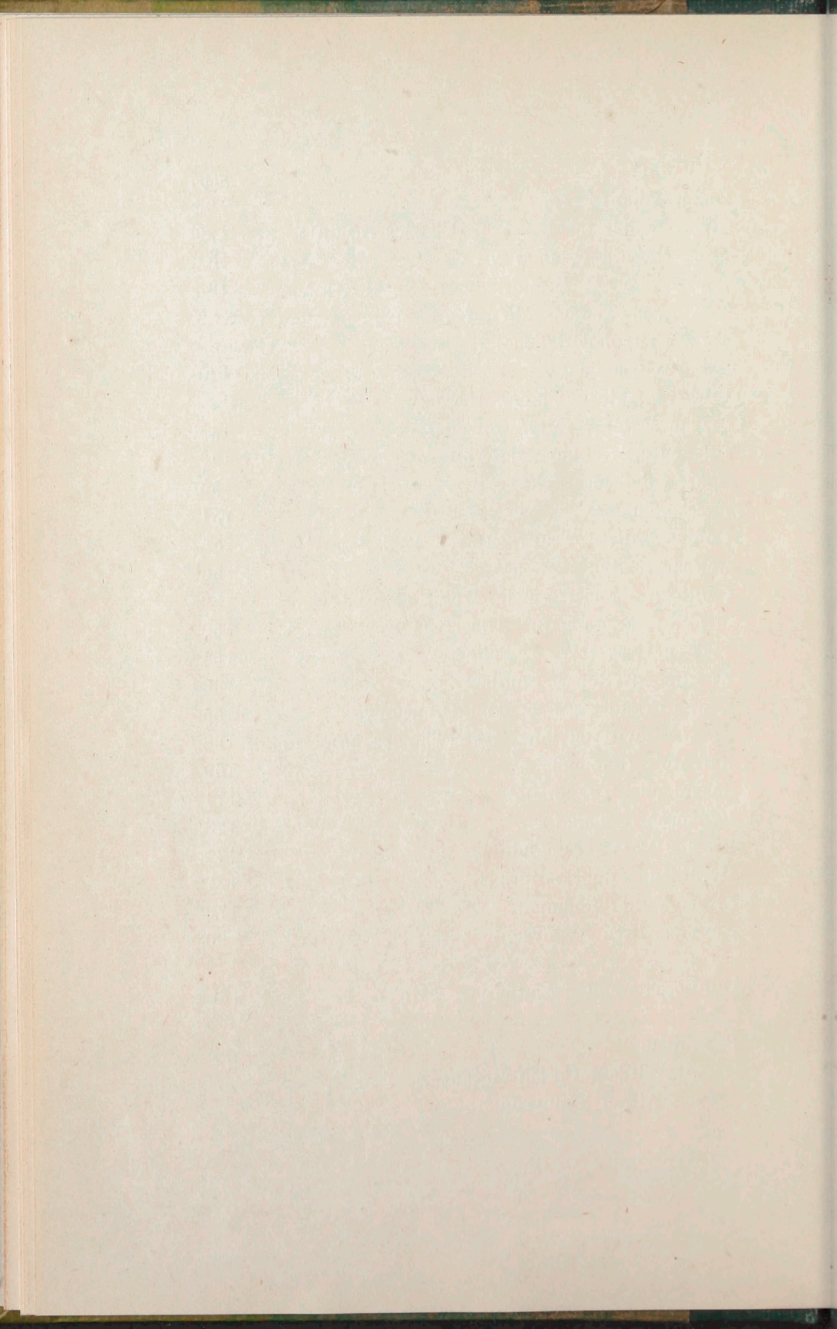
	Side.
Poesien (*J. G. Percival)	1.
Amor og Haabet (Thomas Moore)	8.
Mit Høiland (Robert Burns)	10.
Til Anna (Samme)	11.
Skovhymne (*W. C. Bryant)	12.
Det aabne Vindue (*H. W. Longfellow)	17.
Skumring (Samme)	19.
Huuslig Lykke (J. Thomson)	21.
Barnet og Lilien (*W. C. Bryant)	24.
Til Thea (Robert Herrick)	25.
Anemonerne (Samme)	27.
Den fælleds Skjæbne (J. Montgomery)	28.
Svar paa „Den fælleds Skjæbne“ (Byron)	30.
Hvad skal jeg troe? (Thomas Moore)	33.
Det gamle Uhr (*H. W. Longfellow)	35.
Vexelsang (Robert Burns)	39.
Lykken (Heber)	41.
Dødssyn (*W. C. Bryant)	43.
Til en Kvinde (Th. Parnell)	47.
Enkens Sang (*Edw. C. Pinkney)	48.
Det gamle Træ (*George P. Morris)	49.
Cloris og Fanny (Thomas Moore)	51.
Adam og Eva i Paradis (Milton)	52.
Eva til Adam (Samme)	54.

	Side.
Sang (Byron)	55.
Den afrikanske Høvding (*W. C. Bryant)	56.
Stancer (Robert Southey)	59.
Godnat (Thomas Moore)	61.
Overløberen (Letitia Landon)	62.
Tungsind (*R. H. Wilde)	67.
Nu, søde Fanny! (Thomas Moore)	69.
Ved Dagbrud (*W. C. Bryant)	71.
Længsel (Robert Burns)	73.
Til en Tusindfyrd (Samme)	76.
Den Landflygtiges Sang (Robert Gilfillan)	79.
Abou Ben Adhem og Engelen (Leigh Hunt)	81.
Gaa — forglem mig! (Charles Wolfe)	82.
Variatio delectat! (Thomas Moore)	84.
Faderglæder (G. Massey)	85.
Jeg mindes Dig (*Prentice)	88.
I den ambraciske Bugt (Byron)	90.
Harpeklang (*Ch. F. Hoffman)	92.
Vi har holdt trofast sammen (Mrs. Norton)	93.
Niagara (*Lydia H. Sigourney)	95.
Kom tilbage! (Barry Cornwall)	97.
Min Moders Bibel (*George P. Morris)	98.
Sømanden (Letitia Landon)	100.
Det gamle Aars Død (Alfred Tennyson)	105.
Sonet (Shakspeare)	108.
Endymion (*H. W. Longfellow)	109.
Barnlig Sorg (Felicia Hemans)	111.
En Sang om Øen Pitcairn (*W. C. Bryant)	113.
Ved Bækken (Thomas Moore)	116.
Drengen (*N. P. Willis)	117.
Sonet (Shakspeare)	120.
Marie Stuarts Klage (Robert Burns)	121.
Ingen (Samme)	124.
Marcelia (Barry Cornwall)	125.

	Side.
Sonet (Shakspeare)	128.
Hvis Du har tabt en Ven (Charles Swain)	129.
Sang (*Maria Brooks)	131.
Jorden (*W. C. Bryant)	133.
Paa Søen (Thomas Moore)	138.
En Nattetanke (Samme)	139.
Til Nea (Samme)	140.
Forbryderskibet (Th. K. Hervey)	142.
Macauras Grav (Mrs. Downing)	145.
Udvandreren (Lady Dufferin)	147.
Sonet (Shakspeare)	150.
Sonet (Samme)	151.
Godiva (Alfred Tennyson)	152.
Belsazzars Syn (Byron)	156.
Forglem mig ei! (Amelia Opie)	159.
Mit Svar cengang for Alle (H. Carey)	160.
Ved en Grav (*W. J. Pabodie)	161.
Kjærlighed (Robert Southey)	163.
Den Forskudte (Mary Ann Browne)	165.
Kom og hvil ved mit Bryst (Thomas Moore)	168.
Barcarole (Samme)	169.
Spaamanden (Samme)	171.
Rynkerne (Samme)	173.
Broen (*H. W. Longfellow)	174.
Hyrdesang (Robert Burns)	177.
Livets Vinter (Samme)	179.
Karen (Alfred Tennyson)	180.
—————	
Oplysninger om Forfatterne	189.

Portraiter:

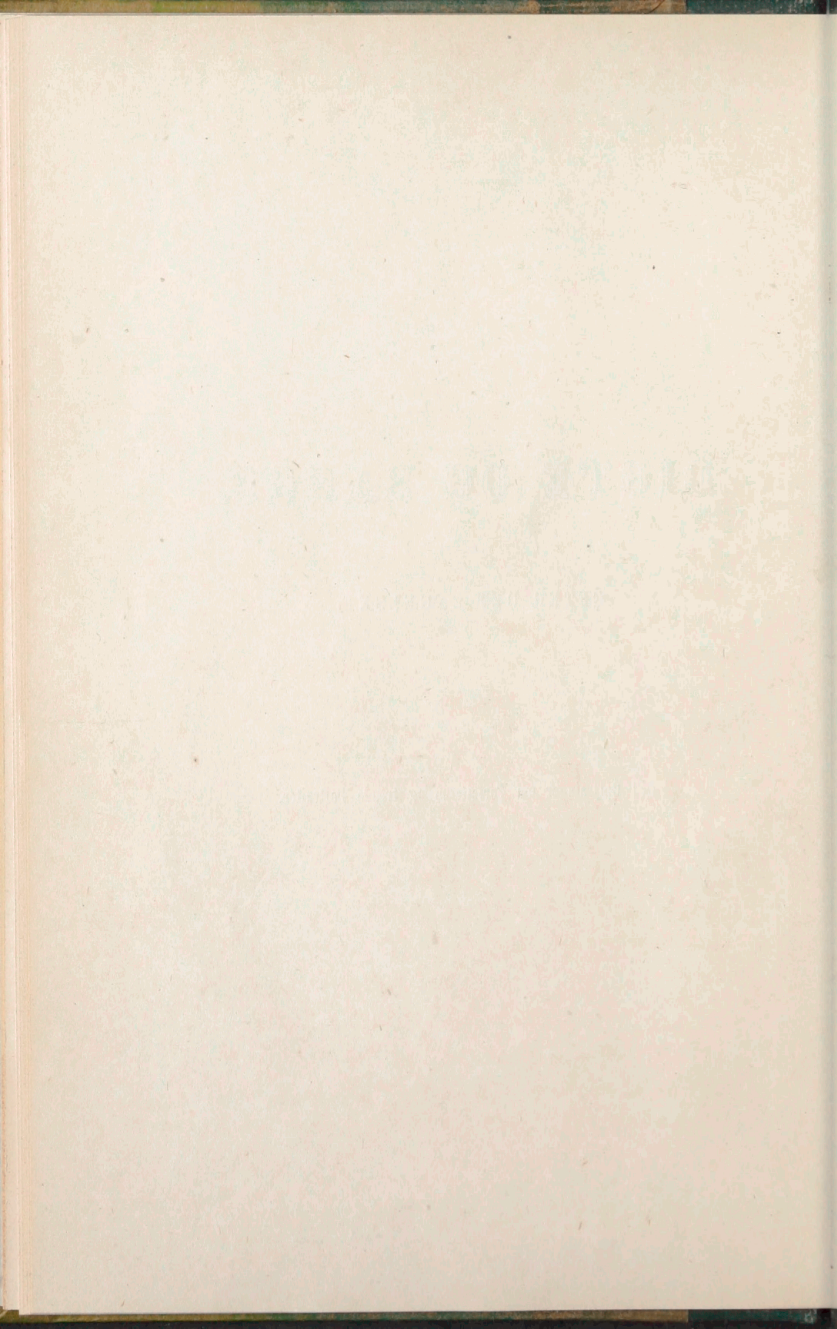
af William Cullen Bryant
og Alfred Tennyson.

DIGTE OG SANGE.

EFTER DET ENGELSKE.

Med Oplysninger om Forfatterne og tvende Portraiter.

POESIEN.

Af Poesi er Verden fuld, dens Aand
Gjør Luften levende, og Bølgen dandser
Til Tonefaldet af dens Melodier
Og funkler i dens Glands. Dens Skjønhed dækker
Vor Jord som med et Slør. De høie Vægge,
Der i Krystal indslutte Universet,
Forkynde med Veltalenhedens Røst,
I Harmonier, som kun Engle fatte,
En Herlighed, der kjender ingen Grændser,
Og minde Støvet i en evig Lovsang
Om Skjønhed, som ei visner, og om Vælde,
Der aldrig bøies.

Aarets Tider rinde
I evig Ungdoms Ynde, som et Chor,
Hvori det Store, Smeltende og Skjønne,
Det Mørke og det Glade evig blandes
I een Akkord, som stjæler sig til Hjertet,

Lig fjerne Dønninger en Maanskinsaften
 Ved Bredderne af Havet, naar det hviler
 Sig efter Stormen, eller som de Toner,
 Der snoe sig under Loftets hvalte Buer
 Langs Pulpituret og de dunkle Gange
 I en og anden gammel, eensom Kirke,
 Saasart en kyndig Haand, med Konst fortrolig,
 I glødende Begeistring for sit Kald,
 Henover Orgelets Tangenter leger,
 Og snart udsender høie Tordenbrag,
 Snart atter med det bløde Anslag lokker
 Ud af de spæde Struber Fløitetonen,
 Der smelte Sjælen hen i blide Drømme
 Og bære den paa Melodiens Bølger,
 Henrykt, opløst i Salighed, til Himlen.

Ei Poesien er en Strøm af Ord,
 Som gjennem Versemaalets Rythmerækker,
 Ved Lydens Magt, naar den tilbagevender
 I Rimets Slyngninger, med Konst anvendte,
 Ved Stavelsernes Maal og Tonefaldet
 Indtager Øret og igjennem det
 Taer alle Sjælens Følelser tilfange.
 Den er en uforklarlig Drift, som knytter
 Hvert Menneske til Verden rundt omkring ham,
 En Kjæde, snoet af Blomster, i hvis Duft
 Han føler sine Tanker Fet med hvad

I al Tilværelsen, i Jord og Himmel,
 Af Kraft og Ynde Sjælen stærkest fængsler.
 Den ligner ei den hule Sqvaldrer, som
 I svulstig Stiil og pyntelige Phraser
 Udtværer sine stakkels matte Tanker,
 Der kige frem af al den tunge Stads,
 Hvormed han overlæsser deres Tomhed.
 Den bruger faae, men tankerige Ord.
 Fra Følelsernes friske Kilde strømme
 De med den Lidenskab, som engang tændte
 Den hellige Prophet paa Bjerget Carmel,
 Dengang hans Læber glødede som Kul,
 Hans Sprog bevinget var af Gru, som naar
 Lynstraalen springer frem fra Uveirsskyen,
 Med Harme væbnet, sendt af Himlen selv,
 At ramme os med Skræk og Undergang.

Den dybe Lidenskab er stille: Øiet,
 Der maaler Fjenden med et Blik af Ild,
 Og Læben, som i Bitterhed sig kruser,
 De sammentrukne Bryn, hvis Rynker skjule
 Ildkuglerne, som sende Lyn og Gnister,
 Og Haanden, der er knyttet, og som skjælver,
 Og Foden, der er plantet som til Spring,
 At slynge Hævnens Piil — det er dens Sprog.
 Saa skaffer Poesien sig et Udtryk,
 Selv uden Ordets Hjælp. Den svulmer, gløder,

Og sværmer i Begeistring, mens den sidder
 Ved de Udødeliges Gjæstebud,
 Blandt Væsener, den selv har skabt, saa skønne,
 Som nogensinde Skov og Bølge gjæsted,
 Dengang hver Plet af Jorden var befolket
 Af Nympher og Najader — mægtige,
 Som Guderne, der throned i Olympen
 Blandt Skyerne, der hang i Guld og Flammer
 Omkring dets Top, og bar i deres Træk
 Det Storhedspræg, som byder Ærefrygt
 Og bringer os til Øiet at slaae ned
 Foran en Jupiter i Marmor, han,
 Som slynger Tordenkilen i sin Vrede,
 Og foran Hiin, Symbolet paa en Skjønhed,
 Saa mandig, saa guddommelig naturlig,
 At ret vi dele maae hans Glædes Fylde,
 Naar han sin Piil, som Skjæbnen sikker, sender
 Imod det skjællede Uhyres Hjerter.

Thi Poesien er Naturens Aande
 Paa Lerets slumrende og døde Former,
 Der ellers døse Livet hen i Dorskhed,
 Indtil de ved dens Pust, som rørt af Ild,
 Til mægtig Idræt vækkes, og den indre
 Begeistring strømmer ud i kraftig Daad.
 I Brystet paa den raa Natur dens Sæde
 Er dybere end hos Kulturens Søn,

I Barnet dybere end hos den Voxne.
 Med Konst dens vilde Frodighed maa stævnes,
 Dens Voldsomhed og stærke Udbrud bøies
 Til Mildhed og til Ynde — dog, dens Kraft
 Forlængst er brudt, dens vilde Egensind
 Bortdunstet, og dens Toners høie Flugt,
 Dens smeltende Akkorder dybt begravne
 I tankeløse Vaner, der bevæge
 Sig koldt og dødt, som Dukker paa en Scene.

Fra mine Drengenaar jeg husker godt
 Den Følelse, som greb mig, naar jeg skued
 Naturen i dens Mildhed og dens Storme.
 Hvordan mit Hjerte slog, naar Foraarslyset
 Fra Solen strømmed med de lune Vinde,
 Og vakte Jorden til et Liv i Skjønhed,
 Og Skovene til Sang, og Atmosfæren
 Til sødt at lufte med sin Balsamaande.
 Hvor stirred jeg paa Sommerhimmels Blaa,
 Som blendet med sin Straaleglæde mit Øie,
 Paa Bølgerne, der gik i gyldne Buer,
 Og paa det Uveir, som brød vældig frem
 I Mørkets Folder fra den nordre Himmel!
 Først ruged over Bjergene det taust
 Og skuled frygtelig — med eet da sendte
 Det Lynet ud som sin Herold, og Braget,
 Der rullede mellem Høiene i lange

Og dybe Salver, Forbud paa dets Komme,
 Signal til Krig blandt Elementerne.
 Der stod i aandeløs Forventning naglet
 Jeg skjælvende og dog ei frygtsom, mens
 Lig mørke Bølger Skyerne sig hæved
 I Vindens Susen, som fra Bjergets Top
 Og Skovene, der neied sig, opløfted
 En Mumlen, lang og hæs, som naar en Brænding
 Sig styrter vild og skummende mod Kysten.
 Og ikke mindre svulmede mit Bryst,
 Naar høit sig reiste Høstens lyse Bue,
 Reen som Naturen selv, da ung og frisk
 Den udsprang fra sin Skabers Haand — en Klarhed,
 Hvor Øiet skimted ei det mindste Stænk,
 Der plettede det dybe Himmelblaa,
 Men Skyen svømmed som en eenlig Svane,
 Saa hvid som Zemlas Snee, hvad eller Skummet,
 Der vugger sig paa Middelhavets Vover,
 Af Bølgeslaget slynget som et Bælte,
 Indvirket med Apollos gyldne Haar.
 Eiheller, naar en pragtfuld Vinternat
 Sig Buen hvælved som en Baldakin
 Af Ibenholt, bestrøet med blanke Stjerner.
 Det var, som løfted den sig meer og meer,
 Imens jeg stirred; een for een udfolded
 Planeterne sig paa det høie Hvalv,
 Men Evighedens Throne skinned gjennem,

I Herlighedens fulde Glorie
 Og hvilende paa himmelblaae Saphirer.
 Ved Foden risled Lysets dybe Kilde
 Som Sneeskred ned ad Mælkeveiens Bane,
 Et Hav af Straaler vældede den frem,
 Udaf Naturens rige Moderbryst.
 Saa var mit Syn! — Fast Sind og Sands mig svigted,
 Mit fulde Hjerter mangled Ord at tolke
 De uudsigelige Følelser,
 Som flammed i mit Bryst. Det er forbi!
 Og al den Strøm af Toner, nogen Tunge
 Har ødslet med af gamle Bards Rigdom,
 Den gyldne Skat, som Sangens Patriarker
 Har helliget og hædret, ei formaaer
 At tolke Følelser, for evig døde.

*James G. Percival.

*) De amerikanske Digtere ere betegnede ved *.

AMOR OG HAABET.

En Morgenstund ved Amors Arm
Gik Haabet glad iland,
Men alt da Middagssol faldt varm,
Han sprang med Smil i Baadens Karm
Og Haabet lod paa Land.

„Hist“ — sagde han — „til Søens Vig
Et Øieblik jeg roer“,
Og smilede saa listelig,
At hun, der aldrig aned Svig,
Ham troede paa hans Ord.

Der vented hun, til Skov og Strand
I Aftnens Glød sank hen,
Og skrev saa tidt i dybe Sand
Hans Navn, dog vasked Bølgens Vand
Det hver Gang ud igjen.

Da seer hun — o! hun taer ei feil —
 En Baad i Aftnens Glands —
Det Rigdom er: de gyldne Seil
Staae lysende i Vandets Speil —
 Men, ak, det er ei hans!

Endnu en Baad — det Venskabs er:
 Lanternen lyser brav,
Men koldt og roligt er dens Skjær,
Ak! Amors Blikke varmed meer —
 Hvor bliver han dog af?

Og hastig nu ad hver en Kant
 Drog Skygger fleer og fleer;
De solbestraalte Seil forsvandt,
Og Haabets Drøm om Amor randt —
 Ak! han kom aldrig meer.

Thomas Moore.

MIT HØILAND.

Mit Høiland jeg elsker, her er ei mit Sind,
 Mit Høiland jeg elsker, der jager jeg Hind,
 Der jager jeg Hind og den flygtende Raa —
 Mit Høiland jeg elsker, hvorhen jeg mon gaae.

Farvel! Du mit Høiland histoppe i Nord,
 Hvor Kraften er baaren, og Friheden boer;
 Hvorhen jeg end sværmer med ilende Fjed,
 Mit Høiland, Dig hænger mit Hjerte dog ved.

Farvel da! I Bjerge med Spidser af Snee,
 Farvel da! I Dale, hvor Blomsterne lee,
 Farvel da! I Skove med viftende Hang,
 Farvel da! I Bække med rislende Sang!

Mit Høiland jeg elsker, her er ei mit Sind,
 Mit Høiland jeg elsker, der jager jeg Hind,
 Der jager jeg Hind og den flygtende Raa —
 Mit Høiland jeg elsker, hvorhen jeg mon gaae.

Robert Burns.

TIL ANNA.

Din Skjønhed, Anna! tærer hen
Min Sjæl, i Dig fortabt;
Men, ak! hvad nytter Længsel den,
Som kun til Savn blev skabt?
Dog — Haabet gjør vel Ingen Tort,
Hvor, Engel! Du er nær:
Skam var det, kaste Troen bort
I Himlens eget Skjær.

Robert Burns.

SKOVHYMNE.

De første Templer til Gud Herrens Ære
 Var Lundene. Før Manden endnu lærte
 At hugge Tømmer, danne Bjælkelaget
 Og brede Tag derover — før han opfandt
 At bygge høie Hvælvinger, hvis Buer
 Lovsangens Toner lydt tilbagekaste: —
 Han knælede med Tak og ydmyg Bøn
 I Skovens kølige og tause Dæmring
 For Almagts Throne. Barnlig end af Hjerte,
 Ei kunde han modstaae en hellig Drift,
 Som fra den stille Skumrings tause Skygger,
 Fra Stammerne, der, graae af Ælde, strakte
 De mosbevoخته Grene høit mod Himlen,
 Og fra det Pust af en usynlig Aande,
 Der pludselig bevæged deres Toppe,
 Sig stjal paa ham og bøied dybt hans Sjæl
 I Tanken om en Magt foruden Grændser,
 En Høihed, ingen Dødelig kan naae. —
 Skal vi da nu, i Verdens modne Aar,

Forsømme reent Guds gamle Helligdomme?
 Kun bøie Knæ med Mængden under Piller,
 Vor svage Haand har reist? — Lad idetmindste
 I Skyggen her af denne gamle Skov
 Mig offre ham en Hymne — trefold glad,
 Ifald den finder Naade for hans Øre.

O, Fader! Du har sat de stolte Søiler,
 Du væved dette grønne Loft. Du skued
 Ned paa den nøgne Jord, og strax sig reiste
 De skjønne Træers Rækker. I dit Solskin
 De satte Knop og viftede med Løvet
 Og strakte Grenene mod Himlen. Ravnene,
 Den Hundredaarige, blev født i Toppen,
 Den ældedes og døde her iblandt dem;
 Men selv de staae endnu i dunkel Høihed,
 Et herligt Altar, hvor din ringe Tjener
 Kan mødes med sin Skaber. Disse Buer,
 Den dunkeltsnoede Hvælving ei fortæller
 Om menneskelig Kløgt. Med konstigt Snitværk
 Den praleriske Slægt har ei forsøgt
 Dit skjønne Værk at ændre. Men Du er her,
 Du fylder Eensomheden ud. Du boer
 I Vindens milde Susen, naar den svæver
 Henover Toppene af disse Træer,
 Som sød Musik. Du er i Køligheden,
 Som fra den dunkle Tykning hist os møder,

Skjøndt knap vi mærke den. De runkne Stammer,
 Den friske Skovbund, Alting har i Dig
 Sit Udspring. Alt er her en evig Lovsang.
 Naturen, i den dybe Ro, Du elsker,
 Sig glæder ved din Nærhed. Rundtomkring
 Fra Green til Green en eensom Fugl sig svinger
 I lydløs Flugt; den klare Kilde hist,
 Som stille vælder frem blandt sine Urter,
 Og som i Skovens Løndom skjult besøger
 De kraftigsnoede Rødder, ei fortæller,
 Hvad Godt den gjør. Du har ei ladet Dig
 Foruden Vidnesbyrd i disse Skygger
 Om dine Egenskaber. Storhed, Kraft
 Og Ynde taler høit din Priis. Hiin Eeg —
 Saa mægtig, ubevægelig, at fast
 Jeg ved dens Side synes selv et Intet —
 Den stolteste af alle Verdens Fyrster
 Bar ei sit Diadem saa høit, som den
 Løvkronen grøn, hvormed din Haand den smykked.
 Opammet ved dens Fod staaer Skjønhed, aldrig
 Saa deilig blomstred den i klare Sollys.
 Den fine Skovblomst her, som aander Duft,
 Og har et Blik saa ligt et Smil, den synes,
 Saa sandt af formløst Muld den er oprunden,
 En Straalebrydning af et indre Liv,
 Tegn paa den Kjærlighed, som Alt opholder,
 Som Sjælen er i denne vide Verden.

Mit Hjerte skjælver i mit Bryst, hvergang
 Jeg tænker paa Miraklet, som gaaer for sig
 I Taushed trindtomkring — hvordan det Værk,
 Din Skaberkraft fuldendte, sig fornyer
 Bestandig. Ja, din egen Evighed
 Jeg læser paa hvert Blad af dine Værker.
 See! Alting ældes hen og dør — men see igjen!
 Hvordan i Skrøbeligheds matte Spor
 Sig Ungdom trænger frem, den glade Ungdom,
 I alle Skjønheds Former. Disse Træer —
 Hvor vifte stolt de, skjøndt en knækket Stamme
 Hensmuldrer under dem! O, ikke een
 Af Jordens Ynder tabtes; hendes Barm,
 Hvorover Sekler fløi i tallos Skare,
 Har end den første Ungdoms hele Friskhed,
 Og vil beholde den. Thi Livet spotter
 Sin Erkefjende, Dødens tomme Had —
 Ja! sætter selv sig paa Tyrannens Throne,
 Paa Graven, hvor den blege Fjendes Seire
 Maae tjene det til Næring. Livets Kilde
 Er jo dit eget Bryst — den tømmes aldrig.

Der have været Mænd, som skjulte sig
 Dybt i en vildsom Skov og hengav Livet
 I Bøn og Bød; den Slægt, de fødtes med,
 Forsvandt, og selv, bedækt med Tidens Skimmel,
 De ligned Træer og Klipper, som dem omgav;

Og der har været dem, hvem sligt et Liv
 Kun syntes spildt; men lad mig tidt mig trække
 Til dette Eensomhedens Hjem tilbage,
 For her i din Nærværelse at styrke
 Min svage Kraft. De stærke Lidenskaber,
 Dens Fjender, for din høie Ro maae skjælte
 Og underkaste sig. O, Gud! naar Du
 Med Uveir skræmmer Verden og med Lynild
 Antænder Himlene, naar i et Nu
 Du fylder ud med Firmamentets Vande
 Den mørke Hvirvelvind, som rykker Skove
 Med Roden op og drukner Byerne;
 Naar paa dit Vink sig Oceanet reiser,
 Bedækker Landet trindt og skyller bort
 Dets Stæder — Hvo forglemmer ei ved Synet
 Af disse Rædselsvidner om din Almagt
 Sin Stolthed, sine Daarskaber og Sorger? —
 O, Herre! for at see Dig i din Vrede,
 Skaan mig og Mine! Lad os aldrig trænge
 Til Synet af de løste Elementer
 I deres vilde Rasen, for at lære,
 Hvo der behersker dem! Skjænk os den Lod,
 I disse stille Skygger at betragte
 Din milde Storhed og vort Liv at forme
 I Samklang med din Skabnings skjøne Love!

W. C. Bryant.

DET AABNE VINDUE.

U
nder de tætte Linde
Laae taust det gamle Huus,
Og Lys og Skygge leged
I Veiens dybe Gruus.

I Barnekammeret Vindvet
Stod aabent for Vind og Veir,
Men Børnenes røde Kinder
Jeg saae ikke mere der.

Og „Trofast“ stod taus i Døren
Og saae sig saa langelig om,
Om ikke hans smaae Kammerater
Dog endelig engang kom.

— De gik ei under de Linde,
De leged i Huset ei,
Men Tungsind og Taushed og Skygge
Overalt udbredte sig.

Smaafuglene nynned paa Grene,
Den Lyd var saa hjemlig og øm,
Men Børnenes klare Stemmer
Høres nu kun i en Drøm.

Og Drengen, som gik ved min Side,
Forundret op til mig saae:
Hvi jeg knuged hans Haand mellem mine —
Det kunde han ikke forstaae.

*H. W. Longfellow.

SKUMRING.

Tusmørket er trist og skyfuldt,
 Til Storm det blæser op;
 Som en Flok af vilde Maager
 Blinker Bølgernes Top.

Men hist i Fiskerhytten
 Skinner et rødligt Skjær,
 Ved Vindvet et lille Ansigt
 Kiger i Vind og Veir.

Tæt klemmer det sig til Ruden
 Og seer sig i Mørket om,
 Som vented de to smaae Øine
 Bestandig at Nogen kom.

Og en Qvindes vaklende Skygge
 Bevæger sig hid og did,
 Snart rager den op mod Loftet,
 Snart bøier den sig en Tid.

Hvad er det, de fraadende Bølger
Og den fugtige Nattevind,
Der rusker i sprukne Ruder,
Fortæller til Barnets Sind?

Og hvi mon de fraadende Bølger
Og den fugtige Nattevind,
Der bryder paa Moderens Hjerte,
Jager Farven fra hendes Kind?

*H. W. Longfellow.

HUUSLIG LYKKE.

(Af „Aarstiderne“.)

O! lykkelige de, hvem milde Stjerner
 Forenede og i en fælleds Skjæbne
 Forbandt i Sorg og Lyst med Hu og Hjerte!
 Det er ei Lovens grove Baand, der ofte
 Er Sindet fremmed og imod Naturen,
 Men Sjælens Samklang selv, som dem forbinder,
 Og smelter alle Følelser i Elskov,
 Hvor Agtelses og Venskabs milde Varme
 Af Hjertets udsigelige Længsel
 Hos ligestemte Sjæle drager Næring,
 Hvor Tanken idelig med Tanken mødes,
 Med Villie Villien, i Samdrægtighed
 Og ubegrændset Tillid.

Hvad er Verden,
 Med al dens Virvar, Pomp og Pragt for dem,
 Som i hinanden favne Alt, hvad skjønnest
 Sig Phantasien skaber, Hjertet attraaer,

Mens stærkere end Skjønhed Øiet fængsler
 Det Sjøledyb, der i et Blik afspeiler
 Tro, Aandens Adel og en fælleds Flamme,
 En gavmild Himmels rige Naadegaver!
 Og smilende opvoxer rundtomkring dem
 Et Afkom, der forener Begges Væsen.
 Gradviis udfolder sig den spæde Blomst,
 Og hver Dag kalder frem et nyfødt Træk
 Af Faders Mandighed og Moders Ynde.
 Thi hastig voxer Barnets Aand og fordrer
 En stadig Omsorg, rakt af ømme Hænder.
 Et herligt Hverv, den spæde Tanke frede,
 At klække op Ideens unge Skud,
 Den friske Lærdom gyde over Sindet,
 Indblæse Livets Aande, og i Brystet,
 Det glødende, befæste kraftigt Forsæt!
 Giv Eders Glæde Ord, I, hvem en Taare
 Tidt overrasker, mens I skue rundt,
 Og Intet øine uden Tegn paa Lykke,
 Mens Skabningens Mangfoldighed I favne:
 Et rigeligt Udkomme, landlig Fred,
 Uskyldig Tidsfordriv blandt kjære Venner,
 Et Liv, der, deelt imellem Ro og Virken,
 Det Gode fremmer, Himlen til Behag.
 Saadan uskyldig Elskovs Timer rinde
 I navnløs Fryd. Mens Aarets Tider rulle
 Henover Verdens Larm foruden Ophør,

De nyde Lykken; sympathetisk Vaaren
Sin Rosenkrands om deres Tinding snoer,
Indtil sig Aftnen nærmer, stille, mild,
Og efter Livets lange Vaardag, mere
Forelskede, jo mere Mindet svulmer
Af mangen Prøve paa standhaftig Elskov,
De synke sammen hen i fælleds Blund,
Og deres fromme Sjæle didhen flye,
Hvor Kjærlighed og Lykke evig hersker.

Thomson.

BARNET OG LILIEN.

U
 uskyldige Glut med den Blomst saa hvid,
 I To høre sammen i Barndommens Tid;
 Hvor herligt, naar altid sig saa kunde mødt
 Det Rene med Reent og det Søde med Sød!

Som dens Blad, der sig bøier for flagrende Vind,
 Saa hvid er hver Fold i dit barnlige Sind;
 De syndige Lyster, den nagende Vee
 Aldrig har plantet sit Spor i dets Snee.

Usminkede Sjæl! skjøndt Du stirrer endnu
 Paa den hvide Blomst med opmærksom Hu,
 Dit flygtige Blik vil den fængsle kun kort,
 Smuk som den er, vil Du kaste den bort.

Kaste den fra Dig om stakket Tid,
 Kaste til Jorden den Blomst saa hvid:
 Ak! Barndomsaarene rinde ihast —
 Dit hvide, uskyldige Hjerte hold fast!

*W. C. Bryant.

TIL THEA.

Byd mig at leve, og mit Liv
Tilhører ene Dig,
Byd mig at elske, og jeg gi'er
Et kjærligt Hjerte Dig.

Et Hjerte mere blødt og ømt
Og mere sundt og frit
I Verden ei Du finde vil —
Det Hjerte det er dit.

Forbyd det slaae — det standser paa
Dit Øies mindste Blink;
Byd det at visne haabløst hen —
Det lyde vil dit Vink.

Byd mig at græde — det jeg vil,
Til Synet svigter mig:
Et Hjerte har jeg dog igjen,
Der græde kan for Dig.

Byd mig fortvivle — hiin Cypres
Kun gjemmer Trøst for mig;
Byd mig at døe, og Døden selv
Jeg trodse vil for Dig.

Du er mit Liv, mit Øies Lys,
Du raader naar Du vil
For Liv og Død i dette Bryst —
Dig hører begge til.

Robert Herrick.

ANEMONERNE.

Ak, skjønnne Anemoner! hvi
 Henvisner I saa brat?
 End har jo Sommersolen ei
 Sin Middagspol forladt.
 Vent, vent!
 Til Dagen har fuldendt
 Sin Vei:
 Da bede vi Farvel,
 Og bøie Hovedet som I,
 Og følges ad i Qveld.

Ak! vor Tid er jo og kun kort,
 Og stakket er vor Vaar;
 Vi voxer op og visner hen,
 Og Alt med os forgaaer.
 Vi døe,
 Vi er, som I, kun Hø,
 Døe hen
 Som Regn fra Sommersky,
 Som Duggens Perler veires bort
 Og aldrig sees paany.

Robert Herrick.

DEN FÆLLEDS SKJÆBNE.

Der levede engang en Mand —
 O, Støvets Søn! hav ham for Øie,
 Et Billed paa Dig selv var han,
 Betragter Du ham nøie.

Ei kjendes meer hans Fødestavn,
 Den Grav, der slutter ind hans Bene,
 Udslettet er paa Jord hans Navn,
 Den Sandhed lever ene:

At Haabets Jubel, Angstens Kluk
 Gik i hans Bryst som høie Bølger:
 Hans Lyst og Vee — et Smil, et Suk,
 Men Resten Glemsel dølger.

Snart dybt, snart let han Aande drog,
 I Sorg han segned under Vægten;
 Men rask hans Puls i Glæden slog —
 Saa gaaer det hele Slægten.

Hans Smerte — o! den var kun kort;
 Hans Haab — ak! det blev snart lagt øde;
 Hans Venner — de gik hastig bort,
 Hans Fjender — de er døde.

Han elsked — men mod Død og Grav
Ei Elskov mægter at beskytte,
Hun var saa smuk! men Jorden gav
Ham ei igjen sit Bytte.

Som Du, sit Kors han ogsaa bar,
Han saae, hvad Du har seet ilive;
Han var Alt hvad Du været har,
Han er — hvad Du skal blive.

Nu Tidens Vexel, Dag og Nat,
Og Jord og Hav og Stjerner Hære,
Og Liv og Lys, hans hele Skat,
Ham rører ikke mere.

Den Sky, det Solglimt, som engang
Sit Lys, sin Skygge paa ham kasted,
Lod paa den tause Himmels Hang
Ei Spor, da bort de hastede.

I Tidens Bog ei Plads han fandt,
Ei andet Vidnesbyrd er blevet,
Mens Slægter fødtes og forsvandt,
End Sagnet — at han leved.

J. Montgomery.

S V A R

PAA DET SMUKKE DIGT: "DEN FÆLLEDS SKJÆBNE".

Sandt nok, Montgomery! Støvets Flugt
 Naaer sjelden over Lethes Bølger —
 Dog, Sommes Liv skal bære Frugt,
 Naar Gravens Mulm forlængst dem dølger.

Hvo kjender Heltens Fødestavn:
 Han vide foer, som Havets Maager —
 Men, Stjernen lig, hans Krigernavn
 Skal lyse gennem Tidens Taager.

Hans Sorg og Lyst, hans Vee og Vel
 En Plads kan hænde Saga nægter —
 Men over Dødens Grændseskjel
 Hans Ros skal naae ufødte Slægter.

Statsmand og Digter dele maae
 Engang den Grav, som venter Alle —
 Men deres Hæder skal bestaae,
 Den stige vil, mens Throner falde.

Saa deiligt Blik har ingen Mø,
 Det skal i Mulm jo engang slukkes:
 De Bedste, Skjønneste maae døe,
 Og Jorden over dem skal lukkes.

Dog stundom brystne Blik igjen
 Opstaaer i Glands som Morgenrøden:
 Petrarca's Laura lever end —
 I Graven overvandt hun Døden.

Ustandset ruller Aar for Aar,
 Ei trættes Tidens travle Vinger —
 Men Ærens Træ en evig Vaar
 Uvisnelige Blomster bringer.

Alt stunder imod Gravens Ro,
 Hvad Døgnet bær paa sine Skuldre:
 Der Ven og Fjende sammen boe,
 Der Ung og Gammel engang smuldre.

Det stolte Marmor staaer sin Tid,
 Og dog tilsidst i Støv det falder;
 Har Tidens Tand fuldbragt sin Id,
 Det veires hen som hule Skaller.

Lad Stenen synke i sin Grav,
 Den kan for Glemsels Nat ei fjæle —
 Men den, hvis Daad har evigt Krav,
 I evigt Ry faaer Eftermæle.

O! siig da ei, at Støvets Flugt
Ei naaer udover Lethes Bølger —
Der gives dem, hvis Gjernings Frugt
Skal sprænge Graven, som dem dølger!

Byron.

HVAD SKAL JEG TROE ?

Ifald jeg brugte Venskabs Sprog,
 For kold jeg syntes vist Dig,
 Og naar paa Elskovs Streng jeg slog,
 Jeg var igjen for dristig:
 Jeg svæver mellem dobbelt Ild,
 Du har jo dømt mig til det,
 Din Ven, naar ham Du trænger til.
 Din Elsker, hvis Du vil det.
 Hvor vil Du hen? Hvad skal jeg troe?
 Faure, vælg iblandt de To!

Lad Amors Vinger nok saa klart
 Kun skinne, mens han beiler,
 Du staaer dog Fare for, at snart
 En anden Kaas han seiler;
 Men Venskab har ei Hang til Flugt,
 Er ei af Fuglearten,
 Hun holder sig til Hjemmet smukt,
 Naar Amor er paa Farten.
 Hvor vil Du hen? Hvad skal jeg troe?
 Kjære, vælg iblandt de To!

Men er Du ingen af dem god,
Det skal mig dog ei skrække:
O! hvad om vi den Konst forstod
At blande saligt Begge:
Tænk Dig en Flamme, mere sød,
End begge To tilsammen,
Et Venskab, varmt, som Elskovs Glød,
En varig Elskovs Gammen.
Saadan, javist! samle vi fro,
Elskede, til Eet de To!

Thomas Moore.

DET GAMLE UHR.

Tætved en Landsby, graat af Aar
 Et prægtigt Herresæde staaer.
 Langs Buegangens Søilerad
 Sin Skygge kaster Poplens Blad,
 Og indenfor den dunkle Muur
 Det lyder fra det gamle Uhr:
 „For evig — aldrig!“
 „Aldrig — for evig!“

Midtveis paa Trappen der det staaer,
 Og Viserne som Arme gaaer
 Bag Egehylstrets tætte Væg,
 Som naar en Munk bag Kappens Læg
 Sig korsrer med et ydmygt Buk,
 Mens dybt det klinger som et Suk:
 „For evig — aldrig!“
 „Aldrig — for evig!“

Om Dagen lyder Stemmen mat,
 Men i den tause Midienat
 Lig faste Fodtrins Tonefald
 Gjenlyder i den tomme Hal,
 Langs Væg og Loft, fra dunkle Vraa,
 Som ved hver Dør det banked paa:
 „For evig — aldrig!“
 „Aldrig — for evig!“

Og Liv og Død og Lyst og Sorg
 Afvexled i den gamle Borg,
 Og Tiden skifted om ihast,
 Men Klokkværket end staaer fast,
 Og som det skued Alt paa Jord,
 Gjentager det sit Alvorsord:
 „For evig — aldrig!“
 „Aldrig — for evig!“

I Huset altid var bered
 Et Hjem for ædel Gjæstfrihed,
 Hvor Arnens Røg steg høit mod Sky,
 Og fremmed Mand fandt venligt Ly;
 Men som en Aand ved Festens Lyst
 Man hørte Klokkens Varselsrøst:
 „For evig — aldrig!“
 „Aldrig — for evig!“

Som glade Børn, ved muntert Lag
 Man Glæden nød i fulde Drag —
 Livsalig Tid, Du gyldne Vaar
 Af Kjærlighed og Ungdomsaar!
 Som Gnieren sin Pengetut,
 Saa talte Uhret hvert Minut:

„For evig — aldrig!“

„Aldrig — for evig!“

Over denne Tærskel treen
 Bruden, smykt med Myrtegreen,
 Der, i dette Kammer laae
 Den Døde med sin Ligdragt paa.
 Endt var Bønnen, Alt var tyst —
 Da lød det gamle Uhrværks Røst:

„For evig — aldrig!“

„Aldrig — for evig!“

Nu er Alle strøet som Løv,
 En er Hustru, En er Støv;
 Spørger saa med Suk jeg end:
 „Skal vi aldrig sees igjen?“ —
 Som i længst forsvundne Stund
 Svarer end mig Klokkens Mund:

„For evig — aldrig!“

„Aldrig — for evig!“

Aldrig her, for evig der,
Hvor ei Sorger og Besvær,
Tid og Død skal kjendes meer.
For evig der, men aldrig her,
Før vi høre faaer engang
Evighedens Klokkeklang:

„For evig — aldrig!“

„Aldrig — for evig!“

H. W. Longfellow.

VEXELSANG.

Husbond! hold dog op med Kiv!
 Er I reent aflave?
 Vel er jeg Jer Ægteviv,
 Men ei derfor Slave!
 — Een af To kun byde kan,
 Kone, Kone!
 Skal da Qvinde eller Mand,
 Abelone?

Altsaa evig Tyranni,
 Hver Dag blier det værre —
 Men med os er det forbi
 Snart, min strenge Herre!
 — Tungt, i Verden eensom gaae,
 Kone, Kone!
 Dog jeg prøve vil derpaa,
 Abelone!

Ak, mit Hjerte brister! — kort
Vil min Trængsel vare:
Snart Du seer mig bæres bort —
Kan Du det forsvare?
— Jeg paa Himlen bygge vil,
Kone, Kone!
Den maa give Kraft dertil,
Abelone!

Vel! men fra de Dødes Bo
Skal min Aand dig plage,
Saa Du ei faaer Nattero
Dine Levedage.
— Taer jeg blot en Viv som Dig,
Kone, Kone!
Helved flyer af Skræk sin Vei,
Abelone!

Robert Burns.

LYKKEN.

Jeg vandred ud en Dag i Mai,
 Frisk lufted Morgnens Vind,
 Naturen rundtom var saa glad,
 Kun jeg var mod i Sind.

Jeg tænkte: Gjør da Retfærds Gud
 Ei Alle lige Skjel?
 Er lukt for Manden, ene blandt
 Det Skabte, Lykkens Væld?

I lyse Marker! Fugleflok,
 Som synger hist i Krat!
 O! siig mig, hvor i Verden skal
 Jeg finde Lykkens Skat?

De vilde Fugle sang i Sky,
 Og Vinden fløi med Lyst:
 Naturen svared i et Chor,
 Den kjendte ingen Trøst.

Jeg spurgte Elskov, som sin Glands
 Fra Himlen selv jo fik,
 Men, ak! den bange Genius taug,
 Med Taarer i sit Blik.

Jeg spurgte Venskab — med et Suk
 Hun kun det Svar mig gav:
 De Faae, som smagte Lykkens Gunst,
 Laae i den kolde Grav.

Jeg fritted Lasten — af sit Held
 Den havde gjerne pralt,
 Men fra dens gustne Kinder snart
 De laante Roser faldt.

Jeg søgte Fromhed op, for der
 At finde Trøst maaskee;
 Men, ak! hun grubled taus og mørk
 Ikkun paa Andres Vee.

Jeg nærmed Dyden mig — et Suk
 Var Alt, hvad jeg forstod;
 Dertil hun mindede mig om,
 Hun egentlig hed Bod.

Jeg spurgte Døden — kold og streng
 Den slog sit Blik mod Jord,
 Og svared: „Jeg er Lykken, gaaer
 Du blot i Sandheds Spor!“

Heber.

D Ø D S S Y N .

F or den, som har Naturen kjær, og først
 Er med dens ydre Former ret fortrolig,
 Dens Sprog mangfoldigt er. Naar han er glad,
 Har den en Røst, som aander lutter Glæde,
 Et Smil, en Skjønhedens Veltalenhed;
 Og naar hans Sind i mørke Tanker hildes,
 Den følger ham med Sympathiens Lindring,
 Der tager Braaden bort, før han det mærker.
 Slaaer ned som Lyn i Sjælen Afskedstanken,
 Og mørke Billeder af rædsom Dødsangst,
 Det kolde Liglagn og den snevre Bolig
 Opfylde Dig med Gru og syge Drømme: —
 Gaa ud da under aaben Himmel! — lyt
 Til Alnaturens Lærdom, hør dens Røst, der
 Fra Jord og Vande, som fra Luftens Dybder,
 Sig stille hæver: End kun nogle Dage.
 Og Solen, som seer Alt, ei meer Dig skuer

Sin Bane rundt. Paa Gravens kolde Bund,
 Hvor ned Du sænktes under mange Taarer,
 I Oceanets Favn ei længer findes
 Dit Billede. Den Jord, som næred Dig,
 Din Væxt vil kræve — den til Jord skal smuldre.
 Og er hvert Spor af Mennesket forliist,
 Og har Du Individets Stempel mistet,
 Med Elementerne Du evig blandes,
 En Broder til det følesløse Fjeld
 Og til den dorske Jordklump, Bondeknøsen
 Vil vende med sin Plov og træde paa.
 Og Egen skal udsende sine Rødder,
 At gjennembore dybt din skjøre Muld.
 Dog, til det Hvilested, der evig venter,
 Ei ene Du skal gaae — eiheller kunde
 Et mere prægtigt Leie Du Dig ønske.
 Thi Du skal slumre der blandt Jordens Konger,
 Blandt Patriarkerne fra Verdens Barndom,
 De Vise og de Gode, skjønnne Former
 Og graae Profeter fra de svundne Tider —
 Alt i eet mægtigt Gravsted. Høiene
 Med klippesnoede Sener, født med Solen,
 Og Dalene, der tankefuldt sig sænke,
 Og Skovene, ærværdige at see til,
 Og Floderne med majestætisk Flugt,
 Og Bækkene, der klynkende sig snoe
 Og Engene gjør grønne — Alt tilsammen,

Med Oceanets skumle Ørken blandet.
 Er ikkun stolte Prydelser paa Graven,
 Den store Grav for Menneskenes Afkom.
 Den gyldne Sol, Planeterne og alle
 Talløse Himmelleger kun skinne
 Paa Dødens Boliger, mens Sekler rulle.
 Alt, hvad paa Kloden vandrer, er en Haandfuld
 Mod Slægterne, der slumre i dens Skjød. —
 Tag Morgnens Vinger, drag til Barcas Ørken,
 Fordyb Dig i de vidtudstrakte Skove,
 Som Oregon beskyller — den kun hører
 Sin egen Brusen — dog, de Døde er der;
 Fra Tidens første Vingeslag Millioner
 I disse Ørkner lagde sig til Hvile —
 De Døde herske kun paa disse Steder.
 Saa er din Lod — og hvad om Du gik bort
 Ukjendt i Live, savnet ei i Døden?
 Alt hvad der aander, dele skal din Skjæbne;
 Den Lattermilde leer naar Du er borte,
 Og Flidens brave Kuld vil Hovedet bryde,
 Hver ride vil som før sin egen Kjøphest;
 Men Alle skal den travle Dont forlade
 Og rede sig et Leie ved din Side.
 Ja, hele Rækken af de lange Slægter,
 Af Koner, Piger, Ynglinger og Mænd,
 Graahærdet Olding og den spæde Glut,
 Skal En for En sig flokke tæt omkring Dig,

Indtil den næste Slægt afløser den.
Lev saadan, at naar engang Du skal stævnes
At slutte Dig til Stimmelen, der bølger
Imod det dunkle Rige, hvor Enhver
I Dødens tause Haller faaer sin Celle,
Du ei skal gaae som Slaven, der med Svøben
Maa drives til sit skumle Nattefængsel;
Men med et Smil og med en opreist Pande,
I fuld Fortrøstning nærme kan Dig Graven,
Som den, der svøber sig i Tæppets Folder
Og lægger sig til Ro, for sødt at drømme.

*W. C. Bryant.

TIL EN QVINDE.

Naar, i Skjønhedens Dragt,
 Ved din Yndigheds Magt
 Du mig synes en Engel i straalende Glands,
 Tør i Afstand jeg kun stirre taus og forsagt —
 Forunderligt blendes min Sands.

Men er Trolddommen løst
 Ved din smeltende Røst,
 Og i Purpur din Kjærlighed hyller Dig ind,
 Naar den gløder dit Blik og den slaaer i dit Bryst:
 Da staaer Qvinden igjen for mit Sind.

„Ak!“ — hun hviskede blidt —
 „Husk, vort Kjøen maa saa tidt
 Mellem Stolthed og Kjærlighed bane sig Vei:
 Lad som Engel, hvo vil, kun tilbede mig frit —
 Jeg en Qvinde vil være for Dig!“

Thomas Parnell.

ENKENS SANG.

Ei Røg og Duft jeg offerer Dig,
 Min tidlig tabte Ven!
 Sligt smykker Gravens Tomhed ei,
 Men ikkun spotter den.
 Her Røgelse og Blomsterkrands
 Har ingen Ynde meer,
 De tabe Vellugt, Kraft og Glands
 Ved dette kolde Leer.

Men hvis, som Persiens Sønner troer,
 Din Aand engang igjen
 Opsøger Urnens Blomsterflor,
 At suge Duft af den:
 Da er det nok, at hun, hvem Du
 Har engang elsket her,
 Trøstløs og ene sidder nu
 Og fælder Taarer der.

Pinkney.

DET GAMLE TRÆ.

O, Skovmand! spar det gamle Træ,
 Rør ei den mindste Green!
 Det gav mig i min Ungdom Læ,
 Jeg vil det frie for Meen.
 Min Bedstefader planted det
 Tætved sin Hyttes Dør —
 Lad det nu staae paa samme Plet,
 Med Øxen ei det rør!

Den kjære gamle Eeg, hvis Ry
 I fire Slægters Led
 Sig bredte over Land og By,
 Den vil Du hugge ned?
 Hold inde, Skovmand! spar det Baand,
 Som holder end den op!
 Rør ei den med vanhellig Haand —
 Mod Himlen naaer dens Top!

Fra jeg var Barn, jeg husker nok,
Dens Skygge var mig kjær,
Og mine Søstres glade Flok
Tidt leged med mig der.
Der kyssed mig min Moder sidst,
Min Haand i hendes laae —
Barnagtig er min Taare vist,
Men lad blot Træet staae!

Mit Hjerte knyttet er til Dig,
Som Barken, gamle Ven!
Sangfuglen i din Krone sig
Skal gyngte snart igjen.
Trods, gamle Træ, kun Stormens Larm!
Gaa, Skovmand, Du din Vei!
Mens jeg har Kræfter i min Arm,
Du rorer Træet ei!

*George P. Morris.

CLORIS OG FANNY.

Ja, Cloris! var jeg Persiens stolte Drot,
Som Dronning skulde Du min Throne smykke,
Men den forfløine Fanny gav jeg blot
En ydmyg Plads i dine Terners Skygge

Dog, een Betænelighed har jeg kun —
Jeg mener — ak! ved Tanken maa jeg grue! —
Sæt at jeg i en ulyksalig Stund
Forvexled Ternen og den stolte Frue!

Thomas Moore.

ADAM OG EVA I PARADIS.

(Af „Det tabte Paradis“.)

To Væsner, skjønnere end Alt omkring dem,
Med ædel Holdning og en opreist Gang,
I nøgen Høihed iklædt medfødt Anstand,
Bar Præget af den hele Skabnings Herrer.
Og intet Under: deres Guddomsblikke
Afspeiled jo den store Skabers Billed,
Kløgt, Retsind og en streng, uplettet Reenhed,
Hvis Alvor parred sig med barnligt Sind,
Som den, der giver Manden Myndighed.
Ei eens var Begge, som ei Kjønnet eens var,
Han skabt til Eftertanke og Bedrift,
Hun sødt tillokkende ved Mildheds Ynde,
Han kun for Gud, og hun for Gud i ham.
Hans høie Pande og hans stolte Blik
Forraadte Herskeren, og mandigt hang
De lyse Lokker, over Issen deelte,
I tætte Kruser om hans brede Skuldre;
Hun bar de gyldne Krøller uden Smykke,

Frit som et Slør; til hendes smekke Liv
 De bølged ned og snoede deres Ringe
 Saa yppigt som en Viinstok sine Ranker,
 Et Tegn paa Underkastelse; men mildt var
 Det Herredømme, hun sig bøied under
 Og hengav for med bly, undselig Modstand,
 I sød og smægtende forelsket Attraa.

Saadan de vandred nøgne; ei de undgik
 Guds eller Engles Blik, med Synd ukjendte;
 Saa gik de Haand i Haand, og aldrig siden
 Saa skjönt et Par i Elskovs Favntag mødtes —
 Han stoltere end nogen Adams Søn,
 Den fagreste blandt sine Døttre Eva.
 Og under Skyggen af en Busk, der vifted
 Paa friske Grønsvær, ved en liffig Kilde
 De satte sig, og efter fuldendt Syssel
 Med Havens Røgt, saameget, som var nok
 For at forfriskes af en kølig Zephyr,
 For at forhøie Hviletimens Sødme,
 Og qvæge gavnlige Tørsts og Hungers Trang,
 De nøde deres Aftensmaaltids Frugter,
 Som Grenene dem rakte af sig selv,
 Paa Sædet blødt som Duun og blomstervirket.

Milton.

EVA TIL ADAM.

(Af Samme.)

Jeg glemmer Tiden, naar med Dig jeg taler,
 Og Aarets Tider er mig lige kjære.
 Sød Dagens Frembrud er, og Morgnens Luftning,
 Med aarle Fuglesang; mig glæder Solen,
 Naar over dette skjønn Land den spreder
 Fra Øst sin Glands paa Græs og Blomster, som
 I Duggen glimre; frodig dufter Jorden,
 Hvor milde Byger faldt, og sødt sig nærmer
 Den stille Aften og den tause Nat
 Med dens lydløse Fugl, den smukke Maane,
 Og Himlens Blomster, hendes Stjernefølge.
 Men hverken Morgnens Luftning, der sig reiser
 Med Fuglesang, eiheller Solens Opgang
 I dette skjønn Land, ei Blomster, som
 I Duggen glimre, eller milde Byger,
 Eiheller Aftenen og den tause Nat,
 Og Maanskinsvandringer og Stjerneglimt
 Er sødt foruden Dig!

Milton.

S A N G.

Man siger, Lykken boer i Haabet,
Dog Elskov skatter Fortid mest,
Og Mindet vækker søde Tanker —
De tændtes først og slukkes sidst.

Og hvad Erindring elsker høiest,
Var engang Haabets bedste Drøm,
Og alle Haabets tabte Skatte
Hensmelted i Erindrings Strøm.

O, vee! det er Bedrag tilhobe!
Blendværk er Fremtids lyse Skjær —
Vi kan ei vorde hvad vi drømte,
Og blues maae ved hvad vi er!

Byron.

DEN AFRIKANSKE HØVDING.

Paa Markedspladsen i Lænker han stod,
 Bredskuldret og kæmpestor;
 Da Mængden, som flokked sig, hørte hans Navn,
 En Gysen gjennem den foer.
 Hans Mine var mørk, hans Holdning var rank,
 Mod Jorden slog Øiet han ned —
 Som foran en bunden Løve hvert Blik
 I Taushed over ham gled.

Han kæmpede tappert, hvad nytted det ham —
 Nu Lænken tynged hans Fod;
 Men Stoltheden blev i hans Fald ei knust,
 Paa Panden ham skreven den stod.
 De Skrammer, han bar paa sit brede Bryst,
 Forkyndte jo høit hans Idræt;
 I sin Stamme var han af fyrsteligt Blod,
 Til Slave han passed kun slet.

Til Seierherren han talte nu: „Viid,
 Min Broder er mægtig Drot,
 See! denne Arming tilhører Dig —
 Befri mig for Lænken blot!
 Og send saa atter tilbage mig
 Med Fred til min Broders Land,
 Af Elfenbeen jeg Dig skjenker en Skat,
 Og Guldstøv som Ørkenens Sand.“

„„Ei for dit Elfenbeen, ei for dit Guld
 Jeg løser din Lænkes Baand;
 Aldrig mere det skarpe Spyd
 Skal svinge din blodige Haand.
 En Priis, dine Landsmænd før ei gav,
 Skal være din Løsesum:
 En Christens Slave Du vorde skal
 Hiinsides Havets Skum.““

Da græd den krigerske Høvding og bad
 Dem kappe hans Lokkers Flod —
 De tunge Fletninger een for een
 Nu faldt for hans Seirherres Fod.
 Men i det sorte, krusede Haar,
 Hvis Snoninger rundt sig vandt,
 Saamangen Guldklump siirlig var skjult
 Og skinnede deriblandt.

„Mæt nu dit graadige Blik med Guld,
 For den haardeste Nød gjemt hen!
 Tag det, da Du kjender til Skaansel ei,
 Men giv mig min Frihed igjen!
 Tag det! — min Hustru bag Kokusløv
 Græder den lange Dag,
 Og Børnene spørge kun efter mig,
 Glemte er deres lystige Lag.“

„Dit Guld jeg tager, men Lænken der,
 Den er baade stærk og trang,
 Og jeg er bange, din kjælne Viv
 Vil Tiden falde lidt lang.“ —
 Da sank han sammen i samme Stund,
 Den Kæmpe saa djærv og kjæk,
 Da vexlede Blikkets stolte Sprog
 Medet med en dødelig Skræk.

Hans Hjerte var knust, hans Hjerne var Ild,
 Ei lod den ham Rist eller Ro,
 Han kæmpede vildt med det raslende Jern,
 Snart græd han og snart han loe.
 Ei bar han dog længe de tunge Baand —
 En Dag, da Mørket faldt paa,
 Da drog man frem ham i Ørkenens Sand —
 Ved Hyænenes Hule han laae.

*W. C. Bryant.

STANCER.

Mit Liv iblandt de Døde randt,
 Og hvor jeg skuer hen,
 Da møder mig fra hver en Kant
 Kun Fortids store Mænd.
 Et trofast Venskab binder os,
 Det byder Tidens Vexel Trods.

Hos dem jeg søger Trøst i Nød,
 Jeg deler deres Held,
 Og føle vil jeg til min Død
 Mig dybt i deres Gjæld.
 Tidt bringer et taknemligt Sind
 Sin Tak i Taarer paa min Kind.

Min Tanke blandt de Døde boer,
 Med dem jeg lever heelt,
 Fortabt i svundne Slægters Spor,
 Blandt Haab og Farer deelt.
 Hos dem jeg med en ydmyg Haand
 Kan sanke Lærdom for min Aand.

Mit Haab er blandt de Døde; der
Min Plads er snart bered;
Da skal vi følges ad, som her,
Igjennem Evighed.
Et Navn dog lader jeg igjen —
Skal det til Støv vel smuldre hen?

Robert Southey.

GODNAT!

„Godnat! Godnat!“ — Ak! er det saa,
 Og skal jeg, maa jeg fra Dig gaae?
 O! siig det, Søde! eengang til,
 Saa tidt jeg det gjentage vil,
 Til Morgnens Straale træffer mat
 Os endnu i et ømt „Godnat“.

„Godnat!“ Du stammer atter blidt,
 Men hvisker sagte: „Bliv kun lidt!“
 Jeg bliver — o! hvert Øieblik
 En Evighedens Fylde fik —
 Det er, som Tiden standsed brat,
 Og lytted ømt til vort „Godnat!“

„Godnat!“ Du sukker tyst paany,
 Og siger, at nu maa jeg flye:
 Det lover og det sværger jeg,
 Men tættere kun favner Dig,
 Til Søvn har sig paa Øiet sat —
 Og da, mit Liv! mit Alt! — Godnat!

Thomas Moore.

OVERLØBEREN.

Det var en liflig Sommermorgen — Lærken
Forlod sin Rede nys bag Kløverbussen
Og jubled høit i Luften; Solen udgød
Sin første Rødme over Kirkemuren
Og farved Vindverne, hvis Ruder blinked,
Af Vedbend halv bedækt. Det vaade Græs,
Der voxed frodig vildt om Gravene,
Var hvidt af Dug, dog kjendtes Fodtrin hist,
Hvis Spor stod frisk og grønt omkring en Tue,
Der bar en simpel Steen; men Navnet paa den,
En brav Soldats, fik Mangen til at standse.
Ved Stedet knæled Tvende nu, den Ene
Nys havde grædt — det var hans Enke, som
Med stille Taarer vædede hans Leie.
Fra hendes Kind var Ungdomsrosen flygtet;
Dog var hun smuk endnu: en mildnet Smerte
Stod malt i disse Træk, ei bitter mere,

Men altfor dybtfølt til at kunne glemmes.
 Af Blikket talte Høihed og Forstand,
 Som det sig sømmed for en Romerinde,
 Hvis Børn for Frihed hengav Livet; dog,
 Dets Udtryk var forhøiet af et Smil,
 Hvis ubeskrivelige Fromhed laante
 En overjordisk Ynde hendes Aasyn,
 Saadan, som Guido maler os en Helgen,
 Hvis Længsler stunder imod Himlen, men
 Hvem end et jordisk Haab til Livet knytter.
 Sin Arm hun læned til en fager Yngling,
 I hendes Enkestand en Trøst og Støtte;
 Ham skulde hun nu miste, og hun førte
 Den unge Kriger til hans Faders Grav,
 Hvor, retsom for den Dødes Aasyn, hun
 Gav sin Velsignelse ham med paa Veien.
 Først skjælved hendes Røst, men snart den
 gjenvandt
 Sin Fasthed, da hun bad sin Søn at vandre
 I denne Faders Spor, og da hun skildred,
 Hvor brav, hvor hædret han var gaaet bort.
 Men da tilsidst hun lagde ham paa Sinde,
 At han var hendes Alders Haab og Støtte,
 Der kunde bringe hendes graae Haar Lykke,
 Men ogsaa lægge dem med Sorg i Graven:
 Da qualtes Stemmen, og en heftig Hulken
 Var Alt, hvad hun fik frem; og han, hvis Kinder

Alt i Forventning gløded, i hvis Blik
 En Ild var tændt, der varsled Fremtidshelten,
 Og for hvis Øren Krigstrompeten klang:
 Han følte Drømmen blegne og gad offret
 De visse Laurbær, da han saae de kosted
 Saamange Taarer.

Bort fra Kirkegaarden

De gik ad Gyden, langs en Slaaenhæk,
 Hvor Vaaren havde strøet sin rige Fylde
 Af hvide Tjørneblomster, Hybenroser
 Og Gedeblad iflæng. Udover Veien
 Slog mangan gammel Eeg og prægtig Elm
 Sin grønne Skjærm, og Gustavs Øie dvæled
 Ved hver en Gjenstand — ak! saa velbekjendt —
 Som vilde selv den livløse Natur
 Han sende sit Farvel. Ved Husets Dør
 Hans Hest stod rede; ogsaa der var Mange,
 Som kom at tage Afsked og at ønske
 Den unge Krieger Sundhed, Held og Lykke —
 Det er saa sødt, skjøndt smerteligt, at føle,
 At man er savnet! — Rundt nu lød i Kredsen
 Et hjerteligt Levvel. Endnu en Gang,
 Den sidste, han med Heftighed omfavned
 Sin blege Moder, som stod der og støtted
 Den kolde Pande med de kolde Hænder,
 Og kæmped med et bristefærdigt Hjerte;

Endnu et Kys — da svang han sig paa Hesten,
 Gav den af Sporen — og var snart af Syne.

Fra Trommen gaaer en dæmpet Hvirvel, dumpt
 Døds marchens Toner bølge sig for Vinden;
 I sluttet Række og med langsomt Skridt
 Man maaler Pladsen af; men mørke Tanker
 Staae skrevne paa hver Pande; barske Øine,
 Som uforfærdet vilde trodset Døden
 I Kampens Stund, er vaade nu af Taarer.
 Den tause Kreds er sluttet, og i Midten
 Staaer Rømningsmanden. — Er det og den Samme,
 Den unge, kjække Gustav, og er det
 De Laurbær, som hans Ungdomsdrømme loved?
 Der staaer han nu i Lænker, brændemærket! —
 Vee! disse varme Hjerter, som saa let
 Af Gjøglesyner blendes! — I sit Afsind
 Han havde sluttet sig til Oprørsfanen:
 Det tyktes ham saa stolt at dele Kaar med
 Den lille Flok, som svoer at ville kæmpe
 For Frihed eller Døden. Nu var han
 En Fange, og dog stod han der saa fast,
 Endskjøndt han havde Foden alt paa Graven.
 Hans Kind var bleg og kold som Marmor, dog
 Hans Læber skjælved ei, det mørke Øie
 Gled rundt saa stolt. Men da hans Bryst man
 blotted

For Dødens Skud, og rev Portraitet bort,
 Han bar om Halsen, vred han sine Hænder
 Og drog et Suk, et eneste, men dybt,
 Som skulde Barmen sprænges, og han skjulte
 Sit Ansigt — thi hans Moders Blik ham mødte.
 Hans Hjerter var ei Staal, han maatte mindes
 De bittre Taarer, som hun græd for hans
 Skyld. — —

Forbi var Sjælekampen — nu han knæled;
 En Straale gled fra Solen over ham,
 Den unge, stolte, brave Knøs — den næste
 Faldt paa et koldt og blodigt Leer. — —

Fra Dalen

Lød dybe Toner, der kun stemmed slet
 Med Sangen fra de lette Fugle, som
 I disse Elme bygged deres Reder.
 Og sært i Strid med Tjørnens hvide Blomster
 Stod disse mørke Fjer, som vaied, mens
 En Kiste taust sig bugted gjennem Gyden.
 Den gjemte, sagde man, en stakkels Enke,
 Hvem Sorg og Kummer havde lagt i Graven:
 En Søn — den sidste Skat, hun eied her —
 Var skudt som Overløber!

Letitia E. Landon.

TUNGSIND.

Mit Liv er Rosen, der i Vaar
 Sprang ud i Morgenrøden,
 Men før den Aftnens Skygger naaer,
 Henvisner alt i Døden.

Dog, paa det lave Blomsterbed
 Sig sænker Natteduggen ned:
 Dens Taarer Rosens Lig vil væde —
 Ak! kun for mig vil Ingen græde!

Mit Liv er som et Løv i Høst,
 Der blegt i Maanens Straale skjælver:
 Dets Kraft er brudt, om stakket Frist
 En evig Nat sig om det hvælver.
 Dog, Modertræet vil sit Løv
 Med Smerte visne see til Støv,
 Med Suk hver Vind dets Grene vugge —
 For mig vil intet Hjerte sukke!

Mit Liv er som de Trin, der staaer
I Sandet hist paa Tampas Sletter:
Naar Bølgeslaget Stranden naaer,
Hvert Spor af Foden det udsletter.
Dog, ret som om det sørged ved
At krænke menneskeligt Fjed,
Sig Havet vaander alle Dage —
For mig vil ingen Sjæl sig klage!

*R. H. Wilde.

NU, SØDE FANNY, BORT MED GRAAD!

Nu, søde Fanny, bort med Graad!
 Her i min Favn søg Trøst!
 Ei Verden har et Smil, en Braad,
 Som denne Kind tør gjøre vaad
 Og tynge dette Bryst.

Hvad, Verden? — Fanny! Elskovs Fjed
 Gaae langt fra Alfarvei:
 En trofast Barm at hvile ved,
 Et Hjerte til sit Blivested,
 Meer fordrer Elskov ei.

Hvad kan vi ønske meer, saa tæt
 Forenet, Barm ved Barm?
 Er der en meer velsignet Plet,
 End den, som To, der elske ret,
 Indslutte, Arm i Arm?

Hvad har for mig den hele Jord,
Som ei jeg bytted glad,
Blot for en Lok af dem, der snoer
Sig langs din Tindings Lilieflor,
Omkring dit Øres Blad?

I dine søde Øines Skjær
Seer jeg min Verdensdeel,
Saalænge Solen skinner der,
Den vide Jord og Himles Hær
For mig er ikke til!

Thomas Moore.

VED DAGBRUD.

Tændes Dagen paa Himmelens sittrende Pande,
 Under Lovsang af Skovenes vaagnende Krands,
 Mens et Gjenskin den kaster paa gyngende
 Vande —

Ak! hvor mat blier i Dæmringen Stjernernes
 Glands!

Det er tungt, i en Time saa stolt og ophøiet,
 Mens Bjergtoppen venter den straalende Sol,
 At see briste det Baand, der sig funklende bøied
 Over Elskov og Slummer fra Pol og til Pol.

Men naar Æthren, den dybe, har først maattet
 miste

Hver Enkelt af hele den glimrende Hær,
 Kun den store Dagsstjerne staaer end som den
 sidste,

Til den taber i Lufthavets Ørken sit Skjær.

Saa Glemsel, hvis Mørke os engang mon favne,
Bedækker os atter, er Livssolen slukt,
Og Berømmelsens Himmel med straalende Navne
Fordunkles og blegner i Aarenes Flugt.

Lad dem visne! blot Tiderne, mens de henile,
Og hulle i dæmrende Skygger os ind,
Maae henover Verden saa lysende smile,
Som den Morgen, der udslukker Stjernernes
Skin.

W. C. Bryant.

LÆNGSEL.

I hvor jeg end
Slaaer Øiet hen,
Det søger helst mod Vest:
Der er det jo
Den Glut mon boe,
Jeg lider allerbedst.
Bag Hybenhæk
Den vilde Bæk
Slaaer der saamangen Bugt,
Men Dag og Nat
Ikkun min Skat
Omsnoer min Længsels Flugt.

I Vindens Suk,
I Blomstens Dug
Hun for min Tanke staaer,
I Fuglens Sang
Bag Buskens Hang
Mig hendes Stemme naaer.

Hver Dal saa grøn,
 Hvor taus iløn
 Skovbækken lister sig,
 Hver Sky i Qveld,
 Hvert Kildevæld
 En Hilsen bringer mig.

Blandt Høi og Dal,
 I Skovens Sal,
 Bruus, milde Zeyhyr, frem!
 Blandt Foraarsløv,
 Med Blomsterstøv
 Bring Bien til sit Hjem!
 Og bring mig sød
 Og hvid og rød
 Herhid igjen min Brud!
 Mod hendes Smiil
 Er mat hver Piil,
 Som Skjæbnen sender ud.

Hvad Suk og Eed
 Vi vexled, veed
 Kun Himlens Stjernehær;
 Vi skiltes ad —
 Ak! mon vi glad
 Skal atter mødes meer?

Den høie Magt,
Som saae vor Pagt,
Som Hjertets Løndom veed,
Kan vidne kun,
At ene hun
Har al min Kjærlighed.

Robert Burns.

TIL EN TUSINDFRYD.

(Som Forf. pløiede op af Jorden.)

Du lille Blomst saa rød og rund!
 Vi mødtes en usalig Stund;
 Der ligger knust nu midt i Støvet
 Din fine Stub —
 Til Skaansel Evnen er mig røvet,
 Du faure Knop!

Du lille Stakkel troede vist,
 Det Lærken var, din Nabo hist,
 Han, som i Duggen tidt Dig bøied,
 Med spættet Bryst,
 Naar han mod Dagen opslog Øiet
 Og sprang af Lyst.

Den bitterkolde Nordenvind
 Alt vied Dig ved Fødslen ind;
 Dog stod Du glad, trods Storm og Kulde,
 Og titted op,
 Knap hævede sig over Mulde
 Din Blomstertop.

Bag Skjærm af Muur og Buske groer
 I Haven stolt en Blomsterflor,
 Du voxer ubemærkt og ene,
 I Ny og Næ,
 Blandt Stubbe, hvor bag nøgne Stene
 Du fandt lidt Læ.

Der, i din simple Dragt svøbt ind,
 Med sneehvidt Bryst i Solens Skin,
 Beskedent Du dit Hoved neied
 I Ydmyghed —
 Da Ploven, ak! Dig rev fra Leiets
 Paa Jorden ned!

Saadan en Mø i Uskylds Vaar
 En yndig Blomst i Skyggen staaer,
 I skyldfri Lyst hun troer sig sikker,
 Indtil forraadt,
 Besudlet, knust som Du, hun ligger
 I Støvet traadt.

Saadan en Skjald, af Skjæbnens Harm
 Henslængt i Livets Bølgelarm,
 Uvant med Kløgt, af Cursen feiler
 I Vindens Suus,
 Og under gaaer hans raske Seiler
 Med Mand og Muus.

Saa kæmper tidt med Modgang her
Den, der en bedre Lod var værd,
Indtil, fra Sted til Sted fordreven
 Af List og Nag,
Til sidst kun Himlen tro er bleven
 Hans knuste Vrag.

Selv Du, som ynker Blomsten her,
See Dig i Speil! din Tid er nær:
Ulykkens Plov vil fage knække
 Din Blomst saa fiin —
Da ligger under Muldens Dække
 Du knust som hiin.

Robert Burns.

DEN LANDFLYGTIGES SANG.

Hvi drog jeg over Dybet,
Fra Hjemmet langt afsted,
Hvor mine Fædre slumre
I Gravens dybe Fred?
Med Suk fra Kysten stirrer
Jeg over salten Vand,
Men aldrig faaer et Blink jeg
Af mit Fødeland.

Høit Palmetræet vifter,
I Knopper Myrten staaer,
Og for Indianerinden
En spraglet Sangfugl slaaer;
Men Busken ei jeg skuer
Hist paa den kjendte Strand,
Og hører aldrig Droslen
I mit Fødeland.

Ei Søndagsklokken ringer
Fra høie Kirketaarn,
Og ingen Høstfolk synge
Iblandt det gule Korn.
Med Suk maa Trællen lystre
Sin blodige Tyran —
Men Frihedssolen skinner
I mit Fødeland.

Der er Haab i hver en Smerte,
For hver en Sorg er Trøst,
Men aldrig meer vi finde
Vor Ungdoms tabte Lyst.
Der gaaer en Vei paa Dybet
Hist over salten Vand,
Men aldrig trætte Pilgrim
Vil naae sit Fødeland.

R. Gilfillan.

ABOU BEN ADHEM OG ENGELEN.

Abou-Ben Adhem (gid hans Stamme voxte!)
 En Nat opvaagned af en liffig Drøm,
 Og saae, mens Maanen skinned ind i Rummet,
 Retsom en Lilie, naar den staaer i Blomst,
 En Engel skrive i en gylden Bog.
 Ben Adhem, i sit Hjertes Uskyld dristig,
 Til Englen sagde: „Hvad er det, Du skriver?“
 Da hæved Skikkelsen sit Hoved høit,
 Og med et Blik, hvori sig Fromhed speiled,
 Den svared: „Navnene paa alle dem,
 Som elske Herren.“ — „Og er mit iblandt dem?“
 Gjenmæled Abou. — „Nei!“ var Englens Svar.
 Da talte Abou sagtere, skjøndt endnu
 Ved trøstigt Mod, og sagde: „O, jeg beder,
 Saa skriv mig da blandt dem, der elske Næsten.“

Han skrev og brat forsvandt. Men næste Nat
 Kom Engelen igjen i vældigt Lys
 Og viste Navnene paa Guds Udvalgte:
 Og see! — Ben Adhems Navn i Spidsen stod!

Leigh Hunt.

GAA, FORGLEM MIG!

Gaa, forglem mig — lad ei Sorgen
 Kaste Skygger paa din Kind!
 Gaa, forglem mig — og imorgen
 Smil og syng af freidigt Sind!
 Smil — skjøndt Skjæbnen bort Dig fører;
 Syng — skjøndt ei din Sang jeg hører!
 Glæden følge evig Dig,
 Ak, som Sorgen evig mig!

Selv det Ringeste sig bader
 I et Solhav, er Du nær,
 Og den Plet, som Du forlader,
 Dækker Nattens blege Skjær.
 Nylig straalte Alt omkring Dig —
 Ak! nu skæmmer hver en Ting sig,
 Hvor dit Sind, saa reent som Guld,
 Lyste over dunkle Muld.

Gaa — ei meer min Sjæl skal vugges
I dit Lyshav, Himmelsyn!
Gaa — med dine Straaler slukkes
Haab og Skjønhed som et Lyn!
Gaa med Kraften, som mig styrked,
Lad kun ene mig i Mørket,
Med min blege Musas Sang,
Med min brystne Lyras Klang!

Charles Wolfe.

VARIATIO DELECTAT!

Da Du elsked mig — ja, det er sandt,
Du mig henrev i Smil og i Taarer;
Dog, jeg troer, siden vi kom paa Kant,
Du mig stærkere næsten bedaarer.

Kort! jeg veed ei, hvordan det gaaer til,
Du har, troer jeg, forhexet mig Arme!
Du var sød vel i Elskovens Ild —
O, men sødere dog i din Harme!

Thomas Moore.

FADERGLÆDER.

Sig Sommernatten sænker over Jorden,
Som Kjærlighed i Menneskenes Hjerter,
Med Salighed, der tolkes kun i Taarer.
Den strømmer ned som Duft, og Mørket smiler,
Paa Livets Læber trykker den et Kys,
Den trøtte Verden bringer den til Ro,
Og hyller til for vore skjulte Glæder.
Igjennem pragtfuldt Mørke Stjerner tindre,
Dugdraaber lig paa Himlens Sletter — Taarer,
Der smykke Nattens Kinder med Juveler.
Der gaaer en Høitidsstemning gennem Luften:
Hvert Blomster lukker Bægeret, lig Hænder,
Der folde sig til Bøn, og alle vente
Med bøiet Hoved paa Velsignelsen,
Som Natten i sit tause Høisind skjænker.
For Verden er det Qvæld, men i min Sjæl,

Hvor Kjærlighedens Morgenlysning dæmrer,
 Oprandt en Verden med et evigt Dagsskjær.
 Mit Hjerte jubler, Lærken lig, der hænger
 I Morgnens Trylleslot og syngende
 Omkredser Reden, som dens Mage gjemmer.
 Saadan mit Hjerte flagrer om sin Mage
 I Hjemmets Skjød, som der hun sidder taus,
 Med Blikket indadvendt, og grubler over
 Den gyldne Skrift paa hendes Hjertes Himmel,
 Og ruger over dets forborgne Skatte,
 Lig Natten selv, naar i sin tause Skjønhed
 Den blotter Himmelrummets svimle Dybder
 Og ruger over al sin Stjernerigdom.
 Og see! med Haanden gjemt ved hendes Bryst,
 Som i en blød og sneehvid Rede, ligger
 En Glut saa yndig som en Morgendæmring.
 Skabt af en Moders bedste Elskovsdrømme,
 Hun ligner fast et Solsmil mellem Lilier,
 Som giver Glands og drikker Livets Duft.
 Du fagre Rosenknop! vor Foraarsplantning,
 Som blomstrer midt i denne kolde Verden!
 Hvor sødt, i dine store, runde Øine
 At spore det udødelige Liv,
 Som dæmrer alt og dybes, see, hvordan
 Livskraftens Morgenrose sætter Løv,
 Og ane Duft fra Hjertets Blomstergjemme! —
 Men tys! Elysium aabnes for min Sands!

O, elskte Viv! med sød og sagte Stemme
Hun nynner Toner, der var længe skrinlagt
I hendes Hjertes Bog — jeg overstrømmes
Af en melodisk Regn, som naar Naturen
Staaer kronet med en solbestraalet Byge!

Gerald Massey.

JEG MINDES DIG — JEG MINDES DIG!

Jeg mindes Dig, naar Morgnen springer
 Fra Søvnens Favn med Duggen paa,
 Og, som en Fugl, slaaer sine Vinger
 Af Glæde mod det hvalte Blaa.

Og drager Elskov dybt i Lunden
 Sit Aandedræt og sænker sig
 Paa Blomst og Blad i Middagsstunden,
 Jeg mindes Dig — jeg mindes Dig!

Jeg mindes Dig, naar over Vange
 Sin Kappe Aftnen breder varm,
 Og sidder blussende og bange,
 En deilig Brud i Nattens Arm.

Og naar paa Dybet uden Bølger
 I Glands Halvmaanen hæver sig,
 Mens Gravens Mulm hver Stjerne dølger,
 Jeg mindes Dig — jeg mindes Dig!

Jeg mindes Dig — med Ild i Øiet,
Og Krøllerne, der boltre sig
Hvor Skjønhed selv sit Navn indføied —
Jed mindes Dig — jeg mindes Dig!

G. D. Prentice.

I DEN AMBRACISKE BUGT.

Som Sølv lyser Maanen fra Himlen inat,
 Paa Actiums Kyst seer jeg Straalerne skinne,
 Hvor en Verden engang er paa Spil bleven sat,
 For Ægyptens deilige Dronning at vinde.

Her skuer jeg ud paa den vidtstrakte Grav,
 Hvor Romeren slumrer bag blaanende Bølge,
 Hvor Ærgjerrigheden selv Afkald gav
 Paa en vaklende Throne, for Qvinden at følge.

Florence! Du Søde, hvem elske jeg vil,
 Imens jeg er ung og Du deilig at skue,
 Som man elsked, da Orpheus ved Strengenes Spil
 Fik sunget fra Orkus sin Kjærligheds Lue —

Florence! o, det var en lykkelig Tid,
 Da Verdner man gav for et Blik af en Qvinde!
 Havde Skjaldene Riger som Riim — o, da viid,
 Du snart vilde nye Antonier finde!

Men, ak! nei saa gavmild er Skjæbnen nu ei —
Dog, ved dine Lokker og Øine saa milde! —
Jeg har ei en Verden at miste for Dig,
Men ei for Alverden jeg miste Dig vilde!

Byron.

 HARPEKLANG.

Er Venskabs og Kjærligheds Blomster nedtraadt
 I et Hjerte, hvis Troskab er engang forraadt,
 Intet Æmhedens Solskin udklækker igjen
 Det Følelsens Grønt, som med dem visned hen.

Det Haab, der bedroges i Vaar for sin Frugt,
 Fra den Barm, som det næred, for evig taer Flugt;
 Men Erindringen kommer, hvor Frugten faldt af,
 Og ruger i Ørknen paa Lidenskabs Grav.

Saa, siges der, Svalen forlader ihast
 Sin truede Rede, naar Tagværket brast,
 Mens Uglen tungsindig taer Plads i dens Buur,
 Og bygger i Læ af den ludende Muur.

*Ch. F. Hoffman.

VI HAR HOLDT TROFAST SAMMEN!

Vi har holdt trofast sammen
 I Godt og Ondt, som Faae,
 Fra den Tid, under Linden
 Vi legede som Smaae.
 Men Kulde boer nu i dit Sind,
 En Sky fast ligner Du;
 Vi har holdt trofast sammen —
 Skal et Ord os skille nu?

Vi vare glade sammen,
 Vi loe i barnlig Lyst;
 Thi Haabets Kilde risled
 Med Varme i vort Bryst;
 Nu flygted Latter fra din Mund,
 Og mørk er al din Hu;
 Vi vare glade sammen —
 Skal et Ord os skille nu?

Vi have sørget sammen,
Vi græd saa bitterlig,
Da over vore Kjære
Græstørven lukked sig.
Fik Mæle deres tause Røst,
Den bad Dig skifte Hu;
Vi have sørget sammen —
Hvad skal os skille nu?

Mrs. Norton.

N I A G A R A.

Bruus frem for evig i din Hædersdragt
 Af Rædsel og af Skjønhed! — Ja, bruus frem,
 Ustandselig og gaadefuld! — Gud selv har
 Regnbuen om din Pande sat og svøbt
 Din Fod i Skyer. Han har givet Dig
 Din Tordenstemme, at dens Røst om ham
 Maa evig tale, mens den Mennesket
 Paabyder Taushed — at dit Klippealtar
 Kan lade Ærefrygtens Virak stige.
 Hvo drister sig at løfte Døgntrompeten
 For jordisk Kjærlighed og Haab og Smerte,
 Her midt i dine høie Jubelhymners
 Forfærdelige Drøn? Selv Havet gyser
 For Broderskab med Dig, dets Strømme vige
 Beskæmmede tilbage. Af og til,
 Lig mødig Arbeidsmand, det kræver Hvile,
 Og kalder sine trætte Vover til sig
 Og vugger dem isøvn, mens evig Du
 Foruden Aflad dine Bølger vælter
 Ved Dag og Nat. Da Morgenstjernen hilsed
 Med Sang den unge Skabnings Fødsel, hørtes

Dit dybe Chor, og Luerne, som vente
 Paa Erkeenglens Tegn, for at opløse
 Den haarde Jord, Jehovas Navn skal finde
 Med tusind Diamanters Pile ridset
 I din uendelige Muur. Hvert Løv,
 Som spirer i dit vidtudstrakte Rige,
 Sin Friskhed henter fra din Livsens Kilde,
 Men skjælver for din Daab. See! hine Fugle
 Sig dristig vove nær, at bade Vingen
 I Fraadens Støv. Dem staaer det frit at streife
 Din Klædnings Søm og at bevæge let
 De hvide Blade i din Taagekrands.
 Thi de kan lege uskadt mellem Skyer,
 Og lytte, hvergang Himlens Port gjenlyder;
 Men knap tør vore Fisteltoner tale
 Saa ligefrem om Dig. Mig tykkes det
 At male dine store, stolte Træk
 Med Spidsen af en Pensel eller beile
 Til Dig med Sanggudindens skjøre Griffel
 Formasteligt. Thi, see! Du tager Sjælen,
 I Undren tabt, til Vidne paa din Storhed;
 Men naar den i afsindig Glæde stormer
 Din Forhal, Du ydmyger den og nagler
 Til Stedet den med Synet af dens Afmagt.
 Den føler den Usynlige — og standser,
 For gjennem Dig at svare for sin Gud.

*Lydia H. Sigourney.

KOM TILBAGE!

Kom tilbage! kom tilbage,
Med de faure Solskinsdage!
Som en nytændt Lampe brænder,
Som naar Lykken hjemad vender,
Spredende hver Sky af Klage;
Aaret lig, der, lagt i Mulde,
Opstaaer iblandt Blomster hulde,
Vakt af Vaarens Toner fage.
Kom! Du, som vor Længsel kalder,
Du, for hvem vor Taare falder!
Kom tilbage! kom tilbage,
Med de faure Solskinsdage!

Barry Cornwall.

MIN MODERS BIBEL.

Af alt mit Eie har jeg nu
 Kun denne Bog igjen,
 Jeg knuger tæt den til min Favn,
 Min Taare væder den.
 Alt mangan Slægt den i vort Huus
 Har fulgt indtil dens Grav,
 Min Moder denne Bibel selv
 Mig i sin Dødsstund gav.

Jeg mindes grant Enhver af dem,
 Hvis Navne findes her,
 Som pleied efter Aftenbøn,
 I Kreds om Arnens Skjær,
 At tale om hvad skrevet staaer —
 End fryder det min Hu;
 Skjøndt viet til den tause Død,
 De leve her endnu.

Min Fader læste Skriften høit,
Vi Børn sad trindt om Bord,
Min Moder stille lænet stod
Og lytted til Guds Ord.
Lyslevende hun for mit Blik
Nu træder atter frem,
Jeg seer igjen den lille Flok
Der i det gamle Hjem.

Din Trofasthed jeg prøvet har,
Min brave Følgesvend!
Mens Alt mig svigted, Du blev tro,
Min Trøster og min Ven!
Ei fik man Dig, om man mig bød
Al Jordens Herlighed:
Af Dig har Livets Med jeg lært,
Af Dig, at døe med Fred.

*George P. Morris.

SØMANDEN.

Tilaars var Enken, eet Barn kun hun havde,
 Og han endda var Sømand — langt, langt borte.
 Hun boede i et snevert, simpelt Stræde,
 Og Kammeret var lavt og lille, dog bar
 Det Præg af Siirlighed. Langs hvide Vægge
 Var hendes Søklenodier opstillet:
 Konkylier, sneehvide nogle, andre
 Med Rosenskjær, som Aftensol paa Bølgen,
 Pragtfulde Vingefjer af Indiens Fugle,
 Blodrøde Bær og Tanggræs der var samlet —
 Alt hendes Hjertes dyrebare Skatte.
 Dem havde hendes Sømand selv bragt med,
 Da fra sin første Reise han kom hjem,
 Saa stor og solbrændt, at hun knap vedkjendtes
 Sin lange Dreng i denne smukke Knøs.
 Paa Bordet laae den store, gamle Bibel
 Med Spænderne af Sølv, en kjær Erindring
 Om bedre Dage, og fra Vindvet kom

En lifflig Duft — der stod et Rosentræ,
Alene, men saa frodigt, fuldt af Blomster
Og halvudsprungne Knopper, selv et Rodskud
Af det, der stod ved Husets Dør histude
Paa Landet, i den skyggefulde Gyde,
Og som Enhver, der gik forbi, beundred.
Det Huus var engang hendes, og endnu
Hun tænkte der at ende sine Dage
I Fred. Det var det Haab, som end gav Livet
Sit Værd for hende. Det var bleven styrket,
Da hendes Barn sig skikkede saa vel;
Han meente, Gud var med ham, naar han stræbte
Kun for sin gamle Moders Skyld. — Hver Søndag
Kom som en Fest: da vandrede hun trolig
Ud til sin egen Landsbyes hyide Kirke,
Vel fuldt en Miil, og Mange undred over
At hun endnu bestandig søgte derhen.
De aned ikke, hvor den friske Luft,
De grønne Blade, Markerne og Solen
Paa Egnen gjorde godt i disse Øine,
Som kun saa sjelden saae dem. Da hun pleied,
Naar Tjenesten var længst forbi, at sidde
Paa Kirkegaarden at see Qvæget græsse
Paa Marken blandt det gule Korn, og Gyden,
Hvor hun endnu kan komme til at boe.
Saa gik hun hjemad med et lettet Hjerter
Og glade Minder til sit skumle Stræde,

Og lagde Øret ængstelig til Snekken,
 Hvori man siger jo at Havets Brus
 Kan høres grant; da bad hun for sin Søn,
 Velsigned ham — og drømte siden om ham.

Ved Jubel vaktet Byen af sin Slummer,
 Thi Flaaden var vendt hjem med Seier; Alle
 I Nattens Skjød sprang op af Søvnens Arme,
 At slutte sig til Stimlen, Lyset straalte
 Fra alle Vindver, Kirkeklokken kimed,
 Af Folk var Gaden fuld — selv Strædet, hvor
 Den gamle Enke boede, blev vækket,
 Og Ingen tænkte meer paa Sønnen den Nat.
 Den næste Dag — en venlig Solskinsdag —
 Der vaied stolte Flag fra alle Taarne;
 Med Grønt var Torvet smykt, og hele Skarer
 Drog i Triumph omkring; af stolte Skibe
 Var Søen opfyldt, og en Mængde Baade
 Gik hid og did imellem dem og Kysten.
 Fra Dækket saae man tætte Klynger vinke
 Med Hænderne til Stranden, hvor sin Husband
 Hustruen vented, og de unge Piger
 Strøg Krøllerne fra Panden bort og brugte,
 Saagodt de kunde, deres smukke Øine.
 Og hver Gang, vaad af Dyndet, Aaren bragte
 De Kjære ind til Land, hvor blev der da
 En Jubel og en Lykke! — Blandt de Andre

Stod der den gamle Enke og gav Agt
 Paa Skibet, hendes Søn var seilet med.
 Nu kom en Baad derfra, saa tungt i Vandet
 Arbeided den, og langsomt sænktes Aaren;
 Og da den nærmede sig Bredden, hørtes
 En Jamren trænge op derfra, og Angstskrig
 Udstødtes af de ængstlig Ventende,
 Der paa de blege Skikkelser fik Øie;
 Thi Baaden opfyldt var af Saarede,
 Der bragtes ind til Hospitalet. — Nu først
 Den Gamle fik sin Søn at see! — Hun bad
 Og fik Forlov, i Hjemmet ham at pleie;
 Han leved mange Dage, det ham lindred
 Sin Moders Røst at høre og indaande
 Den milde Duft fra Roserne; dem samled
 Hun til ham, een for een, den fromme Sjæl;
 Den sidste just var lagt paa Hovedpuden,
 Og samme Nat han døde. Han blev bragt
 Til Kirkegaarden, hvor hans Fader hvilte,
 Og hvor som Brud hans Moder havde vandret.
 Tildækt var Graven, men den Gamle sad
 Endnu ved Siden af, imens i Taushed
 (For Sorg som hendes, Ord har ingen Trøst)
 Ligtoget gik forbi, og hun blev ene
 Tilbage mellem Gravene; kun eengang
 Hun saae nedad den skyggefulde Gyde,
 Men strax det syge Hjerte kom tilbage,

Hvor Støtte, Haab og Trøst med ham var jordet.
Saa vandred hjem hun til sit øde Kammer;
Den næste Dag gik man derind — der sad hun,
Det hvide Haar hang ned fra Panden over
De visne Hænder, hvorimod hun støtted
Det blege Ansigt. Biblen laae opslaaet
Ved Siden af, men Bladene bar Mærker,
Knap synligt meer, af et Par store Taarer.
Den Lykkelige! ei hun overleved
Sit Barn. Og der var Mange, som tog Deel
I hendes Skjæbne, thi hun havde givet
Sin Smule Sparepenge bort, og havde
Slet ingen Frænder meer; men Fremmede
Bar hende bort til samme Kirkegaard,
Og ved sin Sømand hviler nu hans Moder.

Letitia E. Landon.

DET GAMLE AARS DØD.

Det suser over Mark og Eng,
 Til Knæet har sig Sneen lagt:
 Træd lèt, rør varsomt Klokkens Streng,
 Tal sagte, paa sin Sotteseng
 Det gamle Aar er strakt.

Du Gamle maa ei døe;
 Du stod jo Last og Brast med os,
 Du voxed alt saa fast med os,
 Du Gamle skal ei døe.

Han ligger stille, rør sig ei;
 Han aldrig meer vil Dagen see;
 Et andet Liv ham venter ei,
 En Hjertenskjær dog gav han mig,
 Som Nytaar vil røve maaskee.

Du Gamle, gaa ei bort!
 Du deelte Livets Lyst med os,
 I Sorgens Stund Du trøsted os,
 Du Gamle skal ei bort.

Til Bægrets Rand han skjenked i,
 Sligt Aar vi aldrig faaer igjen,
 Og skjøndt hans Kraft er nu forbi,
 Og skjøndt han ei for Last gik fri,
 Var han dog mig en Ven.

Du Gamle maa ei døe,
 Jeg sørged og var glad med Dig,
 Og halvveis døe jeg gad med Dig,
 Du Gamle, skal Du døe.

Ved Skjemt han Grillerne forjog,
 Nu har han glemt sit Lune reent;
 Med Extrapost hans Arving tog
 Afsted, at see ham døe, og dog
 Han komme vil for seent.

Enhver vil værge Sit:
 I Natten barsk og kold, min Ven,
 Kom Nytaar kjæk og bold, min Ven,
 Han vil nu tage Sit.

Han aander tungt — paa Sneen hvid
 Natlampen kaster mat sit Skjær,
 Og Skygger vakle hid og did,
 Og Hanen galer — Midnatstid
 Sig nærmer meer og meer.

Et Haandtryk, før Du døer!
 Du Gamle, vi vil savne Dig,
 Hvad er der, som kan gavne Dig?
 Tal ud nu, før Du døer!

Hans Træk er skarpe, bleg hans Kind —
O vee! han er ei meer!
Luk til hans Øine, Hagen bind,
Gaa bort fra Liget og lad ind
Ham, som staaer ene der
Og venter ved din Dør —
En Fod, her ei var før, min Ven,
En Fremmed ved din Dør, min Ven,
En Fremmed ved din Dør.

Alfred Tennyson.

SONET.

Ei faaer mit Speil mig til at troe jeg ældes,
 Mens dine Kinder end i Ungdom gløde,
 Men skulde der jeg Tidens Mærker møde,
 Da veed jeg, mine Dage snart kan tælles.
 Thi al den Skjønhed, der dit Væsen smykker,
 Som Slør kun for mit eget Hjerte falder,
 Der i dit Bryst, som dit i mit, jo bygger —
 Hvor kan jeg da Dig overgaae i Alder?
 O! derfor, Elskte! Du Dig selv bevare,
 For din Skyld, ei for min, gjør jeg det samme,
 Retsom den spæde Glut en kjærlig Amme,
 Dit ømme Hjerte vogter jeg for Fare.
 Men brister mit, Du tør Dig ei beklage:
 Du gav mig dit — det faaer Du ei tilbage.

Shakspeare.

ENDYMION.

Sig Maanen hæver rund og fuld;
Som Barrer af det pure Guld,
 Blandt Skygger lodret falde
 Mod Jord dens Straaler alle.

Og sølvhvid glimter Flodens Strøm,
Som havde, fængslet af en Drøm,
 Diana tabt paa Tue
 Sin sølverhvide Bue.

Slig Nat udfoldet al sin Pragt,
Dengang Endymion blev vakt
 Ved Kysset, som i Lunden
 Hun trykked ham paa Munden.

Saa Kjærlighed gier selv sig hen,
Ei søges eller kjøbes den,
 Ei mindste Lyd forraader
 Dens Hjertes dybe Gaader.

Den kommer fri og lys og skjøn,
 Og taus opsøger den iløn,
 Af stille Længsler baaret,
 Ham, som den har udkaaret.

Den kommer i den stille Nat
 Og løfter Drømmesløret brat
 Og kysser Øielaaget,
 Som Glemsels Sky omtaaged.

I Hjerter, Ingen ret forstod,
 Fortabte Sjæle, fatter Mod!
 Thi selv om Haabet glipper,
 Ei Kjærligheden slipper.

I Eensomhedens dybe Nat
 Er Ingen dog saa heelt forladt,
 At jo et Hjerte banker,
 Der svarer til hans Tanker.

At jo en Englevinge tyst
 Vil røre Harpen i hans Bryst
 Og hviske til dens Streng:
 „Hvor tøved Du saalænge?“

*H. W. Longfellow.

BARNLIG SORG.

„O! kald min Broder dog herhen,
 Vi legede saa brav;
 Nu Blomst og Bi faaer Liv igjen —
 Hvor er han bleven af?“

„Alt Sommerfuglen skinner smukt
 I Solen, rød og hvid;
 Mig glæder ikke meer dens Flugt —
 Min Broder, kom dog hid!“

„Hver Blomst, vi saaede, voxer op
 Saa vildt i Havens Bed;
 Viinstokken hænger med sin Top —
 O, kald ham dog herved!“

„„Han hører ei, mit Barn, vor Røst,
 Han kommer aldrig meer,
 Hans glade Smil og Ungdomslyst
 Ei meer paa Jord Du seer.““

„Ak! lyst, men kort, som Blomst i Eng,
Hans Liv sig folded ud;
Du ene lege maa, min Dreng! —
Din Broder er hos Gud!“

„Og har han da paa Duerne
Og Haven kastet Vrag?
Og vil han aldrig meer dem see,
Den lange Sommerdag?“

„Og er da nu forbi medeet
Vor Leg blandt Skovens Træer? —
Ak! jeg ham elsked altfor lidt,
Imens han leged her!“

Felicia Hemans.

EN SANG OM ØEN PITCAIRN.

Kom! tag vor Dreng, saa vil vi gaae
 Lidt udenfor vor Hytte,
 Mens svale Vinde Kysten naae,
 Til Havets Drøn vi lytte.
 Vi kysse Gluttens Øine blaae,
 Og jeg vil synge for den Smaa
 Om svundne Tidens Mythe:
 Med Smil han lønne vil dog vist
 Den Sang, hans Fader elsker mest.

Det skjønnne Sprog, Du kalder dit,
 Jeg stammer end med Møie,
 Men Du skal lære mig, det blidt
 I Sangens Lænker bøie —
 Ak! andet kjendte Du jo ei,
 Da for to Somre siden Dig
 Saae første Gang mit Øie,

Da Du ved stumme Tegn og Blik
 Paa fjerne Kyst mit Hjerte fik.

Men snart forstod — til Held for mig —
 Saa godt jeg disse Blikke:
 Du fandt mig smuk — dog, imod Dig —
 O! nei, det var jeg ikke!
 Hvor er jeg glad, at Drengen faaer
 Dit milde Blik, dit lyse Haar,
 O! naar jeg seer ham ligge
 I Vuggen med hans røde Kind,
 Da fylder navnløs Fryd mit Sind.

Fortæl mig om de Piger, som
 Beboe Europas Haller,
 De skal jo ligne Havets Skum
 Og røde Muslingskaller.
 Min Dragt jeg skaber om ihast
 Og binder mine Lokker fast,
 Hvis i din Smag det falder;
 Ja, vil Du, jeg en Hue slaaer,
 Som de, omkring mit mørke Haar.

Men see! den milde Aftenluft
 Os stjæler Tiden fage;
 Vi snart fra Havens Blomsterduft
 Til Hytten maae tilbage.

Lær mig da først at stamme frem
Min Tak for dette skønne Hjem
Og lykkelige Dage,
Til Ham, som midt i vilden Sø
Har skabt os To vor lille Ø.

*W. C. Bryant.

VED BÆKKEN.

Jeg saae, mens i Bækken sig Morgenen maled,
 En Baad over Vandene stolt glide hen;
 Jeg kom, da om Aftenen Solen var dalet —
 Hvor Bølgerne gik, var kun Baaden igjen.

Ak! saadan er Glæden, som Livet os lover,
 Saa flygtig er Ungdommens brusende Vaar:
 Ved Daggry vi dandse paa gyngende Vover,
 Paa en udtørret Strandbred ved Solfald vi staaer.

Fortæl mig blot ikke om Glæderne milde,
 Der smykke vor Aften med dæmrende Skjær —
 Giv igjen mig min Morgen, den friske, den vilde!
 Dens Skyer og Taarer var mere mig værd.

Hvo saae ei med Smerte de Dage formørkes,
 Da Begeistringens Ild i hans Aarer sig gød,
 Oghans Sjæl, som et Ved, der i Flammerne styrkes,
 Gav hele sin Sødme til Kjærligheds Glød?

Thomas Moore.

DRENGEN.

Der er et Vist, jeg veed ei hvad,
 Ved en frimodig, sorgløs Dreng,
 Og naar jeg seer ham, kjæk og glad.
 Sig boltre frit paa Mark og Eng,
 Hans Gru for Bogen, Lyst til Skjemt,
 Endnu af ingen Skyld forstemt,
 Ukjendt med Sorgens Skygge:
 Da drømmer jeg mig ung igjen,
 Min Barndoms Spor jeg træder end
 Og føler al dens Lykke.

Dog, det er ei ved Leg og Lyst,
 Naar, røvet Tankens mindste Gnist,
 Han tumler sig af Hjertens Lyst,
 At han mig fængsler mest.
 Lad ham og juble høit i Sky,
 Mens Eccho gier igjen
 Hans muntre Latters vilde Gny —
 Det rører ei mig end:

Som Rynkerne, min Pande slaaer,
 Sligt ei mig meer til Hjertet gaær.

Men naar saa midt i Legens Iver
 Han standser, som af Toner vakt,
 Mens paa min Kalden ei han giver
 Meer end paa Fuglens Qvidder Agt,
 Men stirrer hen i Vind og Veir,
 Som gled en Drøm forbi ham der —
 Da maa jeg skue ret engang
 Hans skjønne, tankefulde Øie,
 Og Træk for Træk forfølge nøie,
 Som Stropher af en gammel Sang:
 Og Mindet tusind Ting mig bringer,
 Som fløi forbi paa gyldne Vinger,
 Af Tiden nu i Lænker lagt;
 Der sænked sig som Toner milde,
 Og lod mig taus og mørk og stille,
 Men dog med Trolddomsmagt
 Min Pande gav et Præg af Fred,
 For skyldfrit til at vare ved.

Det selsomt er, hvor Tanker tidt,
 Mens Barnets Puls slaaer kjækt og frit,
 Sig trænge frem som Kjød og Blod,
 Midt i hans vilde Ungdomsmod;

Hvordan, mens Lyn hans Øie tænder,
Og Livskraft hver en Muskel spænder,
Der vaagner brat en Drøm,
Saa stærk og sød, at mange Gange
Hans hele Sjæl den taer tilfange,
Mens paa dens tause Strøm
Med Skyen han vil flyde hen,
Saa flygtig og fortabt som den.

*N. P. Willis.

SONET.

Hvor bliver ikke Skjønhed dobbelt skjøn,
 Naar af et trofast Sind den herligt smykkes:
 Smuk Rosen er, men smukkere den tykkes
 Ved Duften, som den spreder sødt iløn.
 De vilde Hybenblomsters Farvepragt
 Er skjøn som hiins, der eier Rosenduftten,
 Naar de paa Stænglen gyngte frit i Luften,
 Og Somren har bortaandet Hylstrets Dragt.
 Men da kun Øienslyst er deres Glands,
 Urørt de leve og uændset blegne,
 Mens hiin, selv naar den maa i Døden segne,
 Fortryller med sin Vellugt end vor Sands:
 Saa skal, naar Støvet maa din Skjønhed kræve,
 Din Elskov end paa mine Strengte bæve.

Shakspeare.

MARIE STUARTS KLAGE.

Naturen alt paa nøgne Green
Har hængt sin Kappe grøn,
Og Tæpper bredt paa græsrig Vang
Af hvide Tusindskjøn.
Nu Phoebus liver Bækken op,
Og Himlens Hvælving leer;
Men, ak! den trætte Fanges Sind
Kan Intet glæde meer.

Nu stiger Lærken høit mod Sky
Fra Morgenduggens Bad;
I Skovens Dyb, hvor Eccho boer,
Solsorten qviddrer glad;
Og Droslen mildt den trætte Dag
Indluller ved sin Sang:
I Elskovs Lyst de fryde sig,
Ukjendt med Sorg og Tvang.

Paa Skrænten blomstrer Primlen alt,
 I Dalen Lilien groer,
 Og Slaaentornen folder ud
 Sin melkehvide Flor.
 Den mindste Skabning sværmer nu
 Midt i Guds frie Natur,
 Mens Skotlands Dronning sidder her
 Bagved en Fængselsmuur.

Det skønne Frankrig lød mit Bud,
 Der var jeg let og fro,
 Ved Gry stod glad jeg op, i Qveld
 Med Fred jeg gik til Ro;
 Og Skotlands Hersker er jeg end,
 Svigtet og mangen En —
 Nu skal i fremmed Fangenskab
 Jeg lægge mine Been.

Men Du, min fjendske Søster, som
 Har naaet din Falskheds Maal,
 Vent blot, Du rammes vel engang
 Af Hævnens hvasse Staal.
 Du kjender ei et Qvindebryst,
 Naar først det græder Blod,
 Saalidt som naar i Smertens Saar
 Det Balsam dryppe lod.

Min Søn! min Søn! o maatte dog
Din Lod beskjæres Dig
Af hine milde Stjerner, som
Har aldrig smilt til mig.
Gud vende Hjertet paa Enhver,
Som var din Moder gram,
Men møder Du din Moders Ven,
Betænk for min Skyld ham!

Thi, ak! for mig skal Sommersol
Ei meer i Glands opgaae,
Det gule Korn i Høstens Vind
Ei sine Bølger slaae;
Men Vintren rase vil omkring
Min Seng, saa kold og lav,
Og næste Foraar Blomster snoe
I Fred omkring min Grav.

Robert Burns.

I N G E N.

Min er Konen, jeg har,
 Og jeg deler med Ingen;
 Ingen har mig til Nar,
 Selv fornærmer jeg Ingen;
 Et Par Skilling, om Du vil,
 Kan Du faae, men tak Ingen:
 Ingen laaner jeg til,
 Selv jeg laaner af Ingen.

Ingen lyder mit Bud,
 Selv jeg lystre vil Ingen:
 Mens mit Sværd holder ud.
 Taer mod Knubs jeg af Ingen.
 Fri og munter er jeg
 Og bekymres for Ingen —
 Bryder Ingen sig om mig,
 Bryder jeg mig om Ingen!

Robert Burns.

MARCELIA.

Uhyggeligt var Stedet. Bækken, som
Igjennem Skoven randt, slog her en Bugt,
Og vided ud sig. Ingen Rislen høertes;
I dets Sted hviskede de tause Hvirvler,
At Strømmen her blev dybere. Gravvæxter,
Cypres og Tax og dufterige Cedre
Og skyggefulde Graner voxed tæt,
Og fra de dunkle Grene, midt i Natten
Udstødtes Suk og Klagelyd som Døden.
Hvor selsomt! thi om Dagen stod de der
Foruden Liv og ligned fast, mig tyktes,
Et Mindesmærke, som den dunkle Jord
Udaf et sorgfuldt Bryst en Ungmø satte.
Ja, Løvet selv Naturens Farve skifted
Og klædte sig i Sort; den vilde Brombær,
Med Armene udstrakt og overkors

Udover Strømmen hængte, som en Skildvagt,
 Der holdt med Løvets Hager fast det Mos.
 Som løsned sig fra Kanten, visne Grene
 Og tørre Græsstraa, der med Strømmen flød,
 For dermed at bedække front den arme
 Marcellias Dødsseng. Aldrig kasted her
 En dristig Fisker Nettet ud med Haab,
 Thi hvert et Liv er slukt. Den smekkre Raa,
 Der plumrer Bækken med stakaandet Snøften,
 Flyer ængstlig bort fra det vanhellige Sted,
 Og Qvien løber brølende forbi,
 Og Hunden laber ei, og Vinterfuglen
 Gaaer høiere med Strømmen. Dog jeg elsker
 At dvæle der; og naar sig Maanen hæver
 Og lyser ned iblandt de dunkle Graner,
 Saa rød og stor, igjennem Aftnens Taager;
 Og naar de tunge Grene sig bevæge
 For Vinden hid og did — jeg lytter efter:
 Det er, som hørte jeg en Klagerøst,
 Der beder og der klynker mellem Løvet,
 Som skjulte det en Udaad. Sagnet gaaer,
 At her en stakkels Pige, som stod ene
 I Verden, og hvem Skjæbnen gik imod.
 Engang har streifet om, og her man mener
 Hun kasted sig i Strømmen. Du har sikkert
 Engang hørt tale om Marcellia,

En Datter af den fattige Nolina,
At hun forsvandt? — O, ja! men, ak! hun elsked
En rig og fornem Mand; han tog en Hustru:
Da græmmed Pigen sig, til hun blev syg,
Og drukned sig af Kjærlighed.

Barry Cornwall.

SONET.

Fra disse Læber, Elskov selv har dannet,
 Undslap et Ord, et rædsomt Ord: „Jeg hader“,
 Og i mit Længselssuk medeet sig blanded
 En Gru, der maled sig i Blik og Lader.
 Knap saae hun det, før dette fromme Hjerte,
 Som altid pleied mildt og skaansomt dømme,
 Blev rørt af Medynk med min dybe Smerte
 Og fik den søde Tunge lagt i Tømme.
 „Jeg hader“ — blev hun ved, men som i Dalen
 Den klare Dag i Nattens Fodspor følger,
 Mens Lysets Fjende sig i Mulmet dølger,
 Saadan forandrede medeet hun Talen:
 „Jeg hader“ — her hun standsede med Latter —
 „Ei Dig“ — hun foied til — jeg aanded atter!

Shakspeare.

HVIS DU HAR TABT EN VEN.

Hvis Du har tabt en Ven
 Ved hastigt Ord engang,
 Gaa! — kald ham til din Favn igjen,
 Gjør Veien ei for trang!
 Paamind ham om den skjøne Tid,
 Før Venskabsbaandet brast,
 Spørg, om et Ord skal skille brat
 Hvad der i Aar holdt fast?
 O! har Du tabt en Ven
 Ved hastigt Ord engang,
 Gaa! — kald ham til din Favn igjen,
 Gjør Veien ei for trang!

Siig ham, at fra dit Sind
 Tog Lys og Glæde Flugt,
 At Hjertet i dit tause Bryst
 Er fast som det var lukt;

At hver en Plet, I har betraadt,
Nu stirrer mørk og gram,
I Vrede, ret som om din Sjæl
Den spurgte efter ham.
Ja, har Du tabt en Ven
Ved hastigt Ord engang,
Gaa! — kald ham til din Favn igjen,
Gjør Veien ei for trang!

Charles Swain.

SANG.

Dag, som Dig i Purpur dukker,
 Blomsterflok, der om mig sukker,
 Duftning omkring Liliens Kløkker,
 Vestenvind i mine Lokker:

I forstyrre kun min Fred —
 Jeg er syg af Eensomhed.

Du, til hvem jeg lytter gjerne,
 Kom, før tændes Nattens Stjerne!
 Skuffer end de fagre Ord mig,
 Tal, o tal blot, og jeg troer Dig!

Skjul din Id, hvis den er slet —
 Lad mig aldrig ane det!

Spar din Flid — ei gyldne Spanger,
 Venskabs Lyst jeg kun forlanger;
 Lad Metallet i sin Skygge,
 Bring ei Perlers Straalesmykke:

Guld og Glands ei blender mig —
 Jeg vil ikkun see paa Dig!

Tolke Dig hvad Barmen hæver,
Naar paa Læben Sjælen svæver,
Følelser, som aldrig ældes —
Salighed, naar de gjengjeldes,
 Ak! men kun en Smertens Glød
 I et eensomt Hjertes Skjød.

Kom! min Lykkes Sol først smiler,
Naar mit Øie paa Dig hviler;
Før jeg flyed, naar jeg saae Dig,
Nu jeg Intet kan afslaae Dig:
 Sad end Døden i dit Blik —
 Kom! jeg tomme maa dens Drik!

*Maria Brooks.

JORDEN.

En sort og skyfuld Midnat staaer paa Himlen;
 Det er, som følte mine Lemmer Vægten
 Af dens uhyre Skygge. Øiet søger
 Forgjæves i en Form at finde Hvile:
 Det tætte Slør ei Stjernen gennemtrænger,
 Og ingen venlig Hyttes Arne kaster
 Et Rosenskjær paa Græssets Blomstertoppe.
 Alt Liv forstummed — ingen Larm fra Byen,
 Ei Gjenlyd af en eensom Vandrers Fodtrin,
 Og intet Vingeslag, imens jeg ligger
 Ved Jordens Bryst og lytter til dens Stemme:
 En mægtig Røst! — Dens spredte Toner stige
 Fra Strømmene, der vandre gennem Mørket,
 Fra Skove, Luftens Bølgeslag bevæger,
 Fra Fjeldets Kløfter med en evig Skumring,
 Fra Oceanets skjulte Klippehuler
 Og Revlerne, som Havet sliber, naar
 Det strækker sig i Natten — trist at høre!

O, Jord! er det den svundne Tid, der bringer
 Lig Mennesket Dig Sorg? Er det maaskee
 Din tabte Barndoms Timer, Du begræder?
 Er det et falmet Foraars glade Toner,
 Dets Millioner spæde Blomsterspirer,
 Hvad eller Skovene fra Hedenold,
 Der sank i Støv med deres Eiermænd?
 Din Klage, gjelder den hiin gyldne Alder,
 Som Digterne besyngte, førend Frostens
 Med barske Vinde kom, før endnu Luer
 Faldt ned som Regn, og Bjerget spruded Ild,
 Der svier Græsset af, da Natten var
 Jomfruelig og skyldfri end, som Dagen?
 Maaskee og sørger Du for dem, som døde,
 For Væsener, der engang Dig betraadte,
 Din Stolthed, Himlens Lyst; men, ak! som nu
 Er blandede med Støvet, dine Hjorde
 Nedtrampe, mens de græsse? — Ogsaa jeg
 Begræder Tabet af hvad jeg har elsket — —
 Blandt fjerne Høie smuldre deres Grave;
 Dog, naar i Mørket ene jeg mig bøier
 Mod nøgne Muld, den store Kirkegaard
 For Alt, hvad Du engang har næret, da
 Jeg føler, at jeg favner deres Støv.

Den dybe Mumlen voxer! — Ha! jeg fatter
 Og skjælver for dens frygtelige Indhold:

Et Skrig opløfter Jorden for den Skyld,
For al den Uret, hvortil den var Vidne,
Og Himlen lytter. Fra de brystne Hjerters
Forglemte Grave Klagesangen lyder.
Hun, som bedragen blev af den, hun elsked,
Og Han, som døde, miskjendt i sin Manddom,
De, som til Gavn for hele Slægten virked
Og høstet Spot til Løn, den kolde Aske
Af fromme Sandhedsvidner, mulne Bene
Af ædle Frihedskæmpere, som segned,
Hvis Lig for Hundene man gav til Priis,
Hvis Navne for Vanære — Alt har her
Sin Tolk. Den Krog, hvori den trætte Fange
Til sidst har fundet Ro, og den, som gjemmer
Barndommens spæde Blomster, grusomt brudte,
Opsender Klagelyd. Fra nøgne Valplads,
Hvor Heltene i vild Bersærker gang
Drev deres Fjenders Skarer mod hverandre,
Opløfter sig et Brag, som om de Døde,
Med eet opvakte af den tunge Slummer,
Greb til de rustne Vaaben. Sørgetoner
Fra Havets Dybder komme — de fortælle
Misgjerninger, de Skyldige forsøgte
At skjule bag dets Bølger. Og er end
Det Levende til Taushed bragt, vil Dalen,
Og Stierne i Skovens Tykning, Sumpen
Fra Bækkens Vande, Søens Dyb og Banker,

Og Gaderne og Stræderne i Byer
Om Troløshed og Vold bestandig mumle.

Her, hvor jeg hviler, ligge trindt omkring mig
Italiens Sletter, tidlig rigt befolket,
En Skueplads for frygtelige Kampe
Imellem Godt og Ondt. Vee den, som vover
At tolke for et menneskeligt Øre
Det Chor, der fra dets Gader og dets Strømme,
Fra Hegn og Marker hæver høit sin Røst!
De gamle Fængsler hviske Rædselsscener,
Historien tilhyller; Stenene
Af de hensmuldrende Amphitheatre,
Hvor Slavens Hjerteblood i Kampen flød,
Sig jamre lydt. De gamle Gudetempler,
De stolte Borge, reiste paa Ruiner
Af Keiserdømmer — ja, de Arnesteder,
Som fra Vulkanens Grav for Lyset droges,
Fortælle høit om menneskelig Liden
Og Skam og Daarskab. Selv det fælleds Støv
Imellem Korn og Ranker vidner jo
Om Seklers Trældom. — Tys! jeg hører Summen
Af Tungemaal, som blandes med hverandre,
Fra Folkeslag, hvis Navne blev fortrængte
Af mere mægtige, som naar paa Himlen
Den ene Dag paa Flugt den anden jager.
Fribaarent Blod, som frie Mænd har udgydt,

Indtil de strenge Herrer kom og snildt,
 En ubevogtet Stund, bandt fast det Aag,
 Der bæres end, af Himlen fordrer Hævn.

Hvad skal da rense, fromme Jord, din Barm
 For disse Brødens pinefulde Minder?
 Mon Flodens Bølger eller Ildens Flammer,
 Hvad eller Tidens træge Flugt? — at dog
 Engang den gruopvækkende Beretning
 Om Kamp og Meened, Mord og Plyndring, man
 Historien har kaldt, kan klinge som
 Et Eventyr, fortalt os af en Digter,
 Lig det om Hellas' Guder. — Du, som sidder
 Hist bag Atlanterhavets Bølgedyb,
 Blandt Kilderne til dine stolte Floder,
 Mit skovomsuste Fødeland! — et nyt Blad
 I Sagas Bog er dit, hvad skal vel det
 Berette? — Frygt og Haab og skinsyg Iver
 Vil vogte paa din Skjæbne, mens de Linier
 Nedskrevne blier, hvorefter Du skal dømmes.

W. C. Bryant.

PAA SØEN.

See! under Maanens Straale hvid
Hiin Bølge skummende henile:
Saa skinner den en stakket Tid —
Og stunder summende til Hvile.

Saadan, en Bold for Skjæbnen kun,
Vi staae i Tidens Strøm heneden,
At glimre der en liden Stund —
Og smelte bort i Evigheden.

Thomas Moore.

EN NATTETANKE.

Hvor tidt formørker ei en Sky
Det milde Maaneskin,
Der frygtsomt søger sig et Ly
For Nattens kolde Vind.

Saa mørkner Verdens haarde Stød,
Dens Had og Bitterhed
Mangt Hjerte, som i Liv og Død
Kun sukker efter Fred.

Thomas Moore.

TIL NEA.

O, lad os aldrig meer, min Skat,
 Fordybe os i dette Krat,
 Hvor sidst vi sværmed sammen!
 Tro mig, slig Vandring er ei Skjemt
 For os, som Himlen har bestemt
 Ikkun for Venskabsflammen.

Til Bugtens trinde, bløde Arm
 Sig Bølgen stjal fra Havets Larm,
 Som til sin Glut en Beiler,
 Og røved fra den stille Kyst
 Saamange Kys, den havde Lyst,
 Og — vips! paa Dybet seiler.

Husk blot, hvorlænge der vi stod
 Og drømte ved den dybe Flod —
 Det nær var blevet broget!
 Foran — det store, tause Hav,
 I Lunden mørkt, som i en Grav —
 Kun Stjernens Øie vaaged.

En selsom Angst os gjennemfoer —
Dog, hvo kan male vel med Ord
 Hvad dybt i Sjælen gjærer?
For Tungen falder ofte tungt,
Hvad Hjertet, mens det banker ungt,
 Natur og Elskov lærer.

O, tro mig, Fristeren ikkun
Forlokkede hiin Midnatsstund
 Til et saa farligt Sted os!
Thi, søde Nea! hvis en Nat
Os fandt igjen i dette Krat —
 Saa var det ude med os!

Thomas Moore.

FORBRYDERSKIBET.

Det dæmrer paa Havet — i Vandenes Skjød
 Som en Purpurflod Dagslysets Straaler sig gød,
 Glade og dansende Bølgerne gaae,
 Som et Solskinsbarn heniler Snekken derpaa.
 Frit spiller en Brise i Seilenes Bugt,
 Og som Haabet i Medbør faaer Vimpelen Flugt;
 Og Vinden den favner med Larm og med Gny,
 Og jublende Bølger den løfte mod Sky.
 Opad den peger mod Guldhimlens Kant,
 Mens Sømanden synger fra Ræer og Vant;
 Fremad den glider i Skumbølgens Arm,
 Baaret af Vandenes gyngende Karm.
 Lifligt, som Ungdommens gjøglende Lyst,
 Flygtigt, som Drømme i Menneskets Bryst,
 Flyver i Solskin det prægtige Syn,
 Ombruset af Toner, forbi som et Lyn —
 Hvo standser og aner bag Glimmer og Glød
 De bristende Hjerter, det bær i sit Skjød!

Det qvelder paa Dybet — men høit i det Blaa
 Straaler Maanen som Perlen blandt Stjernerne smaae;
 Lig en Dronning betræder den Afgrundens Sti,
 Stænker Lys paa hver Sky, som den skrider forbi.
 Kast et Blik over Havet! — en Drømmenes Ø
 Vugges Skibet isøvn af den favnende Sø,
 Lyst og eensomt, mens Bølgen sig ruller saa mørk,
 Som et elskeligt Hjem i den vildsomme Ørk.
 Hvo kunde see ligge saa smilende der,
 Med udspændte Vinger i sølverne Skjær,
 Alene paa Dybet en Maaneskinsnat,
 Et Billed paa Skjønhed, den stolte Fregat,
 Og rumme den Tanke, at Synd og at Sorg
 I saa fager en Skikkelse bygged sin Borg,
 Eller ane, mens Kjølen saa taust glider frem,
 At hvert Bølgeslag adskiller mere kun dem,
 Som i Brøde og Savn ved hinanden holdt fast,
 Som i Smerten sig vaande, skjøndt Hjertet alt brast,
 Eller troe, at han øined paa vildsomme Hav
 Kun Begeistringens Dødsseng og Ungdommens Grav!

Ak! saadan er Jordlivets vaxlende Gang,
 Som et Fartøi paa Bølgen i Solskin og Sang:
 Freidig vi glide paa Vandenes Speil
 Med flyvende Vimpler og bugnende Seil;
 For det flygtige Blik Alt er Glæde og Pragt,
 Dog er Sorgen vor Ballast og Sukke vor Fragt.

Falsk er kun Skinnet, thi Grunden er huul,
Som naar Smilet er ikkun for Taarer et Skjul;
Lønligt og dybt ligger ulmende Glød,
Som de fredløse Stakler i Fartøiets Skjød,
Alt mens Snekken sig nærmer den eensomme Kyst,
Hvor tabt er med Barndommen Drømmenes Lyst.

Thomas K. Hervey.

MACAURAS GRAV.

Og det er din Grav, Macaura!
 Hvor Tjørnens blomstrende Green
 Ved eensomme Fodsti bøier
 Sig over en smuldret Steen! —
 O Vee over Ærens Sønner!
 Du, Helt med de mørke Bryn,
 Med Ørnefjer og med bæltede Mænd,
 Her sluktes dit Øies Lyn!

Ak! vildt er det Sted, Macaura!
 Hvor man har lagt dine Been,
 Den Mark, hvor din seirrige Stamme
 Paa Liget af Fjender treen.
 Og dyb var Frændernes Smerte,
 Valkyrien klaged i Sky,
 Da med blodig Haand og med Graad paa Kind
 De bar Dig fra Kampens Gny.

Og nu er din Bolig eensom,
Du Drot for den vilde Hær!
Og nu er forbi dine Feider,
Du Helt af det blinkende Sværd!
Og Tordenens Echo ruller
Henover Bjergenes Top,
Men, Jammer og Vee, Macaura!
Dig vækker den aldrig op.

Farvel til din Grav, Macaura!
Hvor den synkende Sol falder ind,
Og Brambær og viftende Bregner
Slynger sit vilde Spind.
Din Stammes Kampraab, der vakte
Den slumrende Dal af sin Fred,
O vee, Macaura! det aldrig meer
Skal høres runge derned.

Mrs. Downing.

UDVANDREREN.

Jeg staaer ved Stænten, Ellen!

Der sad engang vi To
 En Morgenstund i Vaaren,
 Da Du mig gav din Tro.
 Saa frisk og grønt stod Kornet,
 Og Lærken sang i Sky,
 Dit Blik af Elskov lyste,
 Skjøndt Kinden rødmed bly.

Ak! Stænten staaer som dengang,
 I aarle Morgengry
 Slaaer Lærken høit, og Kornet
 Nu grønnes alt paany;
 Men Lyden af din Stemme,
 De elskovsfulde Ord,
 Og Varmen af din Aande
 Er tabt for mig paa Jord.

Histhenne, bagved Brinken
 Jeg Kirketaarnet seer,
 Der var det vi blev viet,
 Nu er jeg ganske nær.
 Men over Kirkegaarden
 Jeg maatte gaae derhen,
 Da kunde jeg forstyrre
 Din Søvn, min Hjertensven.

Jeg er saa ene, Ellen!
 Har ingen Ven paa Jord,
 Den Eneste, jeg elsked,
 Nu hos Vorherre boer.
 Min Stolthed og min Lykke,
 Du var mig kort betroet,
 For mig blev Intet levnet,
 Dengang Du mig forlod.

Et langt Farvel jeg sender
 Dig nu, min Hjertenskjær!
 Til fjerne Land jeg drager —
 Hvi skal jeg teve her?
 Mit Brød jeg sagtens finder
 Hist over Havets Bugt,
 Men Dig jeg aldrig glemmer,
 Om der er nok saa smukt.

Hvergang jeg Øiet lukker,
En Drøm vil dale ned,
Og vandre vil mit Hjerte
Hid til dit Hvilested.
Da seer jeg atter Stønten,
Hvor engang sad vi To
Hiin lyse Foraarsmorgen,
Da Du mig gav din Tro.

Lady Dufferin.

SONET.

Naar Verden mig med Kulde vender Ryggen,
Og min Forladthed jeg med Graad beklager,
Forgjeves, ak! den døve Himmel plager,
Og modløs gaaer i Rette kun med Lykken;
Og da i tomme Ønsker tidt udbryder,
Naar En og Andens Fortrin Øiet blender.
Og snart for Skjønhed, snart for Snille brænder,
Mens mindst jeg skjønner paa hvad mest jeg nyder —
Og saa tilsidst mig næsten selv foragter:
Da Lykken vil, at jeg paa Dig skal tænke,
Min Sjæl som Lærken jubler, fri for Lænke,
Ved Himlens Port — ei efter Meer den tragter:
Din Kjærlighed er nu min Rigdoms Kilde,
Min Lod med Konger ei jeg bytte vilde.

Shakspeare.

SONET.

Sørg ikke længer, naar mig Døden rammer,
End mens Du hører Klokken dump og dyb
Forkynde høit, at jeg fra Verdens Jammer
Gik bort at boe blandt alleruslest Kryb.
Nei! hvis Du læser dette, lad forgjettes
Den Haand, som skrev det! Du er mig saa kjær,
At før jeg af din Tanke vil udslettes,
End at mit Minde skulde gaae Dig nær.
Ja, hvis dit Blik paa disse Vers sig fæster,
Naar jeg maaskee er smuldret hen til Leer,
Begrav din Kjærlighed med mine Rester,
Lad selv mit stakkels Navn ei nævnes meer:
Den kloge Verden, hvis din Taare flød,
Dig gjekked med mig end, naar jeg er død.

Shakspeare.

GODIVA.

Jeg ventede paa et Tog i Coventry;
 Blandt Dragerne, fra Broen op jeg stirred
 Mod Taarnets trende Spiir, og der jeg formed
 Et Sagn fra Byens ældste Tid saalunde:

Ei vi blot, hvem den nye Slægt har fostret,
 Som i en Haandevending Fortids Brøst
 For Dommen stævne; ei blot vi, som tale
 Om Ret og Uret, have elsket Folket
 Og harmedes, naar det blev undertrykt;
 Hun gjorde meer, og led derfor, og seired,
 Hiin Qvinde for et Tusind Somre siden,
 Godiva, hun, hvis lede Husbond hersked
 Som Jarl i Coventry: thi da han lagde
 En Skat paa Byen, og de stakkels Mødre
 Med deres Børn paa Armen høit sig jamred:
 „Vi døe af Sult, betale vi!“ — hun søgte
 Gemalen op, hvem hun fandt spankende
 Blandt sine Hunde omkring Slottet, ene.

Med Skjægget vel en Fod forud, og Haaret
 En Alen efter sig. Hun ham fortalte
 Om deres Taarer. „Tænk!“ — var hendes Ord —
 „De døe af Sult, skal de betale Skatten!“
 Han stirred halv forskrækket, mens han sagde:
 „Din lille Finger ei Du vilde vove
 For den Slags Folk!“ — „Men jeg vil døe!“ hun svared.
 Han loe og svoer ved Peter og ved Poul,
 Og knipsed til den Diamant, som hang
 I hendes Øre: „Ja! ja! ja! Du snakker!“ —
 „O!“ — sagde hun — „stil blot mig paa en Prøve!“
 Og af et Hjerte, raat, som Esaus Haand,
 Han svared: „Rid da nøgen gennem Byen,
 Og strax gjenkalder jeg mit Bud!“ — Saa slog han
 Med Nakken spodsk, og gik med sine Hunde.

Da nu hun var ladet ene, for en Stund
 En mægtig Kamp blev ført i hendes Indre,
 Som naar en Stormvind gaaer Kompasset rundt,
 Til Medynk Seier vandt. Og ud hun sendte
 Nu en Herold, som ved Trompetens Lyd
 Hun lod forkynde rundt det haarde Vilkaar —
 Men at hun vilde offere sig for Folket.
 Derfor, saasandt de havde hende kjær,
 Hun bad, at førend Middag Ingen vilde
 Sin Fod paa Gaden sætte, intet Øie
 Bevogte hendes Vei, men Hvermand lukke
 Sin Dør og stænge Vindverne forsvarlig.

Saa fløi hun til sit inderste Gemak
 Og hægted op sit Bæltes Tvillingørne,
 En Gave fra den lede Jarl — og dog
 Ved hvert et Aandedræt hun ængstlig tøved,
 Lig Sommernatten, halv i Skyer svøbt;
 Nu rysted hun sit Hoved, og en Strøm
 Af Lokker bølged ned til hendes Knæ;
 Ihast hun afklædt var, og ned ad Trappen
 Sig stjal, idet fra Søile og til Søile,
 Som en Solstraale frem hun gled, indtil
 Hun naaede Slottets Port, hvor hendes Ganger
 Stod purpursmykt, med gyldent Vaabenmærke.

Da red hun frem i Kydskheds Klædebon,
 Og Luften lytted rundtom, mens hun red,
 Det sagte Vindpust aanded knap af Frygt.
 Men hvide Hoveder smaae fra Murens Krands
 Med skjelmske Øine saae, og hver en Køter,
 Som bjæffed, Blodet jog til hendes Kind;
 Ved Hestens Fodtrin, gjennem hendes Aarer
 En Gysen foer; de blinde Mure vare
 Af Sprækker fulde, og fra høie Gavle
 Fantastiske Figurer stirred — dog,
 Trods Alt, holdt kjækt hun Stand, indtil omsider
 Hun gjennem Voldens Buer, langsmed Marken
 Saae Hyldekrattets hvide Blomster skinne.

Da red hun hjem i Kydskheds Klædebon;
 En Usling, skabt af utaknemligt Leer,

At staae som Mundheld gjennem alle Tider,
Med Angst og Bæven bored sig et Hul
Og keg — men før de deres Villie fik,
Hans Øine smuldred bort i Mulm og faldt
Ham ud af Hovedet. — Saadan hine Magter,
Som vogte paa hver ædel Daad, udsletted
En misbrugt Sands, imedens hun, der Intet
Har anet, red forbi. — Da lød medeet
Tolv stærke Drøn: en skamløs Middag brat
Blev stødt og hamret ud fra hundred Taarne,
Og Slag i Slag. Men idetsamme naaede
Hun sit Gemak, hvorfra hun snart paany,
I prægtigt Klædebon, med Krands om Issen,
Skred sin Gemal imøde, hæved Skatten,
Og bygged sig et Navn for Evigheden.

Alfred Tennyson.

BELSAZZARS SYN.

Belsazzar sad paa Thronen
Iblandt Satrapers Trop,
Vel tusind klare Lamper
I Hallen lyste op.
Vel tusind blanke Skaaler,
Hver kostelig og fin,
Jehovas Guldkar, gjemte
Den frække Hednings Viin.

Da saaes i samme Time
En Haand ved Loftets Rand,
Den skrev paa Væggens Skive,
Som i det bløde Sand:
Livagtige fem Fingre,
En menneskelig Haand,
Drog henad Muren Skriften,
Som en bugtende Vaand.

Monarken saae og gyste,
 Og standsed Festens Lyst,
 Blodløse blev hans Kinder
 Og skjælvende hans Røst:
 „Bring alle vore Vise,
 Lad hver, som han kan bedst,
 Os tyde Rædselsordet,
 Som bryder Kongens Fest.“

Kløgt har Kaldæas Viismænd,
 Dog her den ei forslaaer:
 Et dunkelt, selsomt Jertegn
 End Cifferskriften staaer.
 De ældste Mænd i Babel,
 Hvis Raad var altid snildt.
 De stirred — ak, men dengang
 Var deres Møie spildt.

Da kom en fremmed Yngling
 Med Lænker om sin Fod,
 Han hørte Kongens Budskab,
 Han Tegnene forstod.
 Ved Lampers Skin han tyded
 Dem klart, som i et Speil,
 Og førend Gry, hans Syner
 Bar Sandheds eget Segl.

„Belsazzars Grav er kastet,
Og brudt hans Herskermagt,
Paa Vægten er han veiet —
Kun Støv i al sin Pragt.
Ligskjorten er hans Purpur,
En Kampesteen hans Krone,
En Meder ved hans Tærskel,
En Perser paa hans Throne.“

Byron.

FORGLEM MIG EI!

Gaa, elskte Knøs! Du sagtens finder
I fjerne Lande mangan Ven,
Og mangan Skjønnere blandt Qvinder,
End den, som her Du lod igjen.
Ak! aldrig jeg den Lykke smagte,
At dele Livets Kaar med Dig,
Men paa min ringe Bøn Du agte:
Forglem mig ei! forglem mig ei!

Dog, skulde Tanken om min Smerte
For tungt maaskee berøre Dig,
Læg ei mit Ønske Dig paa Hjerte,
Og tænk blot aldrig meer paa mig!
Men kjender Glæden ei Dig længer,
Hvis Savn og Sygdom naae din Vei,
Og til en kjærlig Ven Du trænger:
Forglem mig ei! forglem mig ei!

Amelia Opie.

MIT SVAR EENGANG FOR ALLE.

Til mine Herrer Misundere.

Med en god gammel Ven og en qvik gammel Sang,
 Ved en god gammel Xeres, blier Tiden ei lang;
 Jeg leer, naar min Uven sig ærgrer, Fa'ermin,
 At med Øl han maa nøies, mens jeg drikker Viin.

Ingen Sjæl jeg misunder, han høit kom paa Straa,
 Ei den fattigste Djævel med Haan seer jeg paa;
 Ikkun een Ting jeg hader — en hæsliq Skavank —
 Naar ei Pungen, men Hjernen er blottet og blank.

Vov at være elskværdig og munter — forsøg! —
 Hvad der rester af Livet, udfyld det med Spøg!
 Ved Venskabet's Arm byder Avind jeg Trods —
 Jomeer hun sig græmmer, desbedre for os!

Harry Carey.

VED EN GRAV.

Jeg stod hvor han var lagt i Mulde,
 Hvis Hjerte kjærligt slog mod mit;
 Fra Sorgens Hjem, saa veemodsfulde
 Tilvifted Minderne mig blidt.

Det var i Høst, en Aften silde,
 En Stjerne blinked hist og her,
 Mens Dagen, som den tøve vilde,
 Paa Himlen gød et Rosenskjær.

Fra Staden hørtes fjernt en Rumlen,
 Tætved en Faarekylling sang,
 Og gjennem Duggen, som en Mumlen,
 Gik sagte Aftenklokkens Klang.

O, Død! var Du blot dengang kommen,
 At bringe mig dit Afskedsbud —
 Hvor havde glad jeg hilset Dommen,
 Der strakte ved hans Støv mig ud!

Tusmørket veg for Nattens Taage,
Og Natten selv var sort som Muld;
Paa Himlen tunge Skyer joge,
Og Vinden sukked sorrigfuld.

Dog dvæled jeg i svundne Dage,
Skjøndt slukt var Stjernens sidste Skjær —
Det var saa tungt at gaae tilbage,
Og lade ham alene der!

W. J. Pabodie.

KJÆRLIGHED.

Synd er det, hvem der os fortæller,
 At Kjærligheden her kan døe —
 Al anden Lidenskab det gjelder,
 Som er Forkrænkeligheds Frø.
 Ei Hovmod kan i Himlen trives,
 Ei Karrighed i Helveds Hal,
 Med Livet deres Rod oprives —
 Hvor de blev født, de smuldre skal.
 Men den skal leve her og hist,
 Og aldrig slukkes vil dens Flamme;
 Den vender did, hvorfra den stammer,
 Der vil den finde Ro tilsidst.
 Paa Jorden tidt en fredløs Gjæst,
 Forfulgt, forraadt og traadt i Støvet,
 I Trængsler luttret først og prøvet —
 Vil Himlen byde den til Fest:
 I Strid og Savn den saæde her —

Men Høstens Tid vil komme der!
O! naar en Moder møder hist
Det Barn, hun engang elsked mest,
Mon Himlen hende ei forjætter,
For hvad hun misted her og led,
For hendes Graad og vaagne Nætter,
Et Overmaal af Salighed?

Robert Southey.

DEN FORSKUDTE.

Mit Haar før Tiden graaned alt,
Mit Ansigts Foraarsroser faldt,
Mit glade Sind har tabt sin Lyst,
Og Hjertet ældes i mit Bryst;
I Feber brænde mine Aarer,
Mit Øie fyldes tidt med Taarer:
Du, som mig engang elsked, mærk!
Det er dit Værk!

Her, bag min Pande dybt forborgen,
Muldvarpen lig, sin travle Færd
I Livets Foraar øved Sorgen
Og pløied sine Furer der.
Bag Stoltheds tætte Skjold forskandset,
Mit Hjerte holder stadig Vagt,
Men Blodets Lavastrøm ustandset
Sin Skranke bryde vil med Magt.

Dog, hellere, min Fred berøvet,
 Af Sorg omtumles fjernt og nær,
 Som i en Storm Septemberløvet,
 End støde Lidenskaben her
 Fra Hjertets Throne! — Falske, mærk!
 Det er dit Værk!

Og møder Dig mit Øiekast,
 Ei som i fordums Tid, men fast,
 Alvorligt, hvis min Stemmes Klang
 Dig synes fremmed mangengang,
 Lad ei Forvandlingen Dig overraske —
 Forvandlingen? Hvad siger jeg?
 Det er jo kun den ydre Maske,
 Der viser dette Billed Dig:
 Min Æmheds Flod sig bagved dølger —
 Den svulmer, reiser sine Bølger!
 Selv nu — jeg føler det! — (saa svage
 Vi Qvinder er!) et Ord ikkun,
 Der strømmed kjærligt fra din Mund,
 I Toner, som i gamle Dage,
 Da faldt jeg om din Hals, og der
 Græd ud min Smertes dybe Strøm,
 Og agted ei det Svundne meer
 End Mindet om en hæsliq Drøm,
 Som Morgnens første Straaleskjær
 Forjog med skumle Skyggers Hær.

Det maa ei skeep! — Jeg Vagt har sat
Ved mine Tanker Dag og Nat,
For stolt og kold og uden Klage,
Skjøndt Hjertet vaander sig derved,
Med Smil, skjøndt Kinden brænder heed,
At vende til mit Hjem tilbage,
Hvor Sjælen, ene med sin Qvide,
Sin Stolthed lægge tør tilside.
O! kunde da Du blot mig see,
Paa Knæ, i navnløs Smerte bøiet,
Udøse al min bittre Vee,
Mens Taarer strømme mig fra Øiet:
Det Sorgens Billed, som jeg dulgte,
Dig greb da med en Magt saa stærk,
At evig Tanken Dig forfulgte:
„Det er mit Værk!“

Mary Ann Browne.

KOM OG HVIL VED MIT BRYST!

Kom og hvil ved mit Bryst, Du, min anskudte Hind!
Har end Flokken forladt Dig, det huser Dig end;
Her Du finder et Sniil, ingen Skyer kan naae,
Og et Hjerte, som evig for Dig kun vil slaae.

O! hvad var vel Kjærlighed, skifted den om
I Sorg og i Glæde, i Ære og Skam?
Om dit Hjerte er brødefrit, spørger jeg ei,
Jeg veed kun, jeg elsker Dig, elsker kun Dig.

Du har kaldt mig din Engel et saligt Sekund,
Og det vil jeg være i Godt og i Ondt;
Uforfærdet i Flammen jeg følger din Vei,
For at frelse Dig eller at segne med Dig.

Thomas Moore.

BARCAROLE.

O, kom, naar Solen skjuler sig,
Søde! hvis Du kan,
Hvor Baaden gynger sagtelig
Paa det blanke Vand!
Naar munter Spøg og Elskovslyst
Ved lifligt Maaneskin
Med Mandolinens kjæle Røst
Sig stjæler til dit Sind.
Kom da, naar Solen skjuler sig,
Søde! hvis Du kan,
Hvor Baaden gynger sagtelig
Paa det blanke Vand!

O! hvilket Liv da for os To,
Søde! tænk engang!
Naar Hav og Himmel gaae til Ro,
Og den stille Vang;

Naar Sangen fra den fjerne Bred
Faaer Ecchos Toner frem,
Og Hjertet, fuldt af Kjærlighed,
Maa lytte ømt til dem.
Kom da, naar Solen skjuler sig,
Søde! hvis Du kan,
Hvor Baaden gynger sagselig
Paa det blanke Vand!

Thomas Moore.

SPAAMANDEN.

Mød mig blot iaften i Dalen, min Skat!
 Jeg din Skjæbne Dig skal forudsige
 Saa tro, som Nymaanen en stjerneklar Nat
 En Ungmø, i Skjønhed dens Lige.

Men for Alting, vi ene maae være, vi To,
 Skal paa Stjernerne jeg kunne lide,
 Hvad til Dig og til Himlen jeg har at betroe,
 Ingen Anden har godt af at vide.

Maa Constellationen blot falde beqvemt,
 Skal min Konst Dig et Gjenfærd fremtrylle —
 Et Billed af ham, der blev evig bestemt
 Af Skjæbnen, din Skjønhed at hylde.

Og hvis Du lidt Godhed for Spøgelset faaer,
 Hans Forknythed det strax sætter Mod i —
 Kort sagt: han vil ligne, min Glut, paa et Haar
 En Elsker af Kjød og med Blod i.

Ved Maanens blege, smægtende Ild
For din Fod knæle ned Du vil see ham —
Du neppe vil troe, at en Flamme saa vild
Saa uskyldig en Geist har Idee om.

Men her gier jeg tabt! — Hvad forresten kan skee,
Hvis hans Tanker blier altfor forfløine,
Jeg i Skjæbnens Bog først inat faaer at see
Ved Stjernerne — og dine Øine.

Thomas Moore.

RYNKERNE.

I dit Ansigt jeg Rynker opdaged,
Og alt drømte jeg næsten mig fri,
Da medeet dine Øine mig mødte —
Og med Freden det nu var forbi.

I Skjønhedens Dæmring Du staaer jo,
Da Qvinden henvisner saa brat,
Og i Ungdommens falmede Purpur
Til dens Drømme maa sige Godnat.

Kun for mig, Glut, Du aldrig vil ældes,
Du henrykker og fængsler min Sands
I din Aftens synkende Straaler
Endnu meer end i Middagens Glands.

Thomas Moore.

BROEN.

Jeg stod paa Broen ved Midnat,
 Mens Klokken i Taarnet slog,
 Og Maanen bag Kirkespiret
 Op over Byen drog.

Jeg saae, hvordan Straalerne brødes
 I Vandet under min Fod,
 Det var, som et gyldent Bæger
 Sank i den dybe Flod.

Og Flammen fra Smelteovnen
 I det Fjerne, saa rød og mat
 Sig blended med Maaneskjæret
 Den deilige Sommernat.

Imellem de sorte Pæle
 Vaklende Skygger gled,
 Det var, som om Bølgernes Squulpen
 Løfted dem op og ned,

Naar frem i den stærke Dønning
 De natlige Vover brød,
 Og med Strømmen i Maanelyset
 Søgræsset saa vide flød.

Og alt som de fraadende Bølger
 Mod Bulværkets Planker slog,
 Paakom mig en Strøm af Tanker,
 Som Taarer i Øiet jog.

Hvor ofte, o! hvor ofte,
 Mens Dagene kom og gik,
 Stod her jeg paa Broen ved Midnat
 Og kasted mod Himlen mit Blik,

Og ønsked, de brusende Vande
 Vilde tage paa Flugten mig med,
 Og bære mig paa deres Arme
 Over Havet, afsted, afsted.

Thi rastløst mit Hjerte brændte,
 Og fuldt af Sorg var mit Liv,
 Og den Byrde, der laae paa min Skulder,
 Fast boied mig som et Siv.

Men nu er den gledet fra mig
 Og jordet i Havets Skjød;
 Nu Skyggerne paa mig falde
 Alene af Andres Nød.

Men hvergang jeg staaer paa Broen,
Og Bølgen mod Plankerne slaar,
Da kommer en Luftning fra Havet
Med Minder fra fordums Aar.

Og jeg tænker, hvormange tusind
Sorgbetyngede Mænd,
Hver bærende paa sin Byrde,
Der siden har vandret ad den.

Jeg seer dem i lange Rækker
Bevæge sig hid og did,
Den Gamle af Tiden sløvet,
Den Unge med rastløs Id.

Og evig og alle Dage,
Mens Strømmen ruller afsted,
Og Hjertet har Lidenskaber,
Og Livet er fuldt af Fortrød,

Vil Maanestraalerne brydes
I Skyggernes dunkle Skjær,
Som den evige Kjærlighed hisset
I dens vaklende Billede her.

*H. W. Longfellow.

HYRDESANG.

Pige med den blonde Lok,
 Faure Pige, søde Pige!
 Vær Hyrdinde for min Flok,
 Vær min Hjertenskjære!

Alt Foraarsmarken smykker sig,
 Saa ung og sød, den ligner Dig,
 O! deel Naturens Lyst med mig,
 Vær min, vær min, Du Søde!

Naar Byger fra en Sommersky
 Hver falmet Blomst gier Liv paany,
 Til Caprifoliens Skjærm vi tye
 For Solens Brand, Du Søde!

I Høst, naar Luna straalder mild,
 Og Aftnens Hvile stunder til,
 Blandt gyldne Neg vi tale vil
 Om Kjærlighed, Du Søde!

Og vækker Vinterstormen brat
Min Pige i den dybe Nat,
Jeg trykker til mit Bryst min Skat
Og trøster Dig, Du Søde!

Pige med den blonde Lok,
Faure Pige, søde Pige!
Vær Hyrdinde for min Flok,
Vær min Hjertenskjære!

Robert Burns.

LIVETS VINTER.

Nys Skoven i sin Foraarsdragt
 Stod smilende og glad,
 Af Regn forfrisket, hver en Blomst
 Udfoldede sit Blad.

Men nu er Glæden fløiet bort
 I Vinterblæsten kold,
 Dog, snart den unge Mai igjen
 Den bringer tusindfold.

Men Sneen i mit hvide Haar
 Vil ingen Vaar optøe,
 Min gamle Stammes Blomsterløv
 I Tidens Storm vil døe.
 For Oldingen gaaer Dagen tungt
 Og Natten søvnløst hen —
 Hvi kommer, gyldne Ungdomstid!
 Du aldrig meer igjen?

Robert Burns.

K A R E N.

Fjernt paa en Avlsgaard boede Ole Knap
 Med Sønnen Jørgen og den lille Karen,
 Hans Broderdatter. Ole tænkte tidt,
 Naar Børnene han saae at lege sammen:
 „De To skal engang være Mand og Kone“.
 Hans Plan tilsidst blev aabenbar for Karen,
 Og hendes Hjerte bøied sig mod Jørgen;
 Men Knøsen, der opvoxet var med hende,
 Han tænkte mindst paa Karen.

Da, en skøn Dag

Den Gamle tog sin Søn for sig og sagde:
 „Min Søn! jeg var tilaars da jeg mig gifted,
 Dog ønskede jeg endnu, før Gud mig kalder,
 At sætte paa mit Knæ min Sønesøn.
 Mit Hjerte voxede fast med denne Plan;
 Kast da dit Blik paa Karen, hun er vel værd

At see paa, dertil stræbsom, skjøndt kun ung.
 Hun er min Broders Datter, han og jeg
 Blev skilt ad for et hidsigt Ord — han døde
 I fremmed Land; for hans Skyld jeg opdrog
 Hans Datter Karen; gift Dig nu med hende,
 Jeg ønsked den Forening Nat og Dag
 I mange Aar.“ — Men Jørgen svared kort:
 „Jeg kan ei ægte Karen, — ved mit Liv,
 Jeg vil ei ægte Karen!“ — Da den Gamle
 Brød ud, mens vred han Hænderne slog sammen:
 „Du vil ei, Dreng! Det vover Du at svare!
 I min Tid var en Faders Ord en Lov,
 Og saadan skal det være — husk paa det!
 En Maaned jeg Betænkningstid Dig giver,
 Og lad mig faae et Svar saa efter Ønske —
 Hvis ikke, sandt for Gud, Du skal herfra,
 Og aldrig meer din Fød i mit Huus sætte!“
 Forvirred stammed Jørgen frem et Svar,
 Bed sig i Læberne og bort sig skyndte.
 — — For hver Gang han fra den Dag Pigen saae,
 Han mindre hende led; barsk var hans Væsen,
 Dog Karen bar det med Taalmodighed.
 Men før en Maaned svandt, forlod han Hjemmet
 Og tog en Tjeneste i Nabogaarden,
 Hvor, halvt af Kjærlighed og halvt af Trods,
 Han ægtede en fattig Huusmandsdatter.

Men da det ringed til hans Bryllup, Faderen
 Til Broderdatteren talte saa: „Min Pige,
 Du veed, Du er mig kjær; dog hvis Du taler
 Til ham, som var engang min Søn, ifald Du
 Indlader Dig med den, han kalder Hustru,
 Mit Huus er lukt for Dig. Saa er min Villie.“
 Den frøomme Karen loved Alt. Hun tænkte:
 „Det blier der Intet af, han skifter nok Sind.“

Og Tiden gik, og Jørgens Hustru skjænkede
 En Søn ham. Da faldt han i Armod snart.
 Med Hjertet knust, kom hver Dag han forbi
 Sin Faders Dør, og Faderen hjalp ham ikke;
 Men Karen lagde stadig Lidt tilside
 Af hvad i Huset daglig kunde spares,
 Og sendte dem i Stilhed; ei de anede,
 Hvorfra det kom. Tilsidst en heftig Feber
 Greb Jørgen, og i Høstens Tid han døde.

Nu Karen gik til Enken. Else sad
 Og saae med Taarer paa sin Dreng og tænkte
 Ei godt om Karen. Karen kom og sagde:
 „Jeg adlød strengt min Farbro'er til idag;
 Deri jeg gjorde Uret; thi ved mig
 Ulykken ramte Jørgen dog fra først af.
 For hans Skyld, Else, som er borte nu,
 For din Skyld, hvem han tog til Ægtehustru,

Og for din Dreng, som nu er faderløs,
 Jeg kom til Dig. Du veed, i mange Aar
 Vi har ei havt et Høst som denne. — Giv mig
 Nu Drengen! Jeg vil sætte ham paa Marken,
 I Hveden, Farbro'er daglig gaaer forbi;
 Naar da han fryder sig ved Agrens Grøde,
 Da vil han Drengen see og ham velsigne
 For hans Skyld, som er ikke meer iblandt os.“

Og Karen Drengen tog og gik sin Vei
 Igjennem Hveden, og ham satte paa
 En ubesaaet Høi blandt Valmublomster. —
 Langt borte over Marken kom den Gamle,
 Men intet blev han vaer, og ei hans Høstfolk
 Ham turde røbe, hvor hun stod med Drengen.
 Et Øieblik hun tænkte sig at nærme,
 Men mangled Mod. — Og Ageren blev høstet,
 Og Solen sank, og Mørket faldt paa Egnen.

Men næste Morgen stod hun op, og atter
 Hun Drengen tog og satte ham paa Høien,
 Og flettede en Krands af Markens Blomster
 Og slynged den omkring den Lilles Hat,
 At han behage maatte ret den Gamle.
 Da denne nu sig nærmede til Stedet
 Og Øie fik paa Karen, han ihast
 Høstfolkene forlod, kom hen til hende,

Og spurgte barsk: „Hvor var Du saa igaar?
 Hvis er den Dreng, og hvad gjør Du i Marken?“
 Og Karen slog sit Øie imod Jorden
 Og svared stille: „Drengen, det er Jørgens.“
 „Og har“ — blev Ole ved — „og har jeg ei
 Dig strengt forbudt —“ Men Karen gav til Svar:
 „Gjør hvad I vil med mig, men tag blot Drengen,
 For hans Skyld, som er ikke meer iblandt os.“
 Og Ole sagde: „Ha! jeg seer det nok,
 Et Kneb Du har lagt op med denne Qvinde;
 I vilde lære mig min Pligt, ei sandt? —
 Min Villie kjendte Du, og dog Du voved
 At trodse den. — Nuvel! Jeg tager Drengen,
 Men bort med Dig, kom aldrig mig for Øie!“ —

Saa tog han Barnet, mens det stred imod
 Og skreg af alle Kræfter. Blomsterkrandsen
 Ved Karens Fødder faldt. Hun tog den op, og
 Snart Drengens Graad sig tabte i det Fjerne.
 Da boied hun sit Hoved og hun tænkte
 Paa Alt, hvad der var hændet, fra den Dag
 Hun kom hertil som Barn. Med sænket Pande
 Hun stille græd. Og Ageren blev høstet,
 Og Solen sank, og Mørket faldt paa Egnen.

Og Karen gik til Elses Huus og standsed
 Paa Tærskelen. Og Else saae, at Drengen
 Var ikke med. Da brød hun ud i Tak

Til Gud, som hjalp i hendes Enkestand.
 Og Karen sagde: „Farbro'er tog mod Drengen;
 Men lad os leve nu og virke sammen,
 Mig vil han aldrig see for sine Øine.“
 „Nei“, svared Else, „det skal aldrig skee,
 Min Nød skal ikke tynge dine Skuldre —
 Og naar jeg ret besinder mig, skal Drengen
 Eiheller blive hos ham; Haardhed kun
 Han lære vil, og Ringeagt imod
 Sin Moder. Lad os Begge da gaae til ham;
 Jeg ta'er min Dreng igjen og bringer hjem,
 Og beder saa den Gamle, han vil tage
 I Huset Dig paany; vil han det ei,
 Da vil vi To tilsammen boe og virke
 For Jørgens Barn, indtil han selv faaer Kræfter
 At hjælpe til. Saa kyssed Qvinderne
 Hinanden, drog afsted, og naaede Gaarden.

Paaklem stod Døren; gennem Sprækken saae de,
 At Drengen sad paa Bedstefaderens Knæ,
 Mens denne havde Armen om hans Liv
 Og klapped ham paa Hænder og paa Kinder,
 Som den, der elsked ham; og Glutten sladdred
 Og strakte Armene imod den Gamle,
 For at faae fat i Kjæden ved hans Uhrværk.
 — Saa gik de ind; men da den Lille saae
 Sin Moder, stak han strax i Graad, og Ole

Ham satte fra sig, og nu Else talte:
 „O, Fader! — lad mig kalde Eder saa —
 Jeg aldrig bad om Noget for mig selv,
 For Jørgen eller Drengen; her jeg kommer
 For Karens Skyld, som I vil nu forstøde.
 O, Herre! dengang Jørgen døde, gik han
 I Fred med hele Verden bort; han sagde,
 Sit Ægteskab med mig han aldrig angred,
 Jeg havde været ham en trofast Hustru —
 Men Uret var det af ham, sagde han,
 At sætte op sig mod sin Faders Villie:
 „„Gud være med ham!“ — var hans Ord — „„Gid aldrig
 Han faae at vide, hvad jeg gik igjennem!“ —
 Da vendte han sit Ansigt om og døde. — —
 Ak, jeg Ulykkelige! — Lad nu, Herre,
 Mig kun beholde Drengen, I vil dog
 Ham gjøre haard af Sind, og han vil lære
 At ringeagte Mindet om sin Fader.
 Tag Karen blot igjen, hun holder af Jer,
 Og lad saa Alting blive ved det Gamle.“

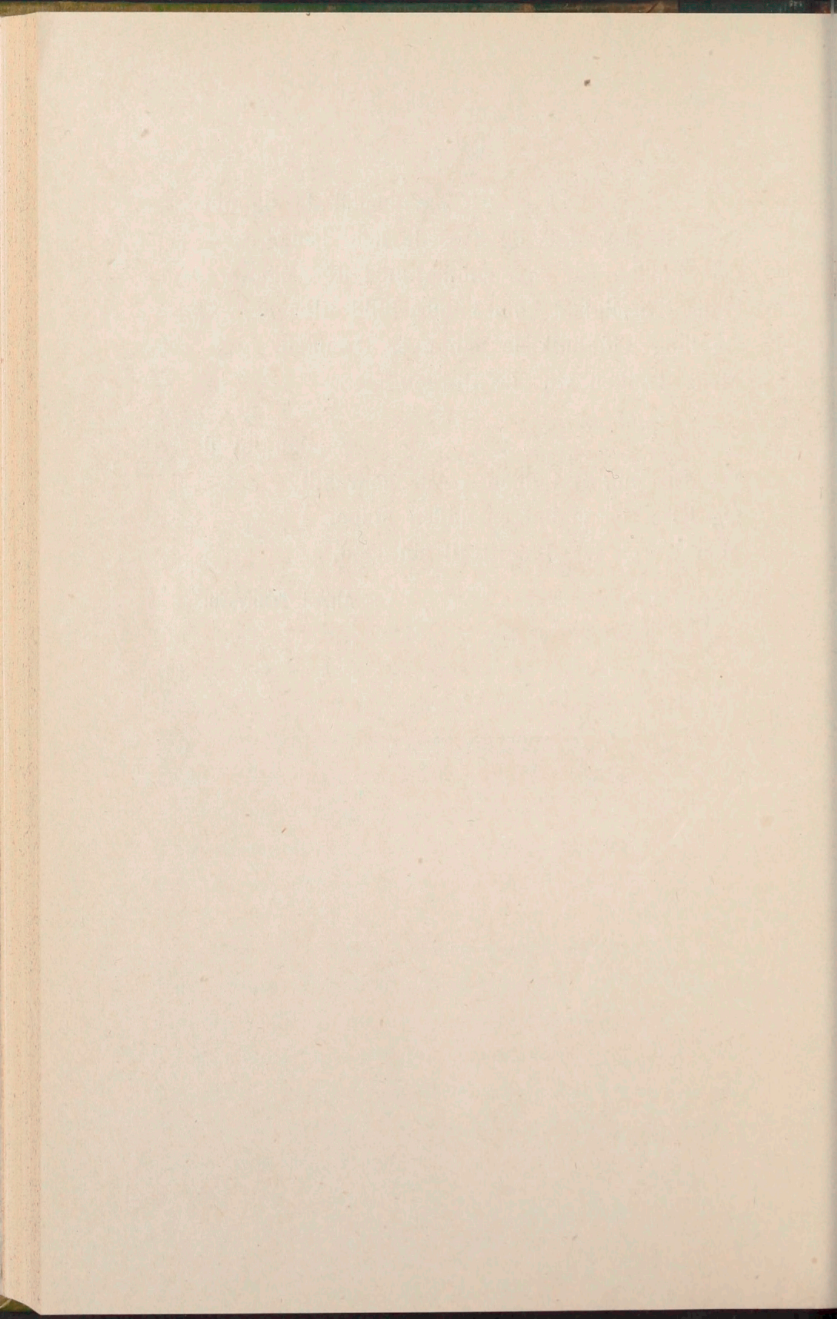
Saa talte Else, medens Karen skjulte
 Ved hendes Bryst sit Ansigt; stille var der
 Rundtom, til Oldingen med Hulken udbrød:
 „Jeg Daare! — Jeg har dræbt min egen Søn! —
 Jeg elsked ham og jeg har dræbt ham — — Vee mig!
 Min dyrebare Søn! — — Gud vær mig naadig! —
 Kom, kys mig, Børn!“

Da kasted de sig om
Den Gamles Hals og kyssede ham længe.
Og Manden var som sønderknust af Anger,
Hans Kjærlighed kom hundredfold tilbage,
Og lang Tid hulkede han over Drengen,
Mens Tanken var hos Jørgen. — —

Saadan leved

De Fire nu tilsammen. Aar henrandt,
Og Else tog endnu en anden Mage,
Men Karen leved ugift til sin Død.

Alfred Tennyson.

OPLYSNINGER OM FORFATTERNE.

Earth walketh on the Earth,
Glistening like gold,
Earth goeth to the Earth,
Sooner than it wold.
Earth buildeth on the Earth
Palaces and towers,
Earth sayeth to the Earth:
All shall be ours.

On a tombstone in Melrose Abbey.

***Brooks, Mrs. Maria**, mest bekendt under det antagne Navn Maria del Occidente, er født 1795 i Medford ved Boston. Hendes Mand, en velhavende Kjøbmand i Boston, døde 1821 og efterlod hende en Eiendom paa Øen Cuba, hvor hun siden har levet. I 1820 udgav hun »Judith, Esther and other Poems« og 1833 en større Digtning »Zophiel or the Bride of Seven«, hvortil Emnet er taget af de apokryphiske Bøger. — S. 131.

Browne, Mary Ann, senere Mrs. Gray, (d. 1847?) udgav 1829 og 1838 tvende Digtsamlinger, af hvilke navnlig den sidste udmærker sig ved Inderlighed og Dybde i Følelsen. Hvorvidt hun er en Søster til Felicia Hemans, derom lyde Beretningerne forskjellig. — S. 165.

***Bryant, William Cullen**, f. d. 3 Novbr. 1794 i Cummington i Massachusetts, hvor hans Fader var Læge, fremtraadte allerede i sit 14de Aar for Offentligheden med et Par større Digte, hvoraf i det følgende Aar udkom et nyt Oplag, og hans berømte Digt »Thanatopsis« (Dødssyn, S. 43), der er oversat i flere europæiske Sprog, er skrevet i Forfatterens 18de Aar. I Aarene

1834 til 1836 bereiste han Frankrig, Tydskland og Italien, og overtog ved sin Hjemkomst Redaktionen af New York Evening Post, som han siden har besørget. Han har i denne Stilling gjort sig i høi Grad bemærket, og udøvet stor Indflydelse paa den offentlige Mening i alle vigtigere politiske Spørgsmaal. Hans Digte udkom samlede i New York 1832, og ere siden oftere optrykte, saavel i Amerika som i England. Bryant er en af de betydeligste amerikanske Lyrikere, udmærket ved en storartet Natur- og Verdensbetragtning, saavel som ved sine Skrifers nationale Charakter. — S. 12, 24, 43, 56, 71, 113, 133.

Burns, Robert, er født i Ayrshire i Skotland d. 25 Jan. 1759, d. i Dumfries d. 21 Juli 1796. Armod og Nød bragte den stakkels Bondesøn paa den Beslutning at forsøge sin Lykke i Vestindien, og for at skaffe sig Midler til Reisen, lod han i Aaret 1786 sine første Digte trykke i den lille By Kilmarnock. Disse bleve optagne med en saa exempellos Begeistring, at Forf., istedetfor at gaae til Vestindien, gik til Edinburgh, hvor hans Navn allerede var bekjendt, og hvor han en Tidlang blev Gjenstand for sværmerisk Hylding af Høie og Lave. Denne Forgudelse kunde ikke vedvare, og Digteren trak sig snart efter atter tilbage i landlig Eensomhed paa en liden Jordlod, som han imidlertid havde forpagtet, men senere igjen opgav for en underordnet Ansættelse ved Toldvæsenet i Dumfries. Her døde han i sit 37te Aar, begrædt af det Folk, hvis Sorger og Glæder han havde tolket i udødelige Sange, beundret af en taknemlig Efterslægt. Hans Digte, af hvilke allerede ere

udkomne over 100 Udgaver, ere nu hele den dannede Verdens Eiendom — friske og naturlige, som de strømmede ham fra Hjertet, snart som et Udbrud af Latter, snart som en Strøm af Taarer. — S. 10, 11, 39, 73, 76, 121, 124, 177. 179.

Byron, George Gordon Lord, f. i London 22 Jan. 1788, d. i Missolonghi 19 April 1824, blev opdraget af sin Moder i smaae Kaar, indtil han i sit 11te Aar uventet arvede Familiens gamle Sæde Newstead Abbey og med det Peer-Værdigheden. Han blev nu sat i Skole i Harrow, hvorfra han gik over til Universitetet i Cambridge, som han dog 19 Aar gammel igjen forlod, for at opslaae sin Bolig paa Newstead. Aaret iforveien (1807) havde han udgivet sit første Bind Digte («Hours of Idleness»), der fremkaldte en dadlende Kritik i »Edinburgh Review«, hvilken B. dog ikke blev Svar skyldig («English Bards and Scotch Reviewers»), indtog derpaa sit Sæde i Overhuset, men forlod kort efter England og bereiste Middelhavets Kyster. Efter sin Hjemkomst udgav han (1812) de to første Sange af »Childe Harold«, som grundlagde hans Renommee. Hurtig paafulgte: »The Giaour«, »The Bride of Abydos«, »The Corsair« og »Lara«, og Byron stod nu paa sin Berømmelses Tinde. I 1815 ægtede han Anne Isabella Milbanke. Ægteskabet var ulykkeligt og endte efter et Aars Forløb med Skilsmisse, og den ulykkelige Digter, som i den Anledning blev gjort til Gjenstand for de mest skaanselløse offentlige Angreb, forlod 1816 atter sit Fædreland, for aldrig mere at vende tilbage. Han gjennemreiste nu Belgien, Holland, Schweits og Italien, fuldendte

»Childe Harold«, skrev sine Dramer, blandt hvilke »Manfred« og »Sardanapal« ere de berømteste, og forfattede sit store Hovedværk »Don Juan«, som han desværre har efterladt ufuldendt. Imidlertid var den græske Frihedskamp udbrudt, og Byron ilede til, for at offere Grækerne sine sidste Kræfter, men maatte efter nogle Maaneders Forløb bukke under for en Feber, i sit 37te Aar. Utalrige Biographer have søgt at give Verden et Indblik i denne storartede, i levende Live af et mystisk Slør indhyllede Personlighed, om hvilken Lysets og Mørkets Magter evig syntes at kæmpe, men som med alle sine Modsigelser tilhørte en af de største Aander, den nyere Tid har frembragt. — S. 30, 55, 90, 156.

Carey, Harry, f. —, d. 1748. Størstedelen af hans poetiske Frembringelser hæver sig ikke betydeligt over Datidens traditionelle Maneer. Hans Digte oplevede dog flere Udgaver, og enkelte af dem vandt stor Popularitet. — S. 160.

Cornwall, Barry, hvis rette Navn er Bryan Waller (ikke Walter) Procter, er født i London Aar 1790, død 1842 sammesteds, hvor han levede som Advokat. Hans Poesi udmærker sig i lige hoi Grad ved Phantasiens Styrke, Følelsens Dybde og en lykkelig Sammensmeltning af Indhold og Form — der desværre gjør hans bedste Digte uoversættelige — og hans Sange høre til de mest yndede i hele den engelske Literatur. De ere samlede efter hans Død under Titelen: »English Songs and other Small Poems«, London 1846. — S. 97, 125.

Downing, Mrs., en Irlænderinde, Forfatterinde til Digtet »Macauras Grav«. Helten i samme, en irsk Høvding, levede i det 13de Aarhundrede og faldt i en Træfning imod Fitzgeralderne. — S. 145.

Dufferin, Lady (Mrs. Blackwood), Forfatterinde til det populære Digt »Udvandreren«. — S. 147.

Gilfillan, Robert, f. i Dunfermline i Skotland, indtager en fremragende Plads iblandt dem, der siden Burns's Død have skrevet i skotsk Dialekt. Af hans »Poems and Songs« ere udkomne 3 Oplag. — S. 79.

Heber, Dr. Reginald, f. 21 April 1783, d. som Biskop i Calcutta d. 2 April 1826, vandt allerede i en ung Alder et stort Navn ved sit berømte Priisdigt »Palestine«, bereiste siden Tydskland og Rusland, og gjorde sig i sine geistlige Stillinger høilig fortjent ved sin utrættelige Iver i Religionens Tjeneste. Af hans Digte ere Hymnerne de betydeligste. — S. 41.

Hemans, Mrs. Felicia (Felicia Dorothea Browne), f. i Liverpool 21 Septbr. 1793, d. i Dublin 16 Mai 1835, optraadte med et Bind Digte i sit 15de Aar, blev i 1812 gift med Capitain Hemans, og levede, efterat denne Forbindelse, der aldrig synes at have været lykkelig, efter 6 Aars Forløb faktisk var hævet, udelukkende for sine literaire Interesser og sine Børns Opdragelse. — Blandt de mange engelske Digterinder i dette Aarhundrede er Mrs. H. den betydeligste. Hun

udmærker sig navnlig ved Phantasi og Formskjønhed. Hendes Mangler bestaae fornemlig i en vis Monotoni, og Sir Walter Scott meente, at hendes Poesi havde »for mange Blomster i Forhold til Frugterne«. Hendes samlede Værker ere udkomne i 6 Bind. — S. 111.

Herrick, Robert, f. i London 1591, modtog i en ung Alder et Præstekald i Devonshire, hvorfra han fordreves under Borgerkrigen. I denne Periode udgav han sine Værker, og blev efter Restaurationen gjenindsat i sit Embede. Hans Dødsaar er ikke bekjendt. — I digterisk Begavelse staaer H. ikke saa lidt over de Fleste af Tidsalderens Lyrikere, og flere af hans Frembringelser besidde en Ynde og et eget Sving, som man ikke er vant til at træffe hos den Tids Poeter. Dette blev dog langtfra erkjendt, hverken af Samtiden eller de nærmeste Generationer, og det er den nyere Tids Fortjeneste at have fremdraget ham fra næsten to Aarhundreders uforskyldte Forglemmelse. Nu ere flere af hans Smaa digte satte i Musik og have vundet almindelig Popularitet. — S. 25, 27.

Hervey, Thomas K., f. i Paisley i Skotland, lever mest i London. Han er Forf. af »The Poetical Sketch Book«, »The Book of Christmas«, »Australia«, »The English Helicon« etc. — S. 142.

***Hoffman, Charles Fenno**, født 1806 i New York, forsøgte engang som tolvvaars Dreng at springe fra Landgangsbroen ombord paa et forbi-seilende Dampskib, hvilket kostede ham hans høire

Been. Dette Ulykkestilfælde medførte dog ingen Hinder for hans legemlige eller aandelige Svingkraft, og han blev desuagtet en udmærket Rytter og Svømmer. Den juridiske Bane, som han først slog ind paa, ombyttede han snart med den litteraire, arbejdede senere fornemlig for den periodiske Presse, men har siden 1848 lidt af en uheldredelig Sindssygdом. — Som Digter har H. især skrevet Fortællinger og Sange, hvilke sidste høre til de bedste i den amerikanske Literatur, men ikke vides endnu at være samlede. — S. 92.

Hunt, Leigh, er født d. 19 Octbr. 1784 i Southgate i Middlesex, begyndte sin Løbebane som Advokat, men opgav senere denne Stilling, for udelukkende at følge sit Forfatterkald. I Forening med sin Broder grundlagde han Ugeskriftet »The Examiner«, men maatte bøde for en Spot over Prindsregenten med to Aars Fængsel, gik i 1822 til Italien, hvor han i Forening med Byron udgav den poetisk-politiske Journal »The Liberal« — et Foretagende, der løb uheldig af og endte med Misfornøielse paa begge Sider — og drog saa tilbage til London. Hans Skrifter, saavel de poetiske som prosaiske, ere fulde af Liv og Følelse og have vundet almindelig Yndest. Blandt den første Klasse udmærker sig »The Story of Rimini«; hans Hovedværk i Prosa er: »Lord Byron and some of his Contemporaries«. — »Poetical Works«, London 1844. — S. 81.

Landon, Letitia Elizabeth (almindeligviis betegnet med det antagne Mærke L. E. L.), er født i Chelsea 14 Aug. 1802, d. 16 Octbr. 1838

af uforsigtig (eller forsætlig) Nydelse af Blaasyre paa Cape Coast Castle i Afrika, hvorhen hun havde fulgt sin Gemal, den derværende Gouverneur, Mr. George Maclean, hvem hun samme Aar havde ægtet. Hun er en af de frugtbarste og betydeligste engelske Digterinder i dette Aarhundrede. Hendes større Arbejder ere: »The Improvisatrice«, »The Troubadour«, »The Golden Violet« etc. — S. 62, 100.

***Longfellow, Henry Wadsworth**, f. 27 Febr. 1807 i Portland i Maine, begav sig allerede 1826 til Europa, hvor han opholdt sig indtil 1829, og modtog ved sin Hjemkomst Ansættelse som Professor i de nyere Sprog ved Bowdoin College. I 1835 opgav han igjen denne Post og gik paany til Europa, for at studere de nordiske Sprog og Literaturer, for hvilke han siden har bevaret stor Forkjærlighed. Paa denne Reise besøgte L. Danmark og Sverig, og erholdt ved sin Hjemkomst Professoratet i det franske og spanske Sprog ved Horvard College i Cambridge. Af alle amerikanske Forfattere er L. den, der besidder det grundigste Kjendskab til de europæiske Literaturer, af hvilke hans Poesi er kjendelig paavirket. Sin offentlige Stilling har Digteren allerede for endeel Aar siden opgivet, og lever nu som Privatmand i Cambridge. Blandt hans større Digte har »The Song of Hiawatha« især tiltrukket sig Opmærksomheden, af de mindre ere »Voices of the Night«, samt hans Oversættelser, hvoriblandt en ypperlig Gjengivelse af »Kong Christian stod ved høien Mast«, de berømteste. — S. 17, 19, 35, 109, 174.

Massey, Gerald, f. i Mai 1828 i Tring i Hertshire, har ved utrættelig Anstrængelse svunget sig op fra den laveste Arbejderklasse til en anseet Stilling i Samfundet, og var en Tidlang Udgiver af Ugebladet »The Spirit of Freedom«. Hans Digte udkom i 1854 under Titelen: »The Ballad of Babe Christabel etc.« — S. 85.

Milton, John, den navnkundige Forfatter af »Det tabte Paradis«, f. i London d. 9 Decbr. 1608, optraadte i sit 21de Aar med sin store Hymne »On the Nativity«, forlod 3 Aar efter Universitetet og tog Ophold hos Faderen paa en liden Landeiendom i Buckinghamshire, levede her i 5 Aar og skrev »Arcades«, »Comus« og »Lycidas«, foretog derefter en Udenlandsreise til Frankrig og Italien og beklædte under Cromwell Embedet som Statssekretair for de udenrigske Anliggender. Milton havde allerede i længere Tid lidt af et svagt Syn, og i Slutningen af 1652 blev han aldeles blind. Desto mere uforstyrret kunde han nu arbeide for sin literaire Berømmelse. Hans »Paradise Lost«, et Digt i 12 Bøger, der var begyndt 1658 og fuldendt 1665, men først udkom et Par Aar senere, vakte vel strax megen Opsigt, men havde dog sin Skjærsild at gjennemgaae. Dets riimfrie Versemaal vilde slet ikke tiltale et Publikum, der var vant til at betragte Riim som et nødvendigt Tilbehør ved et Digtværk, og Forlæggeren fandt det hensigtsmæssigt, forinden et nyt Oplag af Bogen udkom, at forsyne sig med en Erklæring fra Forfatteren, hvori denne gjør Rede for Grundene til hiin Afgivelse. Disse synes at have været overbevisende; thi i Løbet af de 2 første

Aar solgtes 1300 Exemplarer, hvilket anføres som Beviis paa stor Anerkjendelse og indbragte Forfatteren — 10 £! Senere skrev han »Paradise Regained«, der dog aldrig har naaet den Popularitet, som dets Forgænger, og døde d. 8 Novbr. 1674. — Miltons Fremstilling er rig og af megen malerisk Virkning; hans Stil er dannet efter klassiske Mønstre, og Studiet af den italienske Konsts Værker har neppe været uden Indflydelse paa den plastiske Skjønhed, som udmærker hans Adam, Eva og flere andre af de optrædende Personer i »Det tabte Paradis«. — S. 52, 54.

Montgomery, James, født i Ayrshire i Skotland d. 4 Novbr. 1771, blev i 1792 Medarbejder, senere Udgiver af et i Sheffield udkommende Tidsskrift »The Sheffield Iris«, som han derefter forestod i et Tidsrum af over 30 Aar, med megen Dygtighed. Hans Digte, der for det meste ere af moralsk og religiøst Indhold, og ere udkomne samlede i 4 Bind, 1841, have vundet fortjent Anerkjendelse. — S. 28.

Moore, Thomas, f. i Dublin 28 Mai 1779, d. 25 Febr. 1852, gjorde sig først bekendt ved en vellykket Oversættelse af Anacreon, udgav senere under det antagne Navn »Thomas Little« et Bind Ungdomsdigte, samt, efter sin Hjemkomst fra en kortvarig Ansættelse i Bermuda, der ikke svarede til Digterens Forventninger, to Bind Oder og Epistler. I disse Arbejder er allerede tildeels Grundtonen angivet, som klinger igjennem i de senere, modnere Frugter af hans Geni. Den er af dobbelt Art; thi M. udmærker sig ligemeget

ved spillende Vid og Satire og ved Inderlighed og Dybde i Følelsen. Af hans Vittighedsværker staae »The Twopenny Post Bag«, »The Fudge Family in Paris« og »Fables for the Holy Alliance« øverst, blandt de alvorlige Digte indtage »Lalla Rookh« og »Irish Melodies« første Rang. »Lalla Rookh« indeholder i 4 løst forbundne Fortællinger de troeste, prægtigste og skjønneste Skildringer af østerlandske Egne og Sæder, og »Irish Melodies« (S. 116, 168, 171), der ere skrevne til gamle irske Folkesange, staae i Ynde og dyb Følelse, saavel som i sproglig Fuldenthed uovertrufne. Af Digterens prosaiske Skrifter er hans »Notices of the life of Lord Byron«, der er grundet paa Optegnelser af B. selv, det bekendteste. — S. 8, 33, 51, 61, 69, 84, 116, 138, 139, 140, 168, 169, 171, 173.

***Morris, George P.**, f. i Philadelphia 1802, begyndte tidlig at levere Bidrag til forskjellige Blade, grundlagde i 1823 »New-York Mirror«, og har i over 20 Aar forestaaet Udgivelsen af dette meget anseete og udbredte Blad. Som Digter nyder M. stor Popularitet i samtlige de forenede Stater, hvor han er bekendt under Navnet: »The songwriter of America«, og hans Digte have oplevet mange Udgaver. — S. 49, 98.

Norton, Mrs. Caroline Elizabeth Sarah, af den berømte Familie Sheridan, udgav i sit 17de Aar sin første Digting: »The Sorrows of Rosalie«, blev to Aar efter gift med George Chapple Norton, Politimedmand i London, fra hvem hun blev skilt Aar 1840, efter en yderst pünlig og anstødelig Proces,

ved hvilken hun dog blev fuldstændig retfærdiggjort, og lever siden tilbagetrukket og ubemærket. Hun er bleven kaldt »Byron iblandt de engelske Digterinder«. Hendes bekendteste Digtsamling udkom 1840 under Titelen: »The Dream and other Poems«. — S. 93.

Opie, Mrs. Amelia, Enke efter en bekendt Kunstner af samme Navn, er især berømt for sine Fortællinger, hvoraf ialt ere udkomne 15 Bind. I Aaret 1802 udgav hun et Bind Digte, som udmærke sig ved Naturlighed og Inderlighed, og af hvilke det her meddeelte betegnes som »one of the finest songs in our language«. — S. 159.

***Pabodie, William Jewett**, f. 1812 i Providence paa Rhode Island, lever som Advokat sammesteds. Foruden en Mængde mindre Digte, har han ogsaa skrevet et større: »Calidore, A Legendary Poem«, 1839. — S. 161.

Parnell, Thomas, en Samtidig og Ven af Pope og Swift og en af de mest populære Forfattere fra den Tid, var født i Dublin 1679, opdraget sammesteds, og beklædte senere et geistligt Embede ikke langt fra denne Hovedstad. Hverken for dette eller for Irland overhovedet synes dog Digteren at have følt synderlig Interesse; thi han levede for det meste i London. Tabet af en ung og elskværdig Hustru, efter faae Aars Samliv, forkortede hans Dage, og han døde allerede d. 18 Octbr. 1718. P.'s berømteste Digt er »The Hermit«, som de fleste af hans Landsmænd kjende fra deres Barndom. — S. 47.

***Percival, James Gates**, f. 15 Septbr. 1795 i Berlin, Connecticut, modtog paa Grund af sine særdeles lovende Evner en omhyggelig Opdragelse og gjorde sig tidlig bemærket ved sine Kundskaber i de klassiske Sprog, lagde sig siden efter Naturvidenskaberne, tog i 1823 den medicinske Doktorgrad og var en Tid ansat som Militærlæge i Boston. En Digtsamling af ham udkom 1820 i New Haven, en anden 1823 i New York. Desuden har P., som alle amerikanske Forfattere, arbejdet for Dagblade og Tidsskrifter. Han udmærker sig ved Rigdom i Phantasi og Fremstilling, om han end i omhyggelig Behandling af Stilen maa vige Pladsen for mangan Anden. — S. 1.

***Pinkney, Edward Coate**, er født i London 1802, medens Faderen var amerikansk Gesandt ved Hoffet i St. James, død i Baltimore d. 11 April 1828. Først tjente han i 9 Aar som Midshipman i den amerikanske Flaade, blev siden Advokat, og tilsidst Udgiver af en Tidende. — »Rodolph and other Poems«, 1825. — S. 48.

***Prentice, George D.**, f. 1804 i Preston i Connecticut, er Udgiver af forskellige Tidsskrifter. — S. 88.

Shakspeare, William, Kongen for alle moderne dramatiske Digtere, var født i April 1564 i Stratford i Warwickshire, hvor hans Fader var Uldvæver. Digterens Liv synes ikke at have været rigt paa ydre Begivenheder, men er iøvrigt tildeels indhyllet i Sagnet's Taager.

En Tidlang gik han i Latinskole i sin Fødeby, og man antager, at han allerede da har gjort Bekjendtskab med nogle af den Tids største Skuespillere, som netop hørte hjemme der, og at han ved Omgang med dem har inddrøkket den Forkjærlighed for Scenen, som blev bestemmende for hans senere Løbebane, ja maaskee endog lagt Planen til nogle af sine første poetiske Arbejder. S. var nemlig ligesaavel forud for sin Alder, som for sin Tid, og d. 28 Novbr. 1582 erholdt han en Bevilling, som legaliserede hans Forbindelse med Anne Hathaway, Datter af en velhavende Landeiendomsbesidder i Omegnen af Stratford og 7 Aar ældre end han selv. Opholdet i den lille Provindsby kunde ikke i Længden tilfredsstille en Aand som S., og vi see ham i 1587 at opslaae sin Bolig i London, hvor han begyndte sin Bane som Skuespiller, senere selv ganske eller tildeels blev Eier af et Par Theatre, og samtidig forbausede Verden ved en Række dramatiske Kunstværker, det ene mere fuldendt end det andet, indtil han, efterat have samlet sig en klækkelig Formue, mæt af Hæder, trak sig tilbage fra Verden, for at henleve Resten af sine Dage i sin Fødeby i landlig Stilhed. Her døde han d. 23 April 1616. — Hans Berømmelse som dramatisk Forfatter, der undertiden næsten er stegen til Forgudelse, er, som vi vide, efter halvtredie Aarhundredes Forløb endnu usvækket. Mindre bekjendte ere hans lyriske Digte, blandt hvilke 154 Sonetter, skjøndt ogsaa disse hæve sig høit over Samtidens Digtekonst i poetisk Flugt og indeholde mangfoldige Træk, hvori man gjenkjender Shakspeares Genius. — S. 108, 120, 128, 150, 151.

***Sigourney, Mrs. Lydia** (f. Huntley), født d. 1 Septbr. 1791 i Norwich, Connecticut, gift med en rig Kjøbmand S. i Hartford, udgav 1815 sit første Bind Digte under Titelen: »Moral Pieces«. Mrs. Lydia er en meget frugtbar Forfatterinde og fører en flydende Pen, men skal ikke kunne siges fri for af og til at lade det mangle paa Omhu for Formen og Sammentrængthed i Fremstillingen. — S. 95.

Southey, Robert, f. i Bristol 12 Aug. 1774, d. i Keswick i Cumberland 21 Marts 1843, var en af Englands rigest begavede og frugtbareste Skribenter, skjøndt det hedder, at han har brændt flere Manuskripter end han nogensinde har ladet trykke. Hans betydeligste Digtninger ere: »Joan of Arc«, »Thalaba the Destroyer«, »The Curse of Kehama«, »Madoc« og »Roderick«. I dem alle viser Forfatteren sig i Besiddelse af en glimrende Fremstillingsevne og stort Mesterskab over Sproget. Dog sættes hans prosaiske Skrifter af Mange endnu høiere. Til disse høre hans utallige Levnetsbeskrivelser, blandt hvilke »Life of Nelson« ansees for et sandt Mesterværk. I 1813 var S. bleven udnævnt til Poet Laureate, men hans Virksomhed paa denne Hæderspost indbragte ham just ingen Laurbær og er vistnok mest bekendt gjennem Byrons uforlignelige Satire »The Vision of Judgement«. De sidste Aar af sit Liv tilbragte Digteren i fuldkommen Aandssløvhed. — S. 59, 163.

Swain, Charles, født i Manchester 1803, lærte først Farveriet, men blev siden Kobberstikker og Lithograph. Han har udgivet: »Metrical Essays

on Subjects of History and Imagination«, 1827, og »The Mind and other Poems«, 1841. — S. 129.

Tennyson, Alfred, Søn af en Geistlig i Lincolnshire, er født 1810 og optraadte første Gang 1830 med et Bind Digte, som dog ikke vandt uimodsagt Anerkjendelse. I 1832 udgav han et nyt Bind og i 1850 (anonymt) et tredje. Hans Digterrenommee har i dette Tidsrum været i stadig Stigning, han beklæder for Øieblikket Hædersposten som Poet Laureate og nyder stor Popularitet i England, især blandt de høiere Samfundsklasser. Hvad der fornemlig udmærker Tennysons Stil, er en vis rørende Simpelt og Naturlighed, som, i Forening med en eiendommelig sammentrængt Form, ofte giver Udtrykket stor Kraft og Ynde. Digteren boer i Twickenham, i Nærheden af London. — S. 105, 152, 180.

Thomson, James, hvis beskrivende Digt »The Seasons« betegner en ny Periode i den engelske Poesies Historie, var født i Ednam d. 11 Septbr. 1700, kom 18 Aar gammel til London, hvor han blev Informator i en fornem Familie, og begyndte her at udgive ovennævnte sit Hovedværk, der udkom samlet 1728 og strax tiltrak sig almindelig Opmærksomhed. Navnlige erhvervede det Forf. den berømte Popes Yndest, og der opbevares endnu et Exemplar med Rettelser og Tilføielser af denne, hvilke Forf. senere optog. Det er overhovedet et eiendommeligt Træk i Thomsons Digterphysiognomi, at han, skjøndt født Digter, hele sit Liv igjennem kæmpede for at tiltvinge sig Herredømme over Formen, og dog vidner Kritiken den Dag idag,

at »hans Sprog er barbarisk«. Men hvad der altid vil sikkre hans »Aarstider« blivende Værd, er den Troskab, Friskhed og Varme, hvormed Forf. gjengiver Naturen, saaledes som den afspejlede sig i hans milde, kjærlige Sind. — I 1731 bereiste Digteren Europas Fastland og modtog efter sin Hjemkomst en behagelig Sinecurepost, som satte ham istand til at trække sig tilbage paa et Landsted nærved Richmond, hvor han til almindelig Sorg døde allerede d. 27 August 1748. Blandt Thomsons øvrige Arbejder kan nævnes: »The Castle of Indolence« og den bekjendte Nationalsang: »Rule Britannia«. — S. 21.

***Wilde, Richard Henry**, er født i Dublin i Nordamerica d. 24 Septbr. 1789, erhvervede sig sin Uddannelse ved stadig Flid under Trykket af fattige Kaar, bestod i 1809 Prøven som Advokat, og blev snart efter valgt til Medlem af Congressen. Under en Reise, han i 1835—1840 foretog i Europa, opholdt han sig 3 Aar i Florents, beskjæftiget med Studiet af den italienske Literatur, udgav ved sin Hjemkomst et Skrift angaaende Torquato Tasso, skrev senere Dantes Levnetsbeskrivelse, og har oversat endeel italienske Digte. W. døde som en agtet Advokat i New Orleans d. 10 Septbr. 1847. — S. 67.

***Willis, Nathaniel Parker**, f. i Portland d. 20 Jan. 1807, erholdt sin Skoleunderviisning i Boston og studerede siden ved Yale College, blev snart en flittig Medarbejder ved amerikanske Blade og Tidsskrifter, fornemlig »New York Mirror«, har opholdt sig hyppig i længere Tid ad Gangen

i Europa, og er fortiden Udgiver af »Home Journal«. Hans Digte ere oftere samlede. — S. 117.

Wolfe, Charles, født i Dublin d. 14 Decbr. 1791, død som Præst i Nærheden af Cork d. 21 Febr. 1823. Hans efterladte Digte ere udgivne af hans Ven, Dr. Russel. — S. 82.

